

Come Lie With Me

Contents

Come Lie With Me	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	45
7. Chương 7	55
8. Chương 8	64
9. Chương 9	70
10. Chương 10	78
11. Chương 11	85
12. Chương 12	93
13. Chương 13	99

Come Lie With Me

Giới thiệu

Dịch giả: k_musicEdit: boduaKhông có văn án. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/come-lie-with-me>

1. Chương 1

Đại dương thật có sức thôi miên. Dione thả hồn mình trôi theo nó, thanh thần quan sát những con sóng màu ngọc lam cuộn lên trên bờ cát trắng. Nàng không thuộc dạng người ăn không ngồi rồi, nhưng lúc này nàng hoàn toàn thoải mái ngồi ở hiên ngôi nhà thuê bên bờ biển. Đôi chân dài rám nắng màu mật ong của nàng đang vắt chéo, gác lên thành lan can, nàng chẳng làm gì hơn là ngắm nhìn những con sóng và

lắng nghe tiếng nước lên xuống. Những con hải âu trắng lượn qua lại trong tầm mắt, tiếng kêu the thé của chúng góp thêm vào bản nhạc của gió và nước. Bên phải nàng, trái cầu mặt trời khổng lồ màu vàng đang chìm dần vào xuống nước, làm biển cháy rực lên. Cảnh tượng này có thể được chụp thành một bức ảnh đẹp tuyệt, nhưng nàng lại chẳng muốn rời khỏi chỗ ngồi đi lấy máy ảnh một chút nào. Đó là một ngày đẹp trời và nàng đã chẳng làm gì tích cực hơn mà chỉ ăn mừng ngày này bằng cách đi dạo trên bãi cát và bơi trong làn nước xanh trong pha lẫn màu lục của vịnh Mexico. Lạy Chúa, thế này mới là cuộc sống chứ! Thật là tuyệt vời, gần như là tội lỗi. Đây thật là một kì nghỉ hoàn hảo!

Suốt hai tuần nàng lang thang trên bãi cát trắng như đường ở thành phố Panama, Florida, tận hưởng hạnh phúc và lười biếng. Chẳng có chiếc đồng hồ nào trong ngôi nhà bên bờ biển, thậm chí nàng cũng chẳng đeo đồng hồ của mình kể từ khi nàng đến đây bởi thời gian chẳng hề quan trọng. Không quan trọng nàng thức dậy lúc mấy giờ, nàng biết nếu cảm thấy đói và không muốn nấu ăn, nàng sẽ luôn có thể kiếm được thứ gì đó để ăn ở gần đây. Trong suốt mùa hè, Miracle Strip không hề ngủ. Có những bữa tiệc thâu đêm suốt sáng cứ lặp đi lặp lại từ lúc kết thúc năm học cho đến cuối tuần của ngày lễ Ngày Lao Động. Sinh viên và những người độc thân tìm thấy những khoảng thời gian vui vẻ ở đây, những gia đình tìm thấy một kì nghỉ thoải mái không phải bận tâm gì tại đây. Và một người nữ chuyên gia mệt mỏi chỉ muốn có một cơ hội để xả hơi và thư giãn cũng đã tìm thấy điều đó ở bên cái vịnh đẹp rực rỡ này. Nàng cảm thấy hoàn toàn được tái sinh sau hai tuần cực kì thích thú tại đây.

Một chiếc thuyền buồm với cánh buồm rực rỡ như một con bướm đã làm nàng chú ý, và nàng quan sát nó chậm rãi trôi nòng theo gió hướng về bờ. Nàng đã quá bận rộn nhìn ngắm cái thuyền tới mức không nhận ra một người đàn ông đang đến gần chỗ nàng ngồi cho tới khi anh ta bước lên và làm rung cái sàn gỗ đánh động nàng. Chẳng hề vội vã, nàng quay đầu lại, cử chỉ duyên dáng và nhàn nhã nhưng cả cơ thể nàng đột ngột co lại và chuyển sang trạng thái sẵn sàng hoạt động, mặc dù trên thực tế nàng vẫn giữ dáng ngồi thư giãn.

Người đàn ông cao với mái tóc màu xám đang đứng nhìn chăm chăm vào nàng. Cảm nhận đầu tiên của nàng là anh ta không thuộc về nơi này. P.C, tên gọi của thành phố nghỉ dưỡng này, là một khu thư giãn và bình dân. Người đàn ông này vận trên người một bộ comple ba mảnh đầy đủ màu xám hoàn hảo không chệch vào đâu được, chân anh ta đi một đôi giày Ý da thật. Dione thầm đoán rằng đôi giày của anh ta chắc đã đầy những cát.

“Cô Kelley?” anh ta hỏi lịch sự.

Đôi lông mày thanh tú của nàng nhướn lên khó hiểu nhưng nàng đã rút chân về và đứng lên giơ bàn tay ra: “Vâng, tôi là Dione Kelley và ông là ...?”

“Richard Dylan” anh ta đáp, nắm lấy bàn tay của nàng và lắc mạnh. “Tôi nhận ra là tôi đang quấy rầy kì nghỉ của cô thưa cô Kelley, nhưng có một chuyện rất quan trọng tôi muốn nói với cô.”

“Mời ngồi,” Dione lịch sự chỉ vào cái ghế còn trống bên cạnh nàng. Nàng lại quay trở lại dáng ngồi ban đầu, vắt chéo hai chân và gác bàn chân lên thành lan can. “Tôi giúp gì được ông đây?”

“Chắc chắn là giúp được,” anh lặng lẽ trả lời. “Tôi đã viết cho cô một bức thư vào khoảng sáu tuần trước đề cập tới một bệnh nhân mà tôi muốn cô điều trị: Blake Remington.”

Dione hơi cau mày. “Tôi nhớ rồi. Nhưng chẳng phải là tôi đã trả lời thư của ông, thưa ông Dylan, trước khi tôi đi nghỉ rồi sao? Ông chưa nhận được nó à?”

“Vâng, tôi đã nhận được,” anh ta thừa nhận. “Tôi đến đây để xin phép yêu cầu cô một lần nữa xem xét lại lời từ chối này. Có một vấn đề ở đây là tình trạng của cậu ta ngày càng xấu đi nhanh chóng. Tôi muốn thuyết phục cô rằng cô có thể -”

“Tôi không phải là một siêu nhân,” nàng nhẹ nhàng cắt ngang. “Và tôi còn những bệnh án khác vẫn còn đang xếp hàng. Tại sao tôi phải xếp ông Remington lên trước những người khác khi mà tình trạng của họ cũng xấu như của ông ấy?”

“Họ có sắp chết không?” anh ta hỏi thẳng thừng.

“Ông Remington ư? Từ những thông tin mà ông cung cấp cho tôi qua bức thư thì cuộc phẫu thuật gần đây

nhất của ông ấy đã thành công tốt đẹp. Nếu ông Remington hiện tại vì một lý do nào đó đang cần trị liệu thì vẫn còn có những nhà trị liệu khác giỏi không kém gì tôi.” Richard Dylan nhìn ra ngoài vịnh nước màu ngọc lam, những con sóng ánh lên sắc vàng bởi mặt trời đang lặn. “Blake Remington sẽ không sống được qua năm sau,” anh nói, một sắc thái ảm đạm bao phủ lên nét mặt cứng rắn khắc nghiệt của anh ta. “Nếu như anh ấy cứ như bây giờ. Cô biết đấy, cô Kelley, cậu ấy không tin rằng cậu ta có thể đi lại được, và cậu ấy đã hoàn toàn bỏ cuộc. Cậu ấy cố tình để bản thân chết dần chết mòn. Cậu ấy không ăn, hiếm khi ngủ, hoàn toàn không ra khỏi nhà.”

Dione thờ dãi. Bệnh trầm cảm đôi khi là một vấn đề khó nhất đối với bệnh nhân, chúng lấy đi năng lượng và mục tiêu của họ. Nàng đã nhìn thấy điều đó rất nhiều lần trước đây và nàng biết rằng nàng vẫn sẽ tiếp tục nhìn thấy.

“ Ông Dylan ạ, vẫn còn những nhà trị liệu khác-”

“ Tôi không nghĩ thế. Tôi đã thuê hai nhà trị liệu trước đây và chẳng ai trong số họ trụ được một tuần. Blake từ chối hợp tác, nói rằng tất cả chỉ phí phạm thời gian, chỉ là thử bắt cậu ấy phải sống lay lắt. Các bác sĩ nói rằng ca phẫu thuật của cậu ta đã thành công nhưng cậu ấy vẫn không thể cử nổi động đôi chân, vậy nên cậu ấy không tin họ. Tiến sĩ Norwood giới thiệu cô. Ông ấy nói rằng cô có những thành công ngoài sức tưởng tượng đối với những bệnh nhân bất hợp tác, và rằng những phương pháp của cô rất phi thường.”

Nàng mỉm cười, “Đương nhiên là ông ấy sẽ nói vậy rồi. Tobias Norwood đã huấn luyện tôi mà.”

Richard Dylan nhẹ mỉm cười đáp lại. “Tôi hiểu rồi. Tôi vẫn tin rằng cô là cơ hội cuối của Blake. Nếu cô vẫn cảm thấy rằng những bệnh nhân khác nặng hơn, hãy đi cùng tôi tới Phoenix và gặp Blake. Tôi tin rằng khi cô nhìn thấy cậu ấy cô sẽ hiểu vì sao tôi lại lo lắng đến thế.”

Dione do dự, nàng cân nhắc lời đề nghị. Nàng bị giằng xé giữa việc đồng ý hay từ chối. Nàng còn những ca bệnh khác, còn có những người cũng đang phụ thuộc vào nàng, tại sao Blake Remington lại được điều trị trước? Nhưng mặt khác, anh ta nghe giống như một thử thách đối với khả năng của nàng, mà nàng lại là một trong những người tràn đầy năng lượng, thích sự thách thức, thích thử thách giới hạn của bản thân. Khi dính dáng đến nghề mà nàng đã chọn nàng rất chắc chắn về bản thân, và nàng thích cảm giác hài lòng khi hoàn thành công việc và giúp cho bệnh nhân của nàng di chuyển được tốt hơn trước đó. Trong những năm gần đây nàng làm công việc của một nhà trị liệu tư, đi khắp đất nước để tới từng nhà bệnh nhân. Nàng đã tích lũy được những thành công đáng ngạc nhiên.

“Cậu ấy là một người phi thường,” ngài Dylan nhẹ nhàng nói. “Cậu ta thiết kế một vài hệ thống hàng không được sử dụng khá rộng rãi hiện nay. Cậu ấy tự thiết kế cho mình một máy bay riêng, đã làm phi công bay thử cho một số máy bay tối mật nhất của chính phủ, leo núi, đua thuyền, lặn dưới biển. Cậu ta là người có thể ở cả trên mặt đất, ở trong nước hay ở trên không và bây giờ cậu ta bị xích vào cái xe lăn và nó đang giết cậu ấy.”

“Khi tai nạn diễn ra anh ta đang tham gia môn thể thao nào trong số những cái trên?” Dione hỏi.

“ Leo núi. Dây bảo hiểm của cậu ấy vướng vào đá, kèm thêm cử động của cậu ta làm cho sợi dây bị đứt đôi. Cậu ấy rơi ở độ cao 45 feet xuống rìa đá, lặn và rơi tiếp xuống khoảng 200 feet nữa. Đó gần ngang với độ dài của một sân bóng đá nhưng tuyết đã đệm cho cậu ta và đủ để giữ mạng sống. Cậu ấy cứ nói đi nói lại rằng giá mà cậu ta rơi khỏi ngọn núi đó vào mùa hè thì có thể cậu ấy sẽ không phải dành quãng đời còn lại để sống như một kẻ tàn phế như bây giờ.”

“Kể cho tôi nghe về vết thương của ông ấy,” Dione nói đầy suy ngẫm.

Anh ta liền đứng dậy. “Tôi có thể làm tốt hơn thế. Tôi có mang theo bệnh án của cậu ấy, đầy đủ chi tiết với những bản chụp X quang. Tất cả đều ở trong xe của tôi. Giáo sư Norwood đã gợi ý rằng tôi nên mang chúng theo.”

“Ông ta đúng là một con cáo ranh ma,” nàng thừa nhận khi ngài Dylan biến mất khỏi chỗ ngồi. Tobias Norwood biết chính xác làm cách nào để kích động nàng, làm thế nào để trình bày một bệnh án đặc biệt cho nàng. Nàng đã khá ấn tượng sau bài thuyết phục của anh ta. Nàng sẽ xem xét vấn đề sau khi nhìn bản chụp X quang và đọc tiểu sử bệnh án. Nếu nàng quyết định nàng không thể giúp Blake Remington, nàng sẽ không đặt anh ta dưới áp lực của trị liệu.

Chỉ một lúc sau ngài Dylan quay lại với một tập phong bì dày cộp trong tay. Anh ta liền đưa nó cho Dione và chờ đợi một cách đầy hi vọng. Thay vì mở nó ra, Dione gõ ngón tay lên tập phong bì.

“Hãy để tôi nghiên cứu nó vào tối nay ông Dylan,” nàng nhấn mạnh. “Tôi không thể chỉ cứ liếc qua mà rút ra quyết định ngay được. Tôi sẽ cho ông biết vào sáng mai.”

Một chút mất kiên nhẫn thoáng qua khuôn mặt anh ta nhưng anh ta ngay lập tức kiểm soát nó và gật đầu. “Rất cảm ơn vì cô đã cân nhắc việc này, cô Kelley.”

Rồi anh ta đi khỏi. Dione nhìn chăm chăm ra vịnh một lúc lâu. Nàng quan sát những ngọn sóng nổi tiếp nhau xuất hiện với bọt màu ngọc lam và xanh biển, rồi sau đó biến thành màu trắng xóa vươn tới bờ cát. Cũng hay là kì nghỉ của nàng đang sắp kết thúc, nàng đã thực sự tận hưởng hai tuần một cách hoàn toàn thỏa mãn ở Florida, không làm gì khác ngoài đi dạo cùng với thủy triều. Nàng đã bắt đầu uể oải xem xét công việc tiếp theo nhưng giờ đây có vẻ như kế hoạch của nàng đã thay đổi.

Sau khi mở tập phong bì, nàng cầm bản phim X quang xem dưới ánh nắng và nhả mặt khi nhìn thấy những thiệt hại đã xảy ra đối với một cơ thể vốn khỏe mạnh cường tráng. Việc anh ta không mất mạng đúng là một phép màu. Nhưng những bản phim chụp sau phẫu thuật lại cho thấy xương đã lành lặn hơn cả mong đợi, tốt hơn cả hi vọng của mọi người. Các khớp đã liền lại. Đinh ghim và các tấm kim loại đã tái cấu trúc lại cơ thể anh ta và kết nối mọi thứ trở lại. Nàng ngắm soi bản phim một cách đầy dửng dưng. Hoặc bác sĩ phẫu thuật đó là một thiên tài, hay kết quả sau đó là một điều thần kì, hoặc cả hai. Nàng không hề thấy một lý do vật lý nào khiến cho Blake không thể bước đi một lần nữa, các dây thần kinh liên quan cũng không bị hủy hoại hoàn toàn.

Bắt đầu đọc tới những bản báo cáo về phẫu thuật, nàng cẩn thận nghiên cứu từng chi tiết nhỏ cho tới khi nàng hiểu chính xác cái gì đã bị hỏng và cái gì đã được chữa lành. Người đàn ông này có thể đi lại được! Nàng sẽ khiến cho anh ta làm được điều đó! Phần cuối của bản báo cáo nói rằng sự phục hồi bị ngăn cản bởi việc thiếu hợp tác và chứng trầm cảm nặng nề của bệnh nhân. Nàng còn gần như cảm nhận được cảm giác thất vọng của vị bác sĩ đó khi ông ta viết bản báo cáo, sau tất cả những nỗ lực làm việc cật lực, sự thành công ngoài mong đợi của những kĩ thuật của ông ta, bệnh nhân đã từ chối hợp tác!

Thu gom mọi thứ để cất trở lại vào phong bì, nàng phát hiện ra mình đã bỏ sót một thứ. Một mảnh giấy nhỏ mà nàng đã quên không lấy ra. Nàng kéo tờ giấy ra và lật nó lên. Đó không phải là một tờ giấy. Đó chính là một bức ảnh.

Hoàn toàn bị chấn động, nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh thăm màu nước biển, đôi mắt sáng lấp lánh tràn đầy niềm vui sống. Richard Dylan cũng là một con cáo ranh ma. Anh ta biết rõ phụ nữ sẽ không thể cưỡng lại người đàn ông tràn đầy năng lượng trong bức ảnh này. Đó chính là Blake Remington, nàng biết thế, trước khi tai nạn xảy ra. Mái tóc nâu của anh ta bù xù, khuôn mặt rám nắng với nụ cười phóng đảng làm xuất hiện một bên lúm đồng tiền đầy quyến rũ bên má trái. Anh ta không mặc gì trừ cái quần short denim ngắn, cơ thể anh ta khỏe mạnh và đầy cơ bắp. Anh ta có đôi chân dài đầy sức mạnh của một vận động viên. Anh ta đang giữ một con cá kiếm khá to trong ảnh, ở đằng sau nàng có thể nhận ra màu xanh thăm của đại dương, như vậy anh ta cũng đi bắt cá ngoài khơi. Có việc gì mà người đàn ông này không thể làm không? Bây giờ thì có, nàng tự nhắc mình. Bây giờ thì anh ta không thể đi được.

Nàng muốn từ chối và muốn chứng minh cho Richard Dylan thấy rằng nàng không thể bị điều khiển, nhưng ngay khi nàng nhìn vào khuôn mặt trong ảnh nàng biết rằng nàng sẽ làm đúng điều anh ta muốn, và nàng khó chịu bởi việc này. Đã rất lâu rồi mới có một người đàn ông khiến cho nàng thích thú đến nỗi nàng giật mình bởi phản ứng của mình đối với một bức ảnh đơn thuần.

Rà ngón tay dọc theo khuôn mặt của anh ta, nàng tự hỏi cuộc đời nàng sẽ như thế nào nếu nàng có thể là một người phụ nữ bình thường, yêu và được yêu bởi một người đàn ông, điều mà cuộc hôn nhân ngắn ngủi và kinh hoàng của nàng đã chứng minh là không thể. Nàng đã có được bài học một cách cay đắng và nàng sẽ không bao giờ quên. Đàn ông là không để dành cho nàng. Một người chồng yêu thương và những đứa con là không để dành cho nàng. Khoảng trống mà tình yêu đã bỏ lại trong cuộc đời nàng sẽ được lấp đầy bởi sự thỏa mãn trong công việc, bởi niềm vui trong việc giúp đỡ người khác. Nàng có thể ngắm nhìn một cách ngưỡng mộ bức ảnh của Blake Remington nhưng những ảo mộng như những người phụ nữ khác có thể có khi nhìn ngắm nhìn những vẻ đẹp cơ bắp thì lại không dành cho nàng. Ảo mộng chỉ lãng phí thời gian

bởi vì nàng biết rằng nàng không thể quyến rũ những kiểu đàn ông như anh ta. Chồng cũ của nàng, Scott Hayes đã dạy nàng với cả nỗi đau và sự nhục nhã khi đại đột hấp dẫn đàn ông mà bản thân lại không thể thỏa mãn họ.

Không bao giờ như thế nữa. Nàng đã thề điều đó, sau khi chia tay Scott, và giờ đây nàng lại thề điều đó một lần nữa. Nàng sẽ không bao giờ cho bất cứ người đàn ông nào cơ hội làm nàng đau đớn.

Một cơn gió mang hơi mặn của biển lướt qua gò má nàng, và nàng ngẩng đầu lên, ngạc nhiên thấy mặt trời đã lặn và nàng đang liếc nhìn bức ảnh, không hoàn toàn là nhìn thấy nó do nàng đang phải đối mặt với những kí ức tối tăm. Nàng đành đứng dậy đi vào nhà, bật sáng cái đèn cây thấp sáng phần bên trong mát mẻ mang phong cách mùa hè của căn nhà bên biển. Thả người vào cái ghế đệm phòng, Dione ngửa cổ ra đằng sau và bắt đầu lên kế hoạch cho chương trình trị liệu của nàng cho dù đó cũng chưa phải là một kế hoạch chắc chắn cho tới khi nàng thực sự gặp ngài Remington để có được sự đánh giá đúng nhất. Nàng mỉm cười đầy mong đợi. Nàng yêu thích thử thách hơn bất kì cái gì khác, và nàng có cảm giác rằng ngài Remington sẽ dùng từng inch của bản thân để chống lại nàng. Nàng phải kiên định, làm chủ hoàn toàn tình hình và sử dụng sự bất lực của bản thân anh ta để chống lại chính anh ta, khiến anh ta tức giận đến mức phải cố gắng điên cuồng để trở nên khác hơn, chỉ để thoát khỏi nàng. Không may mắn là anh ta thực sự phải cố gắng như quỷ vì trị liệu không phải như đi picnic. Nàng đã có những bệnh nhân tính khí khó chịu trước đây, những người ở trạng thái trầm cảm quá nặng và tức giận bởi tình trạng của mình khiến cho bản thân cô lập hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Nàng đoán rằng Blake Remington cũng giống như thế. Anh ta đã là một người rất năng động, quá tràn trề sinh lực và có một cơ thể rắn chắc, là kiểu người dám thách thức cả quỷ dữ. Nàng đoán rằng việc bị trói buộc vào xe lăn đã giết chết tâm hồn anh ta, anh ta không quan tâm đến sống hay chết nữa, anh ta chẳng thêm quan tâm tới bất cứ thứ gì nữa.

Đêm đó nàng ngủ một giấc sâu, không mộng mị và thức giấc trước bình minh để chạy bộ trên bờ biển theo thói quen hàng ngày. Nàng không phải là vận động viên điền kinh, đếm từng km đằng sau lưng và luôn cố gắng đạt được thành tích tốt hơn. Nàng chạy đơn giản chỉ vì thích. Nàng chạy liên tục cho đến khi mệt, sau đó lại đi thư thả dọc bãi biển, để mặc cho những lớp bọt sóng mịn như lụa rửa sạch bàn chân trần. Mặt trời đã chiếu những tia sáng đầu tiên khi nàng trở lại nhà, tắm rửa và bắt đầu đóng gói hành lý. Nàng đã quyết định vì thế không có lý do gì để lãng phí thời gian nữa. Nàng đã sẵn sàng khi ngài Dylan quay trở lại.

Anh ta thậm chí còn không ngạc nhiên khi nhìn thấy hành lý của nàng. “Tôi biết cô sẽ nhận việc này,” anh ta nói đều đều.

Dione nhướn một bên lông mày dò hỏi. “Có phải ông lúc nào cũng chắc chắn về mọi thứ như thế không ông Dylan?”

“Làm ơn hãy gọi tôi là Richard,” anh ta nói. “Tôi không phải lúc nào cũng như vậy nhưng giáo sư Norwood đã kể cho tôi nghe về cô. Ông ấy nói cô sẽ nhận công việc này bởi vì nó là một thử thách và khi tôi gặp cô tôi biết rằng ông ấy đã đúng.”

“Tôi sẽ phải nói chuyện với ông ta về việc tiết lộ những bí mật của tôi,” nàng nói đùa.

“Không phải mọi thứ,” anh ta nói, và điều gì đó trong giọng nói của anh ta khiến nàng băn khoăn không biết anh ta đã biết được bao nhiêu về nàng. “Cô vẫn còn nhiều bí mật lắm.”

Nhận thấy anh ta quá nhạy bén, nàng bèn quay lại đóng vali của mình và giúp anh ta mang chúng ra xe của anh ta. Xe ô tô của nàng là xe thuê. Sau khi khóa cửa ngôi nhà bên bờ biển và trả lại chiếc xe cho văn phòng cho thuê, nàng đã sẵn sàng để khởi hành.

Sau đó, khi họ đang ngồi trên một chiếc máy bay riêng tới Phoenix, nàng bắt đầu hỏi Richard về bệnh nhân của mình. Anh ta thích cái gì? Ghét gì? Sở thích riêng của anh ta? Nàng muốn biết về học vấn của anh ta, về quan điểm chính trị, kiểu phụ nữ mà anh ta hẹn hò, màu sắc ưa thích hoặc thậm chí cả về vợ nếu như anh ta đã kết hôn. Nàng nhận thấy rằng những người vợ thường khó chịu, ghen tuông với mối quan hệ gần gũi giữa bệnh nhân và nhà trị liệu của họ. Nàng muốn biết mọi thứ để sẵn sàng với mọi tình huống trước khi tiến hành công việc.

Richard có một lượng tin tức đáng kể về đời sống riêng tư của ngài Remington, và cuối cùng Dione cũng hỏi về quan hệ giữa anh ta và ngài ấy. Miệng của anh ta xoắn lại, “Tôi là phó giám đốc của cậu ấy vậy nên

một mặt tôi rành về các hoạt động kinh doanh của cậu ta. Ngoài ra tôi còn là em rể cậu ta. Người phụ nữ duy nhất cô phải đối phó chính là vợ tôi, Serena, hay chính là em gái cậu ấy.”

“Tại sao anh lại nói như vậy? Vợ chồng anh sống cùng nhà với ông Remington ư?”

“Không, nhưng điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì. Từ khi xảy ra tai nạn, Serena đã quanh quẩn bên cậu ta suốt. Tôi chắc chắn rằng cô ấy sẽ không thích thú khi cô đến và kéo mọi sự chú ý của cậu ấy vào cô đâu. Cô ấy tôn thờ Blake một cách ám ảnh. Khi cô ấy nghĩ rằng cậu ta sẽ chết cô ấy gần như phát điên.”

“Tôi sẽ không cho phép bất kì sự can thiệp nào trong quá trình điều trị của tôi,” nàng lặng lẽ cảnh báo. “Tôi sẽ kiểm soát hoàn toàn thời gian của anh ta, khách của anh ta, những thứ anh ta ăn, thậm chí những cuộc gọi anh ta sẽ nhận. Tôi hi vọng rằng vợ của anh sẽ phải hiểu.”

“Tôi sẽ cố thuyết phục cô ấy. Tuy vậy Serena giống y như Blake, đều bướng bỉnh và quyết đoán. Cô ấy còn có chìa khóa nhà nữa.”

“Tôi sẽ phải thay khóa,” Dione bắt đầu lên kế hoạch, hoàn toàn tập trung vào công việc của mình. Cho dù có là em gái cưng hay không thì Serena Dylan cũng không được tiếp quản hay xâm phạm vào quá trình trị liệu của nàng.

“Được rồi,” Richard chấp thuận. Một nếp nhăn xuất hiện trên trán anh ta. “Tôi cũng rất muốn lấy lại vợ mình.”

Điều đó đã cho thấy Richard có những động cơ khác khi muốn anh rể anh ta lại đi lại được. Rõ ràng trong suốt hai năm từ khi Blake gặp tai nạn, em gái của anh ta đã bỏ quên mất chồng mình để chăm sóc cho anh trai. Sự bỏ bê ấy đang khiến cho hôn nhân của cô ấy dần xấu đi. Đó thực sự là tình huống mà Dione không hề muốn dính líu tới, tuy vậy nàng đã hứa là sẽ tiếp nhận trường hợp này và nàng không muốn phản bội lại niềm tin mọi người đã đặt nơi nàng.

Do lịch mới giờ nên tới giữa trưa Richard đã đưa nàng tới vùng ngoại ô thuộc sở hữu riêng ở Phoenix nơi Blake Remington sống. Lần này anh ta lái một chiếc Lincoln trắng xa hoa đắt tiền, nàng nhận thấy ngôi nhà theo kiểu đồn điền của anh ta trông cũng xa hoa như vậy. Nếu gọi nó chỉ đơn giản là ngôi nhà thì chả khác gì nói một trận bão là cơn gió. Đây không khác gì một tòa lâu đài. Nó có màu trắng và kỳ bí, giấu những bí mật của nó đằng sau những bức tường chỉ phô mặt lộng lẫy ra bên ngoài cho những con mắt hiếu kì. Phong cảnh nơi đây thật quá tuyệt diệu. Sự pha trộn giữa cây cối tự nhiên trong sa mạc với những vùng cây xanh tốt là kết quả của sự chăm sóc kỹ lưỡng và cẩn thận. Lối đi cho xe đi vòng ra sau, Richard chỉ cho nàng gara đậu xe. Anh ta dừng xe ngay trước một chiếc cổng vòm.

Khi Dione bước vào phòng nghỉ rộng lớn, nàng tưởng rằng nàng đang lạc vào vườn thiên đàng. Nơi đây thật thanh bình. Sàn nhà được lát bằng những viên gạch tinh xảo màu nâu, những bức tường trơn màu trắng, trần nhà cao vút. Tòa nhà xây hình chữ U bao quanh một khu vườn nhỏ thơm ngát có một tượng đài phun nước bằng đá cẩm thạch màu hồng ở trung tâm đang phun ra những tia nước vào không khí. Nàng có thể nhìn thấy mọi thứ xuyên qua một bức tường làm hoàn toàn bằng kính.

Nàng vẫn đang không thốt nên lời vì ngưỡng mộ khi những tiếng chân nhanh nhẹn làm nàng chú ý. Nàng quay đầu lại nhìn người phụ nữ trẻ đang bước tới. Đây chắc hẳn phải là Serena. Sự tương đồng giữa cô ấy và Blake Remington quá rõ để có thể nghĩ cô ta là người khác. Cô ấy cũng có mái tóc nâu mềm mại, cũng màu mắt xanh đậm, cũng những nét đặc trưng rõ rệt đó. Tuy nhiên người phụ nữ ấy không cười giống như người đàn ông trong bức ảnh. Đôi mắt cô ta đầy giận dữ.

“Richard!” cô ta hét lớn. “Anh đã biến đi đâu suốt hai ngày qua? Tại sao anh dám biến mất không nói một lời rồi lại xuất hiện ... kéo theo mụ đàn bà lếch thếch này hả?”

Dione cố nén cười. Hiếm có người phụ nữ nào lại tấn công thẳng thừng như vậy, nhưng nàng có thể thấy rằng người phụ nữ thẳng thắn này chia sẻ cùng một sự quyết đoán mà theo Richard kể thì Blake Remington cũng có. Nàng định mở miệng nói ra sự thật của vấn đề, nhưng Richard đã xen vào một cách trôi chảy.

“Dione,” anh ta nói, nhìn vợ bằng ánh mắt lạnh lẽo. “Tôi rất vui được giới thiệu cô với vợ của tôi, Serena. Serena, đây là Dione Kelley. Anh đã thuê quý cô Kelley làm người trị liệu mới của Blake và anh đã phải

đến Florida để đón cô ấy về đây. Anh không nói với ai cả bởi vì không muốn mọi chuyện phải âm ỉ. Anh đã thuê cô ấy và đó là tất cả. Anh nghĩ đó là câu trả lời cho câu hỏi của em.” Anh ta kết thúc đầy chế nhạo.

Serena Dylan không phải kiểu phụ nữ dễ bị dọa nạt, tuy nhiên có một chút ửng đỏ xấu hổ trên gò má của cô. Cô ta quay về phía Dione và thẳng thắn nói, “Tôi rất xin lỗi cô, tuy nhiên tôi không công nhận tất cả đều là lỗi của tôi. Nếu chồng tôi thông báo cho tôi biết trước đó thì tôi đã không kết tội cô một cách ngu ngốc như vậy.”

“Tôi hiểu,” Dione mỉm cười. “Nếu tôi cũng ở trong tình huống tương tự tôi ngờ rằng mình sẽ có thể cư xử một cách lịch sự.”

Serena cười đáp lại, rồi quay sang tặng cho chồng mình một cái hôn lướt muồn màng. “Được rồi, anh được tha thứ,” cô ta thở dài, “cho dù em sợ rằng anh đã phí phạm thời gian của mình. Anh biết rõ Blake sẽ không chịu hợp tác mà. Anh ấy sẽ không chấp nhận bất cứ ai quanh quẩn ở bên chăm sóc anh ấy. Hơn nữa anh ấy đã bị bắt ép đủ rồi.”

“Hiển nhiên là chưa đủ, nếu không giờ anh ta đã có thể đi lại được rồi,” Dione trả lời một cách tự tin.

Serena nhìn một cách nghi ngờ, sau đó nhún vai. “Tôi vẫn nghĩ cô đã phí thời gian. Blake hoàn toàn từ chối làm việc với nhà trị liệu cuối cùng mà Richard thuê về và anh ấy sẽ không thay đổi ý định của mình vì cô đâu.”

“Tôi muốn được tự nói chuyện với anh ta, nếu được phép,” Dione khẳng định, tuy nhiên bằng một giọng dễ chịu.

Serena không hẳn đã xử sự như là một vệ sĩ của anh, nhưng chắc chắn rằng cô ta sẽ rất bảo vệ anh trai mình. Điều đó cũng không có gì bất thường. Khi một người bị tai nạn nghiêm trọng thì tự nhiên các thành viên trong gia đình sẽ bảo vệ anh ta một cách thái quá trong một khoảng thời gian. Có thể sau khi Serena nhận ra rằng Dione tiếp quản phần lớn thời gian và sự chú ý của Blake thay cô thì cô ta sẽ dành cho anh chồng sự chú ý mà anh đáng được hưởng.

“Vào lúc này thì Blake thường ở trong phòng của anh ta,” Richard nói, nắm lấy tay Dione. “Lối này.”

“Richard,” màu hồng lại xuất hiện trên gò má của Serena nhưng lần này là do giận dữ. “Anh ấy đang ngủ trưa! Ít nhất thì anh cũng phải để yên cho anh ấy cho tới khi anh ấy xuống nhà chứ. Anh biết rõ anh ấy khó ngủ thế nào mà. Hãy để anh ấy ngủ khi anh ấy có thể.”

“Anh ta ngủ trưa hằng ngày ư?” Dione hỏi, nghĩ rằng anh ta ngủ ngày thế này chẳng trách tới anh ta không thể ngủ được nữa.

“Anh ấy cố để ngủ nhưng thường thì anh ấy trông tệ hơn sau đó.”

“Vậy thì sẽ không thành vấn đề nếu chúng ta làm phiền anh ta, đúng không?” Dione hỏi, quyết định rằng bây giờ là lúc nàng thiết lập quyền lực của mình. Nàng thoáng thấy môi Richard giật giật, dấu hiệu của một nụ cười, sau đó anh ta dẫn nàng đi lên một cầu thang rộng và dài, tay anh vẫn đặt ấm áp và vững vàng trên khuỷu tay nàng. Đằng sau nàng có thể cảm nhận sức nóng từ cái nhìn chăm chăm của Serena vào họ rồi nàng nghe thấy tiếng gót giày cao gót hối hả khi cô đi theo họ.

Từ kiểu thiết kế của căn nhà, Dione đoán rằng tất cả phòng ở trên lầu đều hướng ra hành lang tuyệt đẹp chạy dọc theo hình chữ U của ngôi nhà, nhìn xuống khu vườn nhỏ. Khi Richard gõ nhẹ vào cánh cửa đã được nới rộng ra để một chiếc xe lăn có thể đi qua được dễ dàng, sau đó mở cửa ra khi đã được một giọng nói khe khẽ đồng ý, thì nàng thấy dự đoán của nàng là đúng, ít nhất là đối với căn phòng này. Hầu hết căn phòng đang tràn ngập trong ánh sáng mặt trời xuyên qua những tấm rèm đang mở cho dù những tấm cửa kính trượt nhìn ra hành lang giờ vẫn đóng.

Người đàn ông bên cạnh cửa sổ in hình vào ánh sáng mặt trời rực rỡ, một hình bóng bí ẩn và u uất sụm xuống trong sự cảm tù của chiếc xe lăn. Rồi anh ta vươn tay ra kéo dây đóng lại những tấm rèm và căn phòng liền biến thành tối mờ. Dione phải chớp mắt một lúc trước khi mắt nàng quen với bóng tối bất ngờ ấy. Sau đó người đàn ông trông rõ ràng hơn và nàng phải nuốt nghẹn vì sốc.

Nàng tưởng rằng nàng đã chuẩn bị tinh thần. Richard bảo rằng Blake đã bị sụt cân và đang trong tình trạng xấu đi. Nhưng cho tới khi nhìn thấy anh ta, nàng đã không tưởng tượng được tình trạng đã nghiêm trọng tới mức nào. Sự đối lập giữa người đàn ông hiện giờ trên chiếc xe lăn với người đàn ông đang cười tươi trong bức ảnh quá lớn tới mức nàng không tin rằng hai con người ấy là một nếu không nhìn vào đôi mắt xanh sâu thẳm ấy. Đôi mắt anh ta không lấp lánh nữa mà đã mờ đục và thiếu sức sống. Tuy thế chẳng có gì có thể thay đổi được màu sắc ẩn tượng của chúng.

Thật đau lòng là anh ta gầy gò như một khúc củi. Chắc hẳn anh ta đã bị mất ít nhất là 15 pound so với bức ảnh. Và những cơ bắp của anh ta cũng biến mất luôn. Màu tóc nâu của anh ta trở nên xỉn đi vì thiếu chất dinh dưỡng và rất bõm xồm. Chắc hẳn đã rất lâu rồi anh ta không cắt tóc. Làn da nhợt nhạt, xương gò má nhô cao, gương mặt hốc hác.

Dione đứng thẳng người nhưng trong thâm tâm nàng đang rối loạn, vỡ vụn thành hàng trăm mảnh. Nàng không thể tránh việc đồng cảm với tất cả các bệnh nhân của mình, nhưng chưa bao giờ nàng cảm thấy bản thân đang chết dần như thế này. Chưa bao giờ nàng cảm thấy muốn điên lên vì sự bất công, vì tất cả những thứ kinh khủng đã xảy ra khiến cho cơ thể của anh ta trở nên bất lực như vậy. Tất cả sự tuyệt vọng và cam chịu hiện rõ lên khuôn mặt u tối của anh ta, cả cơ thể anh ta biểu hiện sự ảm đạm. Những quầng mắt đen xuất hiện dưới đôi mắt xanh. Cơ thể từng một thời đầy sức sống bây giờ đang ngồi yếu ớt trên chiếc ghế. Đôi chân hoàn toàn bất động. Nàng chắc chắn Richard đã nói đúng: Blake hoàn toàn không muốn sống nữa.

Anh ta nhìn nàng hoàn toàn không cảm xúc, sau đó chuyển cái nhìn sang Richard cứ như thể nàng không tồn tại vậy. “Cậu đã ở đâu thế?” Anh ta hỏi giọng đều đều.

“Tôi có việc phải giải quyết,” Richard trả lời, giọng nói của anh ta lạnh lẽo tới mức cả căn phòng gần như đóng băng. Dione có thể nói rằng anh ta cảm thấy bị xúc phạm khi bị người khác hỏi về việc của mình. Richard có thể làm việc cho Blake nhưng anh ta hoàn toàn không phải là cấp dưới. Anh ta vẫn còn tức giận với Serena, và toàn cảnh đứng cũng đáng để anh phản kháng.

“Anh ấy rất quyết tâm,” Serena thở dài, đi đến chỗ anh trai mình. “Anh ấy đã thuê một nhà trị liệu khác cho anh. Cô ấy tên là ... ở ... Diane Kelley.”

“Dione.” Dione sửa lại.

Blake chuyển cái nhìn chằm chằm không hứng thú sang nàng và nghiên cứu nàng lặng lẽ. Dione đứng im lặng, nghiên cứu anh ta, ghi nhận những phản ứng của anh ta hay đúng hơn việc anh không phản ứng lại. Richard nói rằng anh ta thường có hứng thú với những cô nàng tóc vàng. Tuy tóc Dione màu đen nhưng nàng vẫn hi vọng anh ta sẽ thể hiện một chút ẩn tượng vì nàng là phụ nữ. Nàng mong đợi đàn ông nhìn ngắm nàng, nàng đã quen với điều đó từ khi lớn lên cho dù đã có lần một cái nhìn thích thú đã dẫn nàng đến đau khổ. Nàng là kiểu phụ nữ khá thu hút và ít nhất nàng cũng chấp nhận điều đó, xem nó như là một trong những điều trớ trêu của tạo hóa khi nàng được ban cho một ngoại hình khiến cho đàn ông bị hấp dẫn trong khi nàng lại không thể tận hưởng sự đụng chạm với họ.

Nàng biết anh ta nhìn thấy gì. Nàng đã ăn mặc cẩn thận để gây ấn tượng, biết rằng vẻ ngoài của nàng có thể trở nên đe dọa hoặc khêu gợi. Nàng không quan tâm hiệu ứng là như thế nào, miễn là nó cho nàng cơ hội để thuyết phục anh ta hợp tác. Nàng chia mái tóc đen dày đầy sức sống của mình ra ở giữa rồi tết lại thành những lọn nhỏ đằng sau gáy, nơi chúng được gài lại bằng một chiếc lược bằng vàng. Một đôi vòng tai bằng vàng đung đưa trên tai. Serena đã gọi nàng là người Digan. Làn da rám nắng màu mật ong của nàng làm cho điều đó có vẻ có lý. Đôi mắt nàng như mắt mèo, hơi xếch lên, ánh vàng trông bí ẩn dưới đôi lông mi dày màu đen. Với gò má cao và đường nét hàm trông như tạc, nàng trông như người phương Đông và đẹp một cách kì lạ. Một ứng cử viên xuất sắc cho hậu cung của những vị tù trưởng Hồi giáo nếu nàng sống vào những thế kỉ trước.

Nàng mặc một bộ áo liền quần trông đơn giản và thanh lịch. Và bây giờ nàng đang đút tay vào túi quần làm hiện lên đường nét khuôn ngực. Nàng có vóc dáng cao, khỏe mạnh và gọn gàng, vòng eo thon nhỏ và phần dưới tròn trịa rồi đến đôi chân dài đáng ngưỡng mộ. Blake có thể không để ý nhưng em gái anh ta thì có và Serena đã bị khuấy động bởi sự ghen tuông bất chợt. Cô không muốn Dione ở cạnh chồng hay anh trai cô.

Sau một hồi im lặng cuối cùng Blake cũng lắc đầu phản đối. “Không, đưa cô ta đi đi, Richard; tôi không muốn bị làm phiền.”

Dione nháy mắt với Richard rồi bước tới, chiếm thế chủ động và khiến Blake phải tập trung vào nàng. “Tôi xin lỗi khiến ông phải cảm thấy thế, ông Remington,” nàng nói nhẹ. “Bởi vì dù sao chẳng nữa tôi vẫn sẽ cứ ở lại. Ông thấy đó, tôi có một bản hợp đồng và tôi là người luôn giữ lời.”

“Tôi sẽ giải phóng cô khỏi bản hợp đồng đó,” anh ta lăm bắm rồi lại quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Rất cảm ơn ông về điều đó nhưng tôi sẽ không giải phóng ông khỏi nó. Tôi hiểu rằng ông đã đưa cho Richard quyền quyết định vậy nên bản hợp đồng sẽ vẫn còn hiệu lực. Nó đơn giản tuyên bố rằng tôi sẽ là người trị liệu cho ông và sẽ ở lại ngôi nhà này cho tới khi nào ông có thể đi lại được. Không có giới hạn về thời gian.” Nàng vươn người xuống và đặt hai tay vào thành ghế xe lăn để mặt nàng hạ thấp, khiến cho anh ta phải nhìn vào nàng. “Tôi sẽ trở thành cái bóng của ông, thưa ông Remington. Cách duy nhất để ông thoát khỏi tôi là tự ông phải bước tới cửa và mở nó ra cho tôi đi. Sẽ không ai khác làm thay ông được đâu.”

“Cô quá đáng lắm rồi đấy, cô Kelley!” giọng Serena sắc nhọn, đôi mắt xanh của cô ta thu hẹp lại vì cơn thịnh nộ. Cô ta bước tới và đẩy tay Dione ra khỏi thành ghế. “Anh trai tôi đã nói rằng anh không muốn cô ở đây.”

“Chuyện này không liên quan đến cô.” Dione đáp trả vẫn với tông giọng nhẹ nhàng.

“Nó có đấy! Nếu cô nghĩ rằng tôi sẽ cho phép cô chuyển vào đây ...cô chắc nghĩ rằng mình đang vớ bở đấy hả !”

“Không hẳn là như vậy. Tôi sẽ khiến cho ông Remington đây bước đi trước khi giáng sinh tới. Nếu cô nghi ngờ năng lực của tôi thì xin mời cứ thoải mái điều tra những bằng cấp tôi có. Nhưng cho tới khi đó đừng có ngáng trở tôi.” Dione uốn thẳng lên và bước nhanh tới Serena, sức mạnh ý chí của nàng tỏa ra qua đôi mắt màu vàng.

“Đừng có nói với em gái tôi kiểu đấy,” Blake nói sắc nhọn.

Đây rồi! Đã có sự phản ứng, cho dù chỉ là sự tức giận. Dione thầm vui mừng tấn công ngay vào vết rạn đầu tiên của sự thờ ơ trong anh ta. “Tôi sẽ nói như thế với bất cứ ai xen vào giữa tôi và bệnh nhân của tôi,” nàng thông báo. Nàng đặt tay lên hông và đưa mắt quan sát anh ta với đôi môi cong lên khinh thường. “Nhìn lại ông xem! Ông trông có thảm thương đến nỗi ông sẽ phải luyện tập để được xếp vào hạng 98 pound yếu xìu đấy! Ông nên tự xấu hổ vì đã để cho những cơ bắp của mình trở thành đồng lõa xộn thế kia. Chẳng trách ông không thể đi lại được.”

Con người thắm màu của anh ta bùng lên, một vũng đen trong một biển xanh. “Chết tiệt nhà cô đi,” anh ta uất nghẹn. “Để gì uốn dẻo được trong khi cô bị móc vào đủ thứ ống dẫn nhiều hơn là mức cô có thể chứa, và không có phần nào ngoài mặt cô có thể cử động như cô muốn!”

“Đấy là hồi đó,” nàng tiếp lời. “Vậy còn bây giờ thì sao? Để vận động thì phải có cơ bắp, mà ông thì lại chẳng có một tẹo nào! Ông đã bỏ cuộc và bây giờ ông thành thế này đây.”

“Và tôi nên hi vọng rằng cô sẽ chỉ cần vẫy cái đũa phép diệu kì rồi tôi sẽ lại hoạt động được trở lại ư?” anh ta gầm gừ.

Nàng mỉm cười “Đũa phép à? Sẽ không đơn giản đến thế đâu. Ông sẽ phải luyện tập khổ cực cho tôi như chưa bao giờ ông phải tập trước đây. Ông sẽ phải đổ mồ hôi và chịu đau đớn và sẽ nguyên rửa tôi rất nhiều nhưng ông vẫn sẽ phải cố gắng. Tôi sẽ làm cho ông đi lại được cho dù tôi có phải dí súng vào đầu ông.”

“Ồ không đâu, quý cô,” anh ta lạnh lùng khoan thai trả lời. “Tôi không quan tâm cô đã ký loại hợp đồng gì. Tôi không muốn cô ở trong nhà tôi. Tôi sẽ trả bất cứ giá nào để tống cô ra ngoài.”

“Tôi không cho ông sự lựa chọn ấy đâu, ông Remington. Tôi không chấp nhận tiền bồi thường.”

“Cô không phải đưa cho tôi sự lựa chọn. Tôi tự chọn lấy!”

Nhìn khuôn mặt anh ta đỏ gay lên vì giận dữ, Dione bất chợt nhận ra bức ảnh người đàn ông tuổi cười thư giãn thật không chính xác, nó chỉ là một tình huống ngoại lệ chứ không phản ánh bản chất thật của anh ta.

Anh ta là người có ý chí bất khuất, vẫn thường chỉ sử dụng ý chí và tính cách của mình để buộc mọi thứ được làm theo cách của mình. Anh ta đã vượt qua mọi trở ngại bằng sự quả quyết của bản thân cho tới khi việc bị ngã khỏi vách núi thay đổi hoàn toàn việc đó và đưa cho anh một trở ngại mà anh không thể vượt qua nổi. Anh ta đã không cần tới sự trợ giúp của bất kì ai trước đây nên bây giờ anh ta cũng không thể chấp nhận bất cứ sự giúp đỡ nào. Chỉ bởi vì anh ta không thể tự làm cho mình đi lại được, anh đã tin rằng chuyện đó là không thể.

Nhưng nàng cũng rất quyết tâm. Không như anh ta, nàng đã sớm học được rằng bản thân có thể sẽ bị gục ngã, bị buộc phải làm những điều mình không muốn. Nàng đã tự kéo bản thân ra khỏi được tình trạng u tối đó, bắt ép mình tin rằng cuộc đời phải trở nên tốt đẹp hơn. Dione đã tôi luyện sức mạnh bản thân trong tột cùng nỗi đau. Người phụ nữ mà nàng đã trở thành, sự độc lập và kĩ năng và danh tiếng nàng đã tạo nên là quá quý giá đối với nàng để nàng bây giờ có thể lùi bước. Đây chính là thử thách cho sự nghiệp của nàng. Nàng sẽ cần đến từng ounce ý chí để đối phó với nó.

Vì vậy nàng hỏi anh ta một cách trâng tráo, “Ông có thích khi mọi người thương hại ông không?”

Serena thở hổn hển. Thậm chí cả Richard cũng tạo ra một âm thanh không kiềm chế được trước khi có thể bình tĩnh lại. Dione không thêm liếc nhìn họ lấy một cái. Nàng nhìn chăm chăm vào mắt Blake, thấy biểu hiện sốc trong đó, nhìn sự giận dữ biến mất khỏi mặt anh ta và để lại một khuôn mặt trắng bệch.

“Cò! Đồ khốn nạn.” giọng anh ta thốt ra trống rỗng và run rẩy.

Nàng nhún vai. “Xem này. Nếu cứ thế này chúng ta sẽ chẳng đi tới đâu. Hãy làm một thỏa thuận. Ông đang rất yếu ớt, tôi cá là tôi có thể thắng ông trò vật tay. Nếu tôi thắng tôi sẽ ở lại và ông sẽ chấp nhận điều trị. Nếu ông thắng tôi sẽ bước ngay ra khỏi cửa nhà ông và sẽ không bao giờ quay trở lại. Ông nói sao?”

2. Chương 2

Đầu anh ta giật nảy. Đôi mắt thu hẹp lại khi quét tia nhìn lên thân hình mảnh mai, lên cách tay nhỏ nhắn đầy nữ tính của nàng. Dione hầu như có thể đọc được suy nghĩ của anh ta. Cho dù gầy như anh ta hiện giờ, anh ta vẫn hơn nàng ít nhất là 40 đến 50 pound. Anh ta biết rằng ngay cả khi người đàn ông và người phụ nữ nặng ngang nhau thì thường người đàn ông vẫn khỏe hơn. Dione cố nhịn cười vì nàng biết rằng đây không phải tình huống bình thường. Blake đã không hoạt động trong suốt hai năm trong khi nàng đang ở tình trạng thể lực tốt. Nàng là nhà trị liệu. Nàng phải có sức khỏe tốt để phục vụ cho công việc. Nàng mảnh mai nhưng từng inch trên cơ thể nàng đều rắn chắc và khỏe mạnh. Nàng chạy bộ, bơi, tập những bài tập kéo giãn cơ thông thường, nhưng quan trọng nhất, nàng có tập tạ. Nàng phải có một đôi tay đủ khỏe để có thể nâng đỡ những bệnh nhân không thể tự nâng được bản thân mình. Nhìn vào cánh tay gầy gò nhợt nhạt của Blake, nàng biết rằng mình sẽ thắng.

“Đừng có làm thế!” Serena nói, xoắn hai tay lại trong sự lo lắng.

Blake quay lại và nhìn em gái mình vẻ không thể tin được. “Em nghĩ rằng cô ta sẽ thắng anh, đúng không?” anh ta thì thầm nhưng câu nói nghe có vẻ giống như lời khẳng định hơn là một câu hỏi.

Serena căng thẳng, nhìn chăm chăm vào Dione với một vẻ cầu xin kỳ lạ trong ánh mắt. Dione hiểu ngay. Serena không muốn anh trai mình bị bê mặt và nàng cũng muốn thế. Nhưng nàng phải khiến cho anh ta chấp nhận điều trị vì thế nàng sẵn sàng làm bất cứ thứ gì để khiến anh ta nhận ra anh ta đã làm gì với bản thân mình. Nàng cố nói điều đó bằng mắt bởi nàng không được phép nói thành lời.

“Trả lời anh đi!” Blake gầm lên. Từng phần một trên cơ thể anh ta căng lên đầy căng thẳng.

Serena cắn môi dưới của mình. “Vâng,” cuối cùng cô nói. “Em nghĩ rằng cô ta sẽ thắng anh.”

Im lặng rơi xuống. Blake ngồi im như tượng. Quan sát anh ta cẩn thận, Dione nhìn thấy khoảnh khắc anh ta đưa ra quyết định. “Chỉ có một cách để biết có phải không nào?” Anh ta thách thức, di chuyển chiếc xe

lăn bằng cách ấn nhanh lên một nút bấm. Dione theo sát anh ta khi anh ta di chuyển tới cái bàn và đẩy xe vào một bên chiếc bàn.

“ Ông không nên có một cái xe lăn có động cơ,” nàng lơ đãng quan sát. “ Một chiếc xe lăn điều khiển bằng tay sẽ giữ cho phần trên cơ thể của ông mạnh mẽ ở một mức độ đáng kể đấy. Đây đúng là một chiếc ghế đắt tiền nhưng nó chả có tác dụng tốt nào cả.”

Anh ta liếc nhanh nàng nhưng không trả lời. “Ngồi xuống,” anh ta nói, chỉ về chiếc bàn.

Dione nghe theo anh ta. Nàng chẳng cảm thấy niềm vui thích hay phấn khởi gì khi biết nàng sẽ thắng. Đây chỉ là điều nàng phải làm, một điều mà nàng phải chỉ ra cho Blake.

Serena và Richard chuyển động đứng sang hai bên họ, Blake ngo ngoay cho tới khi tìm được vị trí phù hợp. Dione cũng làm thế. Nàng đặt tay phải lên bàn và nắm lấy tay trái mình khởi động. “Bắt đầu khi nào ông sẵn sàng,” nàng nói.

Blake có lợi thế do cánh tay dài hơn, và nàng nhận ra nàng sẽ phải dùng hết mọi sức mạnh của bàn tay và cổ tay mình để thắng được đòn bẩy mà anh ta có. Anh ta đặt tay lên phía đối diện tay nàng và nắm những ngón tay anh ta quanh bàn tay nhỏ hơn của nàng. Trong một khoảnh khắc anh nghiên cứu những ngón tay thanh mảnh xinh đẹp của nàng, những móng tay màu hồng được cắt tỉa cẩn thận. Một nụ cười phớt qua môi anh ta. Chắc hẳn anh ta nghĩ rằng sẽ dễ như ăn kẹo. Nhưng nàng cảm nhận được sự lạnh lẽo từ bàn tay của anh ta, đồng nghĩa với sự tuần hoàn yếu ớt, và biết ngay được kết quả không thể tránh khỏi của trận đấu nhỏ này.

“Cậu ra hiệu nhé, Richard,” Blake chỉ dẫn, ngược lên khóa mắt với nàng. Nàng cảm thấy sức mạnh tỏa ra nơi anh ta, tham vọng chiến thắng. Nàng bắt đầu khích lệ bản thân, tập trung hết sức vào cánh tay và bàn tay phải.

“Bắt đầu,” Richard hô. Mặc dù không có chuyển động lớn nào giữa hai đấu thủ, cơ thể họ căng lên, hai cánh tay họ khóa chặt vào nhau.

Dione giữ khuôn mặt bình thản, không hề thể hiện ra ngoài cố gắng tốt bụng để giữ cho cổ tay thẳng. Sau những khoảnh khắc đầu tiên, khi không thể dập cánh tay nàng xuống, khuôn mặt của Blake bắt đầu biểu hiện sự kinh ngạc, rồi đến giận dữ, sau đó là tuyệt vọng. Dione có thể cảm nhận được sự bùng nổ sức mạnh của anh ta đang yếu dần. Một cách cương quyết, nàng bắt đầu vật tay anh ta xuống. Mồ hôi túa ra trên trán anh ta và chảy xuống mặt khi anh ta cố gắng để đảo ngược tình thế. Biết rằng nàng sẽ thắng, và hối tiếc cho chiến thắng bản thân, tuy nhiên do điều đó là cần thiết, Dione nhanh chóng kết thúc màn đấu bằng cách hạ bệ tay anh ta xuống mặt bàn.

Anh ta ngồi trên xe lăn, một biểu hiện thoáng qua của sự vỡ vụn xuất hiện trong đôi mắt rất nhanh trước khi anh ta nhắm mắt lại và khiến mặt mình trở nên vô cảm.

Sự im lặng tan vỡ bởi tiếng thở nhanh của anh ta. Mặt Richard trông thật khắc nghiệt. Serena bị giằng xé giữa niềm khao khát muốn an ủi anh trai mình với sự thôi thúc muốn tống Dione ra ngoài.

Rất nhanh chóng, Dione đứng dậy. “Việc này thế là xong” nàng nói vẻ thản nhiên “Sau hai tháng nữa tôi sẽ không thể làm lại được điều đó. Tôi sẽ xếp đồ của mình vào căn phòng kế bên phòng này-”

“Không,” Blake cộc lốc ngắt lời không thèm nhìn nàng. “ Serena, đưa cô Kelley này vào phòng dành cho khách.”

“Không thể được,” Dione trả lời. “Tôi muốn được ở gần để tôi có thể nghe thấy tiếng ông nếu ông gọi. Căn phòng bên cạnh kia là được nhất. Richard, bao lâu thì những thay đổi mà tôi yêu cầu sẽ được làm xong?”

“Thay đổi gì?” Blake ngẩng đầu lên.

“Tôi cần một số thiết bị đặc biệt,” nàng giải thích, nhận thấy rằng sự đánh lạc hướng của mình đã gây hiệu quả như mong muốn. Anh ta đã không còn mang khuôn mặt trống rỗng nữa. Nàng đã đúng khi lơ đi việc thắng anh ta trò vật tay, coi như việc đó không quan trọng. Bây giờ không phải là lúc nhắc lại nó hay cho anh ta biết rằng có rất nhiều người đàn ông đi lại bình thường ngoài kia cũng không thắng được nàng trong trò vật tay. Anh ta sẽ biết được điều đó khi họ tập tạ.

“Kiểu thiết bị nào vậy?” anh ta hỏi.

Nàng cố nén cười. Anh ta chú ý ngay khi thấy bất cứ sự thay đổi nào trong ngôi nhà yêu dấu của anh ta. Nàng phác thảo cho anh ta những gì nàng cần. “Cần một bồn tắm thủy lực. Ngoài ra tôi cũng cần một máy tập chạy, một bộ băng ghế nâng tạ, bồn tắm hơi, những thứ như thế. Có phản đối gì không?”

“Có đấy. Cô nghĩ cô sẽ để những thứ ấy ở đâu?”

“Richard bảo tôi rằng anh ấy có thể lắp cho tôi một phòng tập ở tầng trệt bên cạnh bể bơi. Điều đó sẽ rất thuận tiện bởi anh có thể làm nhiều thứ trong bể bơi. Nước là nơi rất tốt cho những bài thể dục nhẹ,” nàng nói đầy nhiệt tình. “Các cơ bắp của anh vẫn sẽ cử động khó khăn nhưng nước sẽ nâng đỡ một phần trọng lượng cơ thể.”

“Cô sẽ không đưa một phòng tập vào nhà,” anh ta đáp dứt khoát.

“Đọc bản hợp đồng của tôi đi.” Nàng mỉm cười. “Phòng tập sẽ vẫn được mang vào. Đừng có nặng nề lên thế; căn nhà sẽ không bị tổn hại đâu và những thiết bị là cần thiết. Những vận động viên Olympic cũng sẽ không phải vất vả như anh sẽ phải chịu đâu.” Nàng nói thật. “Nó sẽ là công việc rất khó khăn, có thể sẽ đầy đau đớn nhưng anh vẫn sẽ phải hoàn thành nếu tôi bắt anh phải làm. Hãy cá tiền rằng : Anh sẽ bước đi được vào giảng sinh.”

Nỗi khao khát ghé góm lướt qua gương mặt anh ta trước khi anh ta đưa tay lên xoa trán. Dione cảm thấy sự phân vân của anh ta. Tuy vậy, anh ta không phải là kiểu người có thể cho qua dễ dàng, sau đó anh ta quắc mắt lên. “Cô đã giành được quyền ở lại đây,” anh ta miễn cưỡng thừa nhận. “Nhưng tôi không thích điều này tí nào và tôi cũng chẳng ưa cô thừa cô Kelley. Richard, tôi muốn xem cái bản hợp đồng mà cô ta chứ nhắc đi nhắc lại đó.”

“Tôi không mang nó theo đây.” Richard nói dối trơn tru, nhẹ nhàng cầm tay Serena kéo ra cửa. “Lần sau đến tôi sẽ mang nó theo.”

Serena chỉ có vừa đủ thời gian để đưa ra sự phản đối yếu ớt ngay khi Richard kéo cô ra ngoài. Tin chắc Richard sẽ giữ cô vợ mình tránh xa ít nhất trong một khoảng thời gian nữa, Dione mỉm cười với Blake và chờ đợi.

Anh ta hướng cái nhìn thận trọng về phía nàng. “Cô không còn việc gì khác ngoài việc đứng đây nhìn chăm chăm vào tôi à?”

“Chắc chắn là tôi có chứ. Tôi chỉ đang chờ xem anh có câu hỏi thêm gì nữa không. Nếu không thì tôi phải đi dờ dề.”

“Không có câu hỏi nào cả,” anh lẩm bẩm.

Sẽ không lâu nữa đâu, nàng thầm nghĩ, bước ra ngoài không nói một lời. Khi biết được mức độ tập luyện thì anh ta sẽ có khá nhiều điều để nói đấy.

Rõ ràng là nàng phải tự tìm đường trong ngôi nhà. Tuy nhiên kiến trúc ngôi nhà khá đơn giản, nàng dễ khám phá nó không chút khó khăn. Vali của nàng đang để ở phòng chờ. Nàng tự mang nó lên lầu, cuối cùng cũng xem xét căn phòng nàng tự chọn cho mình. Đây là căn phòng cho nam với tông màu nâu và kem đầy nam tính nhưng lại tiện nghi và nó phù hợp với nàng. Nàng không phải là người kén chọn. Nàng dờ dề đặc không mất mấy thời gian vì nàng không mang theo người quá nhiều quần áo. Những thứ nàng có đều tốt và có tính ứng dụng cao vì thế nàng có thể dùng một bộ trang phục nhiều lần chỉ cần bằng cách thay đổi vài phụ kiện. Vì nàng hay phải di chuyển từ nơi này đến nơi khác nên nhiều quần áo quá sẽ rất phiền toái.

Sau đó nàng đi tìm đầu bếp và quản gia. Một ngôi nhà lớn cỡ này chắc chắn phải có vài người phục vụ. Nàng cần sự hợp tác của tất cả bọn họ. Sẽ dễ dàng cho nàng hơn nếu Richard ở lại và giới thiệu nàng với họ nhưng nàng cũng mừng là anh ta đã đưa Serena đi khuất mắt.

Nàng tìm thấy phòng ăn chẳng chút khó khăn tuy nhiên người đầu bếp ở đây mới thật đáng ngạc nhiên. Bà ta cao và gầy gò, chắc chắn có một phần Ấn Độ trong người cho dù bà ta có đôi mắt xanh lá cây nhạt. Mặc dù trông bà rất khó đoán tuổi nhưng Dione đoán rằng bà ta đã vào khoảng ít nhất là 50, thậm chí 60. Cho dù mái tóc đen óng của bà không tiết lộ điều đó nhưng sự hiểu biết ánh lên trong đôi mắt, đáng vẻ đáng

kính trọng tỏa ra từ bà đã nói lên tuổi tác. Bà ta trông thật giống như một vị nữ hoàng. Tuy thế cái nhìn bà tặng cho kẻ lạ mới xâm nhập vào bếp vào lại không hề kiêu căng hống hách mà chỉ đơn thuần là dò hỏi.

Dione nhanh chóng tự giới thiệu bản thân và giải thích tại sao nàng lại ở đây. Người phụ nữ đó thông thả rửa tay và lau khô rồi đưa tay ra. Dione nắm lấy tay bà. “Tên tôi là Alberta Quincy,” người đầu bếp đó nói với một tông giọng trầm đầy sâu lắng đáng lí ra phải có ở đàn ông. “Tôi rất mừng là ông Remington đã chấp nhận điều trị.”

“Anh ta không hẳn là đã chấp nhận.” Dione trả lời thật lòng, mỉm cười. “Dù sao thì tôi cũng đã đến đây và tôi sẽ ở lại. Tôi sẽ cần tất cả mọi người hợp tác với tôi để đối phó với anh ta.”

“Cô chỉ cần cho tôi biết cô cần gì,” Alberta nói đầy tự tin. “Miguel, người chăm sóc khu vườn và lái xe cho ông Remington, sẽ làm tất cả những gì tôi bảo. Con gái riêng của chồng tôi, Angela, lau dọn ngôi nhà, cũng sẽ làm những gì tôi nói.”

Chắc hẳn như ai cũng sẽ làm thôi, Dione nghĩ thầm. Alberta Quincy là người phụ nữ đầy uy quyền nhất mà nàng đã từng gặp. Không có mấy biểu hiện trên gương mặt bà, giọng nói của bà thì lại điềm đạm và thông thả, tuy nhiên vẫn có một sức mạnh ở bà khiến cho mọi người không thể kháng cự lại. Bà ta sẽ là đồng minh không thể thiếu của nàng.

Dione liệt kê ra thực đơn mà nàng muốn Blake phải theo và giải thích ngay tại sao phải cần đến những thay đổi đó. Điều cuối cùng nàng muốn là xúc phạm đến Alberta. Tuy thế Alberta đã ngay lập tức gạt đầu. “Vâng, tôi hiểu.”

“Nếu anh ta cáu lên cứ bảo là do tôi,” Dione nói. “Tại thời điểm này tôi muốn anh ta cáu giận. Tôi có thể sử dụng sự cáu giận nhưng không thể đối phó được với sự lãnh cảm.”

Alberta lại gạt cái đầu đầy quyền uy của bà. “Tôi hiểu.” Bà ta không phải là kiểu người hay nói, nếu có thể nói giảm đi như thế, nhưng bà vẫn hiểu và Dione nhẹ nhõm nhận ra bà không hề thể hiện một chút nào thắc mắc.

Vẫn còn một vấn đề, và Dione bắt đầu cẩn thận đề cập đến nó. “Về em gái của ông Remington...”

Alberta chậm chậm chớp mắt, gạt đầu. “Vâng,” bà ta nói đơn giản.

“Cô ấy có chìa khóa nhà không?” Đôi mắt vàng bắt gặp đôi mắt xanh. Sự kết nối giữa hai người phụ nữ ấy mạnh mẽ tới nỗi Dione bất chợt cảm thấy từ ngữ là không còn cần thiết.

“Tôi sẽ thay khóa cửa,” Alberta nói. “Nhưng sẽ có rắc rối đấy.”

“Cũng đáng nếu nghĩ đến những lợi ích. Tôi không thể để cho công việc bị gián đoạn một khi anh ta bắt đầu điều trị, ít nhất cho tới khi anh ấy có thể thấy được sự tiến bộ của bản thân. Tôi nghĩ ông Dylan có thể xử lý được vợ anh ta.”

“Nếu ông ấy vẫn còn muốn làm điều đó.” Alberta trầm ngâm.

“Tôi nghĩ anh ta vẫn muốn đấy. Anh ta có vẻ như là kiểu người không từ bỏ mọi thứ dễ dàng đâu.”

“Đúng, nhưng ông ấy cũng rất kiêu ngạo nữa.”

“Tôi không muốn gây ra bất cứ rắc rối nào giữa hai người bọn họ. Tuy nhiên ông Remington là người tôi phải lo. Nếu điều đó gây bất hòa thì họ phải tự giải quyết nó một cách tốt nhất.”

“Bà Dylan tôn thờ anh trai bà ấy. Ông ấy đã nuôi bà; mẹ của họ mất khi bà Dylan mười ba tuổi.”

Điều đó đã giải thích nhiều thứ. Dione dành một khoảnh khắc cảm thông cho cả Serena và Richard sau đó nàng đặt nó sang một bên. Nàng không thể quan tâm tới cả họ nữa. Blake sẽ chiếm hết mọi sự tập trung và năng lượng của nàng.

Bỗng nhiên nàng thấy mệt mỏi. Hôm nay quả thật là một ngày dài và cho dù mới chỉ quá trưa nàng đã cảm thấy cần phải đi nghỉ. Trận chiến sẽ diễn ra vào sớm mai vì thế nàng cần có một giấc ngủ ngon để chuẩn bị đương đầu với nó. Bắt đầu từ ngày mai nàng sẽ cực kỳ bận rộn.

Alberta chợt nhìn thấy vẻ mệt mỏi hiện lên trên dáng điệu của nàng và chỉ vài phút sau một chiếc sandwich và một cốc sữa đã được đặt lên bàn. “Ăn đi,” bà nói đơn giản, và Dione biết rằng tốt hơn là đừng nên tranh cãi. Nàng ngồi xuống và bắt đầu ăn.

Chuông báo thức của Dione kêu vào năm giờ rưỡi sáng hôm sau. Nàng thức dậy và đi tắm, cử động của nàng nhanh và chắc chắn ngay từ lúc nàng ra khỏi giường. Nàng luôn luôn có thể thức dậy ngay lập tức, trí óc tỉnh táo, mọi thứ phối hợp rất đồng bộ. Đó là lý do tại sao nàng lại là một trị liệu viên giỏi. Nếu bệnh nhân cần nàng vào ban đêm thì nàng không mất thời gian loạng quạng dậy mất. Nàng ngay lập tức có thể làm mọi thứ được yêu cầu.

Điều gì đó nói cho nàng biết rằng Blake sẽ không dễ đánh thức. Nàng cảm nhận được nhịp tim của mình đang tăng lên khi nàng chải mái tóc dài và bện nó đơn giản lại thành một bím tóc dày. Viễn cảnh cuộc chiến sắp tới chạy qua nàng như chất lỏng đi trong mạch máu, làm cho mắt nàng sáng lên và làn da ửng hồng.

Buổi sáng trời vẫn còn lạnh nhưng từ kinh nghiệm của mình nàng biết rằng vận động sẽ làm cơ thể ấm lên, vì vậy nàng mặc một chiếc quần short ngắn, áo sơ mi không tay rực rỡ những chấm màu đỏ, xanh, vàng và một đôi giày tennis cũ. Nàng gập bụng hai mươi lần, giữ cho lưng và chân thẳng, rồi lại làm tiếp hai mươi lần đứng lên ngồi xuống. Nàng có thể làm hơn thế nhưng đây chỉ là màn khởi động ngắn cho nóng người.

Nàng mỉm cười khi bước vào phòng của Blake sau khi đã gõ nhanh vài cái vào cánh cửa. “Chào buổi sáng,” nàng nói vui vẻ, bước qua căn phòng tới lan can và mở toang rèm cho ánh sáng tràn vào phòng.

Anh ta đang nằm ngửa, chân đặt không đúng tư thế. Chắc hẳn anh ta đã cố di chuyển chân mình đem qua. Khi mắt anh ta mở ra, Dione nhìn thấy một ánh hoảng loạn lóe lên trong mắt. Anh ta bật dậy và cố ngồi lên, sờ soạng đôi chân. Sau đó anh ta nhớ ra và nằm vật trở lại, khuôn mặt ảm đạm.

Chuyện đó đã xảy ra bao nhiêu lần? Đã bao lần anh ta thức dậy, không nhớ gì về tai nạn và hoảng hốt bởi vì không thể cử động chân mình? Anh ta sẽ không còn phải chịu đựng điều ấy lâu nữa đâu. Nàng quyết tâm dứt khoát, lại gần ngồi bên cạnh anh ta trên giường.

“Chào buổi sáng,” nàng lặp lại.

Anh ta không thèm đáp lễ. “Mấy giờ rồi?” anh ta gắt gỏng.

“Khoảng sáu giờ, có thể sớm hơn.”

“Cô làm gì ở đây?”

“Bắt đầu khóa trị liệu của anh,” nàng nhẹ nhàng nói. Nàng thấy anh ta đang mặc quần áo ngủ, thắc mắc liệu có phải anh ta tự mặc lấy hay là có người giúp.

“Chẳng ai dậy vào tầm này cả,” anh ta cầu nhàu và nhắm mắt lại.

“Có tôi đây, và tiếp theo là anh. Thôi nào, chúng ta có rất nhiều việc phải làm hôm nay đây.” Nàng kéo cái xe lăn lại gần giường và tung chăn ra, làm lộ ra đôi chân gầy đáng thương của anh ta trong chiếc quần xanh nhạt. Bàn chân được bao phủ bởi đôi tất trắng.

Anh ta liền mở mắt ra và lại bắt đầu cáu giận. “Cô đang làm cái gì thế?” anh ta gầm gừ, với tay lấy cái chăn che mình lại.

Anh ta không muốn nàng nhìn thấy mình. Nhưng nàng không cho phép bất cứ sự ngượng ngùng nào ở đây. Chẳng bao lâu nữa nàng sẽ quen với cơ thể anh ta như với chính cơ thể mình và anh ta phải nhận ra điều đó. Nếu anh ta thấy xấu hổ bởi tình trạng hiện tại của mình thì anh ta phải cố gắng mà cải thiện nó.

Nàng lại tung tấm chăn ra một lần nữa, khéo léo kéo chân anh ta vắt ra ngoài cạnh giường. “Dậy đi,” nàng nói một cách không thương xót. “Đi vào nhà tắm trước khi chúng ta bắt đầu. Anh có cần giúp đỡ không?”

Một ngọn lửa bùng lên trong đôi mắt xanh thật xanh của anh ta. “Không,” anh ta cấm cẫu, quá tức giận để nói nên lời. “Tôi có thể tự đi vào phòng tắm một mình thưa Mẹ!”

“Tôi không phải là mẹ của anh,” nàng đáp trả. “Tôi là trị liệu viên của anh, cho dù hai người cũng có nhiều điểm chung lắm đấy.”

Nàng giữ cái ghế khi anh ta tự nhấc mình lên để ngồi vào. Sau đó anh ta phóng thẳng vào phòng tắm trước khi nàng có thể phản ứng. Nàng tự cười một mình. Khi nàng nghe thấy tiếng khóa cửa nàng liền gọi to, “Đừng có nghĩ rằng anh có thể khóa mình trong đây cả buổi sáng! Tôi có thể đá tung cửa khỏi bản lề nếu bị buộc phải làm vậy.”

Một tiếng nguyên rửa bị bóp nghẹt đáp lại nàng và nàng lại cười rũ rượi. Điều này sẽ rất là thú vị đây!

Khi cuối anh ta cũng ra ngoài cũng là lúc nàng nghĩ tới việc phá cửa thật. Anh ta đã chải đầu và rửa mặt nhưng cũng chẳng khác lúc mới ngủ dậy là mấy.

“Anh có mặc đồ lót bên trong không?” nàng hỏi, không đề cập đến việc anh ta ở lâu trong nhà tắm. Anh ta cần thời gian rất giỏi, kéo dài hết mức có thể và xuất hiện ngay trước khi nàng có thể làm điều gì đó.

Anh ta đóng băng luôn vì sốc. “Cái gì?”

“Anh có mặc đồ lót bên trong không?” nàng lặp lại.

“Việc đó thì liên quan quái gì đến cô?”

“Bởi vì tôi muốn anh cởi bộ quần áo ngủ ra. Nếu anh không có đồ lót bên trong thì anh có thể muốn mặc một bộ vào bây giờ, cho dù nó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi. Tôi đã từng nhìn thấy đàn ông khỏa thân trước đây rồi.”

“Chắc chắn là cô đã thấy rồi,” anh ta thì thầm đầy ác ý. “Tôi có mặc đồ lót nhưng tôi sẽ không cởi quần áo ngủ ra vì cô đâu.”

“Vậy thì đừng cởi. Tôi sẽ cởi chúng ra hộ cho anh. Tôi nghĩ rằng anh đã rút ra được bài học ngày hôm qua là tôi đủ khỏe để làm điều ấy. Bộ quần áo ấy vẫn sẽ phải cởi ra, theo một cách dễ dàng hoặc khó khăn. Cách nào đây?”

“Vì sao cô muốn cởi chúng ra chứ?” anh ta đánh trống lảng. “Không thể có chuyện là cô lại ngưỡng mộ cơ thể tôi được,” anh ta chưa chút nói.

“Anh nói đúng. Anh trông như một con chim yếu ớt. Đó là lí do tôi ở đây. Nếu anh không giống như thế thì anh đã không cần tôi rồi.”

Mặt anh ta ửng hồng.

“Bộ quần áo ngủ,” nàng nhắc.

Một cách giận giữ, anh ta dứt tung cúc áo rồi quăng qua phòng. Nàng có thể thấy rằng anh ta cũng sẽ làm điều tương tự như vậy với phần dưới nhưng cởi nó ra thì hơi khó. Không nói một lời, Dione giúp anh ta ngồi trở lại giường, kéo quần anh ta xuống và vắt nó lên thành xe lăn. “Năm sắp xuống,” nàng nói, và khéo léo lật người anh ta lại.

“Này!” anh ta cự lại, khuôn mặt chìm trong gối. Anh ta vứt cái gối sang một bên. Anh ta đang run lên vì giận dữ.

Nàng kéo chun quần đùi của anh ta kêu đánh tách. “Bình tĩnh nào,” nàng khuyên. “Sáng nay sẽ không có gì đau đớn đâu.”

Thái độ táo tợn của nàng làm cho anh ta điên tiết lên khiến cho cả phần trên của anh ta đỏ ửng lên. Mỉm cười vì điều đó, nàng bắt đầu xoa bóp vai và lưng cho anh ta một cách mạnh mẽ.

Anh ta cầu nhàu. “Nhẹ nhàng thôi! Tôi không phải miếng thịt bò!”

Nàng cười lớn. “Thật mỏng manh làm sao !” nàng nhạo báng. “Có lý do cho việc này đây.”

“Lý do gì cơ? Trùng phạ ậy hả?”

“Theo thuật ngữ thì nó là sự lưu thông máu. Sự lưu thông máu của anh rất tồi tệ. Đó là lí do tại sao bàn tay của anh lại lạnh và vì sao anh phải đi tất để giữ cho chân ấm, ngay cả khi ở trên giường. Tôi cá là chân anh giờ đang lạnh băng, đúng không?”

Sự im lặng chính là câu trả lời.

“Cơ bắp không thể hoạt động nếu máu không lưu thông tốt,” nàng nhận xét

“Tôi hiểu rồi,” anh ta chế nhạo. “ Bài mát xa thần kì của cô sẽ khiến cho tôi đứng vụt dậy trên đôi chân mình chứ gì?”

“Không đời nào. Bài mát xa thần kì của tôi chỉ là sự khởi động thôi. Và anh nên học để thích nó đi bởi vì anh sẽ bị mát xa rất nhiều đấy.”

“Vì Chúa! Cô có đầy bùa chú đúng không hả?”

Nàng lại phá ra cười. “Tôi chỉ có đầy hiểu biết thôi và da tôi lại dày lắm, vì vậy anh đang lãng phí thời gian đấy.” Nàng chuyển xuống chân anh ta. Ở đó chẳng có thịt để mà mát xa. Nàng có cảm nhận như nàng đang di chuyển lớp da bên ngoài xương anh ta vậy. Tuy vậy nàng vẫn tiếp tục làm, biết rằng hàng giờ mát xa cho anh ta rồi cũng sẽ có hiệu quả. Nàng kéo đôi tất ra và nhanh nhẹn xoa bóp đôi chân mềm oặt của anh , cảm tưởng như một phần hơi lạnh đã thoát khỏi làn da của anh ta.

Từng phút trôi qua và nàng làm việc trong yên lặng. Anh ta chỉ thỉnh thoảng cầu nhàu khi những ngón tay nàng làm mạnh quá. Những giọt mồ hôi óng ánh bắt đầu xuất hiện trên mặt và người nàng.

Nàng xoay người anh ta lại và chuyển sự chú ý của mình sang ngực, hai cánh tay và cái bụng rỗng. Xương sườn anh ta lộ cả ra dưới lớp da. Anh ta gấn chặt mắt mình lên trần nhà, miệng mím chặt.

Dione lại chuyển xuống chân anh ta.

“Cô định làm thế này bao lâu nữa đây?” cuối cùng anh ta hỏi.

Nàng nhìn lên và kiểm tra thời gian. Đã hơi quá thời gian một chút. “Tôi cho rằng thế là đã đủ rồi,” nàng nói. “Bây giờ chúng ta sẽ tập luyện.”

Đầu tiên nàng nhấc một chân anh ta lên, rồi đến cái còn lại, gập nó lại rồi ép về phía ngực, lặp đi lặp lại động tác đó. Anh ta chịu đựng nó trong khoảng mười lăm phút, rồi bất thành linh anh ta lăn người ngồi dậy và đẩy tay nàng ra.

“Dừng lại đi!” anh ta hét lên, mặt chán chường. “Chúa tôi! Cô à, cô cứ định làm cái việc đó mãi à? Nó chỉ phí thời gian thôi! Hãy để tôi được yên!”

Nàng ngạc nhiên nhìn anh ta. “Anh bảo “phí thời gian” nghĩa là sao? Tôi mới chỉ bắt đầu thôi. Chẳng lẽ anh hi vọng sẽ nhìn thấy sự khác biệt chỉ trong một giờ ư?”

“Tôi không muốn bị đối xử như là vữa!”

Nàng nhún vai, giấu một nụ cười. “Dù sao thì cũng gần bảy rưỡi rồi. Bữa sáng của anh đã sẵn sàng. Tôi không biết anh thế nào nhưng tôi đói rồi.”

“Tôi không đói,” anh ta nói, rồi một thoáng giật mình lướt qua gương mặt anh ta và nàng biết rằng anh ta vừa nhận ra là anh ta có đói bụng, có thể đó là lần đầu tiên trong cả tháng nay. Nàng giúp anh ta mặc quần áo, cho dù sự giúp đỡ của nàng lại khiến cho anh ta cẩu thả trở lại. Anh ta hờn dỗi như một đứa trẻ khi họ đi ra thang máy được làm riêng cho anh.

Nhưng sự hờn dỗi biến mất ngay khi anh ta nhìn vào đĩa của mình. Ngắm nhìn anh ta, Dione phải cắn chặt môi để khỏi phá ra cười. Đầu tiên là kinh hoàng, rồi đến méo xẹo đi đầy xúc phạm. “Cái đồng gì thế này?” anh ta gào lên.

“Ồ đừng lo,” nàng thần nhiên nói. “Đó không phải là tất cả những gì anh sẽ uống, nhưng anh sẽ phải bắt đầu với chúng. Đó là vitamin đấy,” nàng thêm vào đầy thiện ý.

Theo cái cách nhìn chòng chọc của anh ta thì hẳn phải có cả rắn ở trong đó. Nàng phải công nhận rằng bộ sưu tập đó đầy ấn tượng. Alberta đã đếm đúng theo chỉ dẫn của nàng, và nàng biết rằng phải có tới mười chín viên thuốc trong đó.

“Tôi sẽ không uống chúng!”

“Anh phải uống. Anh cần chúng. Anh thậm chí sẽ uống nhiều hơn nữa sau vài ngày vật lí trị liệu đấy. Bên cạnh đó, anh sẽ không được ăn bất cứ cái gì cho đến khi anh uống hết chúng.”

Anh không phải là người dễ chấp nhận thua cuộc. Anh ta chộp lấy chúng và tống hết vào miệng, nuốt trôi hết bằng một ngụm nước. “Được rồi,” anh ta gầm gừ. “Tôi vừa uống những thứ chết tiệt ấy rồi đây.”

“Cám ơn,” nàng trinh trọng nói.

Alberta chắc hẳn đã lắng nghe bởi ngay lập tức bà bước vào phòng với một khay đựng bữa sáng của họ trên tay. Anh ta nhìn cốc nước nho ép, bánh mì nướng, trứng, thịt xông khói và cốc sữa đầy gần như sánh ra ngoài. “Tôi muốn ăn bánh việt quất,” anh nói.

“Xin lỗi nhé,” Dione nói. “Nó không có trong thực đơn ăn kiêng của anh. Quá ngọt. Hãy uống cốc nước nho đó đi.”

“Tôi ghét nước nho.”

“Anh cần vitamin C.”

“Tôi vừa uống vitamin C đủ cho cả năm rồi!”

“Xem này,” nàng ngọt ngào nói, “đây là bữa sáng của anh. Ăn nó hoặc không ăn gì. Anh sẽ không được ăn bánh nướng việt quất.”

Anh ta hất tung khay đồ ăn về hướng nàng.

Nàng đã trông chờ điều tương tự, và cúi đầu xuống một cách duyên dáng. Cái đĩa va vào tường vỡ tan. Nàng ngồi sụp xuống cái bàn, tiếng cười nàng cố giữ cả buổi sáng nổ ra thành một tiếng kêu lớn. Tất cả tóc anh ta dựng đứng hết lên, anh ta đang rất giận dữ. Anh ta trông thật là đẹp! Đôi mắt xanh cô bạn của anh ta sáng rực lên như sa phia. Khuôn mặt anh ta thật sống động đầy màu sắc.

Như một nữ hoàng, Alberta diễu hành qua nhà ăn với cái khay y như trước và đặt ngay trước mặt anh ta. “Cô ấy đã bảo rằng có thể cậu sẽ ném cái đĩa thứ nhất đi,” bà ta nói với giọng không hề biểu cảm.

Biết được rằng mình phản ứng hệt như những gì Dione đã lường trước thậm chí còn làm anh ta giận dữ hơn, nhưng bây giờ thì anh ta trở nên lúng túng. Anh không biết phải làm gì bởi sợ rằng những gì anh làm nàng sẽ đoán trước được hết. Cuối cùng, anh ta ngồi im. Anh ta ngồi ăn yên lặng, nhét thức ăn vào miệng mình bằng hành động dứt khoát, rồi nhất quyết chống lại cốc sữa.

“Tôi không thể uống sữa. Chắc chắn cà phê không có hại gì cả!”

“Nó không hại nhưng cũng chẳng giúp ích gì. Hãy thỏa thuận thế này nhé,” nàng đề nghị. “Uống cốc sữa đi. Nó cung cấp cho anh canxi, rồi anh sẽ có cà phê.”

Anh ta hít một hơi thật là sâu và uống cạn hết cốc sữa.

Alberta mang cho anh ta cà phê. Bữa sáng trôi qua trong hòa bình. Angela Quincy, con riêng của chồng Alberta, đi vào lau dọn đồng bữa bọn mà Blake đã làm với bữa sáng đầu tiên của mình. Anh ta nhìn có vẻ ngượng ngùng.

Angela theo cách của mình cũng bí ẩn như Alberta. Cô ấy trông đúng với tuổi của mình, không như Alberta. Cô ấy tầm khoảng 55, trông mềm mại và dịu dàng không như Alberta gầy và cứng rắn. Cô ta rất đẹp, có thể gọi là lộng lẫy cho dù có những nếp nhăn trên da. Cô ấy là người trông thanh thản nhất mà Dione đã từng gặp. Mái tóc cô có màu nâu, điểm xuyết vài sợi bạc. Đôi mắt là một màu nâu tĩnh lặng và nhẹ nhàng. Cô ấy đã từng đính hôn trước đây, Dione được biết, nhưng người đàn ông đã chết, và Angela vẫn đeo chiếc nhẫn đính hôn người đó đã đưa cho suốt bao năm.

Cô ấy trông không có vẻ khó chịu khi lau dọn đồng trứng trên tường cho dù Blake càng ngày càng bồn chồn khi cô làm việc. Dione ung dung kết thúc bữa ăn của mình, rồi đặt khăn ăn sang một bên.

“Đến lúc phải tập rồi,” nàng thông báo.

“Không!” anh ta gào lên “Tôi đã có đủ cho hôm nay rồi! Cô tự đi mà làm lấy thừa cô!”

“Làm ơn cứ gọi tôi là Dione,” nàng nói nhỏ.

“Tôi chẳng muốn gọi cô là gì hết! Trời ơi. Sao cô không để cho tôi yên!”

“Chắc chắn tôi sẽ làm thế khi công việc của tôi kết thúc. Tôi không thể để anh phá hỏng bản thành tích của tôi được.”

“Cô có biết cô sẽ làm gì với những bản thành tích đó không?” anh ta cầu nhàu, giật lùi cái xe lăn lại. Anh ta thọc mạnh vào nút bấm để đi lên trước. “Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô thêm lần nào nữa!” anh ta quát lên và điều khiển cái xe đi ra khỏi căn phòng.

Nàng thở dài và nhún vai bất lực khi thấy cái nhìn chăm chăm bình tĩnh của Angela. Angela mỉm cười nhưng không nói gì. Alberta không phải người hay nói và Angela thậm chí còn ít nói hơn. Dione hình dung khi hai người này ngồi cùng nhau sẽ là một sự im lặng đáng sợ.

Khi nàng nghĩ rằng Blake đã có đủ thời gian để vượt qua cơn giận, nàng lại đi lên tầng. Nàng biết rằng sẽ chỉ lãng phí thời gian để mở cửa phòng anh ta nên nàng về phòng mình, đi thẳng qua phòng tranh. Nàng gõ nhẹ vào cánh cửa kính trượt rồi mở nó ra và bước vào.

Anh ta nhìn thấy nàng từ ghế của mình. Nàng tiến gần lại anh và đặt tay lên vai anh. “Tôi biết điều này rất khó khăn,” nàng nhẹ nhàng nói. “Tôi không thể hứa với anh rằng bất cứ việc gì cũng sẽ dễ dàng. Hãy cố tin tôi; tôi rất giỏi trong lĩnh vực của mình, và trong trường hợp tồi nhất thì sức khỏe của anh sẽ khá hơn so với tình trạng của anh hiện nay.”

“Nếu tôi không đi được thì tôi cần quan tâm gì đến sức khỏe cơ chứ?” anh ta hỏi một cách căng thẳng. “Cô nghĩ tôi muốn sống như thế này chắc? Tôi thà chết ngay ở cái rìa núi đó hơn là sống qua hai năm cuối này.”

“Có phải anh luôn luôn bỏ cuộc dễ dàng như thế không?”

“Dễ dàng ư!” đầu anh ta giật lên “Cô thì biết gì chứ! Cô chẳng biết được nó đã như thế nào-”

“Tôi có thể nói cho anh biết nó đã không như thế nào,” nàng ngắt lời. “Tôi có thể nói cho anh cảm giác khi nhìn xuống chỗ đã từng là chân mình bây giờ chỉ là một nơi trống rỗng. Anh chưa từng bao giờ phải đánh máy bằng cánh bấm bàn phím với một cái bút chì kẹp giữa hai hàm răng bởi vì cổ anh không thể cúi xuống được. Tôi đã từng nhìn thấy rất nhiều người còn ở trong tình trạng tệ hơn anh. Anh sẽ đi lại được bởi vì tôi sẽ làm cho anh đi lại được.”

“Tôi chẳng muốn nghe những người khác còn bị tệ hơn như thế nào! Họ không phải là tôi! Đây là cuộc đời của tôi và tôi biết tôi muốn gì, và những gì tôi không thể....những gì tôi sẽ không chấp nhận được.”

“Làm việc? Nỗ lực? Đau đớn?” nàng châm chọc. “Ông Remington, Richard đã kể cho tôi nghe những điều tuyệt vời về ông. Ông đã tận hưởng cuộc đời một cách trọn vẹn nhất. Nếu có dù chỉ một cơ hội mong manh nhất rằng ông sẽ trở lại cuộc đời như thế thì ông có đấu tranh vì nó không?”

Anh ta thở dài, khuôn mặt mệt mỏi khó tả. “Tôi không biết. Nếu thực sự có cho dù chỉ là một cơ hội....nhưng tôi không. Tôi không thể đi được cô Kelley ạ. Tôi không thể nhấc nổi chân lên nữa.”

“Tôi biết. Anh không thể cử động chúng bây giờ. Tôi sẽ phải luyện tập lại các xung thần kinh trước khi anh có thể cử động chúng. Nó sẽ mất khoảng vài tháng và tôi không thể hứa rằng anh sẽ không đi tập tễnh, nhưng anh sẽ lại bước đi được nếu anh hợp tác với tôi. Vì thế, ông Remington, chúng ta lại bắt đầu lại những bài tập nhé?”

3. Chương 3

Anh nhần nhó chấp nhận tập luyện, nhưng điều đó cũng chẳng làm phiền Dione, miễn là anh ta vẫn còn chịu hợp tác. Những cơ bắp của anh ta chẳng hề biết rằng anh ta nằm đó cau có suốt cả quãng thời gian ấy: chỉ có sự chuyển động và sự kích thích là đáng kể. Dione miệt mài làm việc, xen kẽ giữa luyện tập đôi chân với mát xa cả cơ thể. Đã gần đến mười rưỡi khi nàng nghe thấy tiếng động mà nàng đã vô thức chờ đợi cả sáng nay: tiếng gõ đều đều từ đế giày cao gót của Serena. Nàng ngẩng đầu lên và Blake cũng đã nghe thấy tiếng động đó. “Đừng!” giọng anh ta khàn đi. “Đừng để con bé thấy tôi như thế này!”

“Được rồi,” nàng trấn an, kéo chăn lên che cho anh ta, rồi bước về phía hành lang, chặn Serena lại khi cô bắt đầu đi vào phòng của Blake.

Serena trao cho nàng cái nhìn hoảng hốt. “Blake đã dậy chưa? Tôi chỉ định ghé qua thôi. Anh ấy không thường dậy trước buổi trưa.”

Chẳng trách mà anh ta cúi bần đến thế khi bị dựng dậy vào lúc sáu giờ! Dione thích thú nghĩ thầm. Nàng lạnh lùng nói với Serena, “Tôi đang cho anh ấy luyện tập.”

“Sớm như thế này á?” lông mày của Serena nhướng lên ngạc nhiên. “Ồ, tôi chắc rằng cô đã làm xong việc hôm nay rồi. Nếu anh ấy dậy sớm thế thì chắc đã sẵn sàng ăn sáng rồi đây. Anh ấy ăn rất ít, tôi không muốn anh ấy bỏ bữa. Tôi sẽ vào trong đó xem anh ấy thế nào-”

Lúc Serena đi vòng qua nàng để vào phòng Blake, Dione đã khéo léo lách qua để một lần nữa lại đứng chắn trước mặt cô ấy. “Tôi xin lỗi,” nàng nói lịch sự nhất có thể khi Serena nhìn nàng chằm chằm với vẻ không tin nổi. “Anh ấy đã ăn sáng rồi. Tôi đã đưa anh ta vào thời khóa biểu nên việc tiến hành nó rất quan trọng. Thêm một tiếng tập luyện nữa và chúng tôi sẽ xuống dưới tầng ăn trưa. Nếu cô muốn hãy đợi ở đó.”

Serena vẫn nhìn chằm chằm nàng như không thể tin được điều vừa mới nghe thấy. “Có phải cô đang nói là ...” cô thì thầm, rồi im bặt. Khi nói lại, giọng cô ấy lớn hơn. “Có phải cô đang nói là tôi không được gặp anh trai mình?”

“Vào lúc này thì không. Chúng tôi cần phải hoàn thành bài tập.”

“Blake có biết tôi ở đây không?” Serena đòi hỏi, má cô bắt đầu ửng đỏ.

“Có, anh ấy biết. Anh ta không muốn gặp cô bây giờ. Làm ơn hãy hiểu cho cảm giác của anh ấy.”

Đôi mắt tuyệt đẹp của Serena mở lớn “Ôi! Ôi, tôi hiểu rồi!”

Có thể cô ta hiểu, nhưng Dione vẫn rất nghi ngờ. Có một sự đau đớn thoáng qua trong đôi mắt của cô, sau đó cô nhẹ nhàng nhún vai. “Tôi sẽ ... gặp anh ấy sau một tiếng nữa vậy.” Cô ta quay đi. Dione nhìn cô ta trong một lúc, đọc thấu nỗi đau trên cái lưng thẳng ấy. Không phải điều lạ thường khi người gần gũi nhất với bệnh nhân đổ lệ với mối quan hệ thân mật cần phải có giữa bệnh nhân và nhà trị liệu. Nhưng Dione không bao giờ khiến cho bản thân cảm thấy khó chịu khi điều đó xảy ra. Nàng biết sự gần gũi ấy sẽ chỉ là thoáng qua. Ngay khi bệnh nhân phục hồi và không cần tới sự trợ giúp của nàng nữa, nàng sẽ rời đi và người đó sẽ không còn nhớ tới nàng. Không có gì phải ghen tuông trong trường hợp của Blake. Cảm xúc duy nhất anh ta có với nàng là sự thù địch.

Khi nàng vào lại phòng ngủ, anh ta ngoái đầu lại nhìn chằm chằm vào nàng. “Con bé đã đi chưa?” anh ta hỏi.

“Cô ấy sẽ đợi ở dưới tầng để ăn trưa với anh,” Dione trả lời, nhìn thấy sự nhẹ nhõm lướt qua khuôn mặt anh ta.

“Tốt. Con bé ... gần như vỡ vụn khi biết chuyện gì xảy ra với tôi. Nó sẽ loạn trí nếu nhìn thấy tôi thực sự trông ra sao.” Nỗi đau hiện lên trong mắt anh ta, “Con bé rất đặc biệt đối với tôi. Tôi đã nuôi nó lớn. Tôi là tất cả gia đình mà nó có.”

“Không, anh không phải,” Dione chỉ ra. “Cô ấy có Richard.”

“Anh ta bị cuốn vào công việc. Anh ta hiếm khi nhớ ra rằng con bé có tồn tại,” anh ta khụt khịt. “Richard là một phó giám đốc tuyệt vời nhưng không phải là người chồng tuyệt vời.”

Điều đó không phải là ấn tượng của nàng về Richard. Anh ấy có vẻ như là người chồng yêu vợ mình tha thiết. Bên ngoài Richard và Serena là hai thái cực đối lập. Anh ta kín đáo, phức tạp trong khi cô ấy lại cởi mở mạnh mẽ như anh trai mình. Nhưng biết đâu đó lại là điều người kia cần. Biết đâu ngọn lửa của cô khiến anh ta tự nhiên hơn, biết đâu sự cẩn trọng của anh kiềm chế bớt sự liều lĩnh của cô ấy. Tuy vậy Dione không nói gì với Blake. Nàng lại lặp lại công việc của mình, tập trung vào đôi chân anh ta với nhịp điệu đều đều.

Đó là một công việc mệt mỏi và chán ngắt. Mệt mỏi cho nàng, chán nản cho anh ta. Nó lại làm cho anh ta cáu kỉnh trở lại. Nhưng lần này khi anh ta quát nàng dừng lại, nàng nghe theo. Nàng không muốn dọa nạt anh ta, áp đặt điều mình muốn lên anh ta mọi lúc. Anh đã có một buổi sáng năng động nhất kể từ khi tai nạn diễn ra. Nàng không muốn đẩy anh ta đi xa hơn nữa. “Phù!” nàng thở dài, quyết mồ hôi trên trán bằng lưng bàn tay. “Tôi cần phải đi tắm trước bữa trưa! Nghỉ sớm một chút thế này đúng là một ý hay.”

Anh ta nhìn lên nàng và mắt anh ta mở lớn vì ngạc nhiên. Nàng biết rằng cả buổi sáng nay anh ta đã không thực sự nhìn vào nàng. Anh ta đã quá bận tâm về tình trạng của mình, về sự tuyệt vọng của mình. Nàng đã nói với anh ta rằng anh ta phải vất vả nhưng đây là lần đầu tiên anh ta nhận ra nàng cũng phải làm việc vất vả không kém. Đối với nàng đây cũng chẳng phải là một chuyện dạo chơi. Nàng biết hiện giờ trông nàng rất lộn xộn, đầy mồ hôi và ửng hồng.

“Tắm tấp sẽ hại gì đến cô đâu,” anh ta khô khan đồng ý, và cô cười lớn.

“Đừng có mà cao thượng như thế,” nàng trêu chọc. “Anh cứ đợi xem. Tôi sẽ không phải là người duy nhất vã mồ hôi đâu và tôi sẽ không thương xót anh tý nào đâu!”

“Dù sao chẳng nữa thì tôi vẫn chưa thấy cô tỏ ra tí thương xót nào cả,” anh ta cần nài.

“Hiện giờ thì tôi đang rất tốt đối với anh. Tôi đã để anh thoải mái cả buổi sáng nay. Tôi đã chắc chắn khiến anh có một bữa sáng ngon lành-”

“Đừng có thách đố vận may của cô,” anh khuyên, ném cho nàng cái nhìn tối tăm, khiến cho nàng mỉm cười. Khiến anh ta trêu chọc và cười đùa đối với nàng rất quan trọng. Điều đó sẽ khiến anh ta loại bớt được ức chế tích tụ hàng tháng vừa rồi. Nàng phải trở thành người bạn tốt nhất trên thế giới của anh ta, trong lúc đó nàng biết rằng tình bạn như thế đã bị kết án ngay lúc ban đầu bởi nó dựa trên sự lệ thuộc và nhu cầu. Khi anh ta không còn cần tới nàng nữa, khi cuộc đời anh ta trở lại nhịp độ như trước đây, nàng có thể rời đi và bị lãng quên nhanh chóng. Nàng biết điều đó, và nàng phải giữ một phần tâm trí tách biệt, cho dù phần còn lại của cảm xúc và tinh thần của nàng lại hoàn toàn hướng về phía anh ta.

Lúc nàng đang giúp anh ta mặc áo quần, việc đã không còn làm anh ta tức giận như sáng sớm nay nữa, thì anh ta nói với vẻ tự lự, “Có vẻ như cô sẽ tiêu tốn rất nhiều thời gian của mình vào việc cởi đồ rồi mặc lại cho tôi. Nếu đây là việc cô sẽ phải làm thường xuyên thì chắc sẽ tiết kiệm thời gian hơn nếu tôi chỉ mặc một cái quần short thể thao. Tôi sẽ chỉ phải khoác thêm cái áo choàng trước khi chúng ta ăn và Alberta có thể mang khay thức ăn lên đây.”

Dione giấu đi sự hân hoan của mình, chỉ nói đơn giản, “Đó là sáng kiến hay thứ hai trong ngày của anh đấy.” Thực ra trong lòng nàng rất phấn khởi. Trên khía cạnh thực tiễn thì anh ta đã đúng: sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian và công sức. Tuy nhiên điều ấy sẽ đẩy Serena ra khỏi hầu hết những bữa ăn của họ. Đó có thể sẽ là một sự giúp đỡ lớn lao.

Không phải là nàng ghét Serena. Nếu nàng gặp cô ta dưới một trường hợp nào khác, Dione cảm giác nàng sẽ rất thích Serena. Nhưng bây giờ Blake là mối lo lắng của nàng, và nàng không muốn bắt cứ một ai hay điều gì cản trở công việc của mình. Trong khi nàng đang dành sự tập trung vào bệnh nhân thì mọi người khác sẽ mờ dần, trở thành tấm bìa các tông màu xám nhạt nhẽo hơn là con người sống động thật sự. Đó chính là thứ khiến cho nàng đạt được nhiều thành công trong nghề. Chỉ sau một buổi sáng mà Blake đã lấp đầy tâm trí nàng, nàng đã quá hòa hợp với anh ta tới mức nàng cảm nhận như mình đã hiểu rõ toàn bộ con người anh. Nàng có thể thực sự đọc được tâm trí anh ta, biết trước anh ta sẽ nói những gì. Nàng đau nỗi đau của anh ta, thông cảm với anh ta, nhưng hơn hết thấy là nàng mừng cho anh ta bởi nàng có thể nhìn vào sự bất lực hiện tại của anh và biết rằng vài tháng nữa thôi anh sẽ trở lại mạnh mẽ và khỏe khoắn. Hiện anh ta cũng đã trông khá hơn rồi, nàng thầm nghĩ đầy tự hào. Chắc hẳn là nhờ do sự giận dữ của anh ấy hơn là công lao của nàng nhưng màu sắc trên da cũng đã cải thiện. Anh ta có thể tiếp tục cáu kỉnh với nàng nếu như điều đó làm cho anh ta tiếp tục năng động và bị thu hút.

Hài lòng với công việc sáng nay, nàng đi cùng anh ta xuống nhà ăn. Tuy vậy, cảm giác đó xẹp xuống ngay khi Serena xuất hiện trước mặt Blake, khuôn mặt xinh xắn của cô ấy đầy nước mắt. “Blake,” cô ta ghen ngào nói.

Ngay lập tức anh ta cảnh giác, lo lắng, với lấy tay em gái. “Cái gì thế?” một nét dịu dàng lẫn quất trong

giọng nói của anh ta, khác hẳn khi nói chuyện với người khác. Chỉ có Serena mới khiến cho anh ta nói về đầy yêu thương như vậy.

“Khu vườn!” cô ta kêu lên. “Cái ghế dài của mẹ....nó bị phá hỏng rồi! Bọn họ biến bể bơi thành một cái nhà thương điên rồi. Trông thật kinh khủng!”

“Cái gì?” Lòng mày anh ta nhú lại. “Em đang nói cái gì thế?”

Serena chỉ ngón tay vào Dione. “Cái phòng tập của cô ta! Bọn họ đã phá tan cả khu vườn lên rồi!”

“Tôi không nghĩ nó tệ đến thế đâu.” Dione nói đầy hợp tình hợp lý. “Nó có thể bị lộn xộn một tí nhưng không cái gì bị phá đâu. Richard điều khiển việc sắp đặt các thiết bị nên tôi chắc anh ta sẽ không cho phép bất cứ thiệt hại nào đâu.”

“Cô tự đi mà kiểm chứng xem!”

Dione kiểm tra giờ. “Tôi nghĩ rằng chúng ta nên đi ăn trưa trước. Khu vườn không chạy đi đâu cả nhưng thức ăn thì sẽ bị nguội.”

“Lảng tránh à?” Blake hỏi lạnh lùng. “Tôi đã nói với cô rồi, cô Kelley, là tôi không muốn căn nhà này bị thay đổi.”

“Tôi không thể phủ nhận hay thừa nhận bất cứ thay đổi nào cả bởi vì tôi chưa ra ngoài. Tôi đã ở với anh cả buổi sáng nay. Mặc dù vậy, tôi vẫn tin tưởng con mắt của Richard ngay cả khi cô không tin,” nàng chỉ ra, khiến cho Serena đỏ bừng mặt một cách giận dữ.

“Đó không phải là vấn đề tôi không tin chồng mình,” cô bắt đầu một cách gay gắt, nhưng Blake đã giơ tay cắt lời cô.

“Không phải bây giờ,” anh nói ngắn gọn. “Tôi muốn xem khu vườn*.”

(*patio: vườn bên trong nhà, thường được lát gạch và bao quanh bởi các phòng)

Serena im lặng ngay tức khắc, cho dù trông có vẻ buồn rầu. Rõ ràng là Blake vẫn là anh trai đầy quyền lực cho dù sức khỏe có ốm yếu. Lời nói của anh ta mang thông điệp ra lệnh rõ ràng. Blake Remington đã quen với việc ra lệnh và buộc các mệnh lệnh phải được thực thi ngay lập tức; buổi sáng hôm nay cùng với Dione đã hoàn toàn chống lại các nguyên tắc đó.

Đây là lần đầu tiên Dione đứng trong một khu vườn trong nhà như vậy. Nàng khám phá ra nó được thiết kế thật đẹp, mát mẻ và thơm ngát đối lập với ánh mặt trời như thiêu đốt của Arizona. Những cây Yucca (hay còn gọi là ngọc giá) và rất nhiều loại cây xương rồng khác nhau phát triển một cách hài hòa cùng với những loại cây mà thường sống trong một khí hậu thích hợp hơn nhiều. Chế độ tưới nước cẩn thận và che chắn phù hợp giải thích cho sự đa dạng của cây cối. Đá lát màu trắng để làm lối đi, trong khi đài phun nước ở trung tâm không ngừng tỏa ra những dòng nước hoàn hảo theo một nhịp điệu riêng. Ở phía xa của khu vườn, nơi có một chiếc cổng cao mở ra khu bể bơi, là một ghế băng tuyệt đẹp màu xám ngọc trai rất tinh tế được chạm trổ. Dione không thể biết được loại gỗ để làm nên ghế băng đó là gì, mặc dù nó trông thật tuyệt đẹp.

Khu vườn đó chỉ lộn xộn thôi. Rõ ràng là những công nhân mà Richard thuê đã dùng khu vườn để chứa những dụng cụ cho bể bơi và cả những thứ họ chưa cần đến. Tuy nhiên, nàng có thể thấy rằng họ đã rất cẩn thận không làm ảnh hưởng đến cây cối. Mọi thứ đều được đặt cẩn thận ở trên lối đi lát đá. Nhưng Serena lại chạy đến cái ghế băng rồi chỉ vào một vết lõm ở một bên. “Nhìn thấy chưa!” cô ta khóc âm lên.

Đôi mắt của Blake lóe lên. “Có. Anh đã thấy. Đây, cô Kelley, có thể thấy là công nhân của cô đã phá hỏng cái ghế mà tôi cho là vô giá này. Cha tôi đã tặng cho mẹ tôi cái ghế này khi họ chuyển đến đây. Bà đã ngồi trên cái ghế này hàng tối và tôi vẫn còn hình dung được bà trong tâm trí mình. Tôi muốn mọi thứ dừng lại ngay trước khi có thêm cái gì nữa bị phá, và tôi muốn cô đi ra khỏi nhà tôi.”

Dione cảm thấy khốn khổ khi nhìn thấy cái ghế bị hỏng đến thế. Nàng mở miệng định nói lời xin lỗi, rồi nhìn thấy sự chiến thắng lóe lên trong mắt Serena và nàng ngừng lại. Để khiến bản thân có thêm thời gian suy nghĩ, nàng bước tới gần cái ghế, xem xét vết lõm trên mặt gỗ. Cẩn thận, nàng rà ngón tay dọc theo chỗ bị hỏng, nàng thoáng thấy một tia nhìn lo âu ánh lên rất nhanh trong đôi mắt diễn cảm của Serena. Serena

đang lo lắng điều gì vậy? Khi nàng nhìn lại vào chiếc ghế, câu trả lời đã hiện ra rõ ràng: không nghi ngờ gì nữa, cái ghế băng này đã bị hỏng nhưng vết lõm đã cũ đến mức nó đã mang dấu ấn của thời gian. Nó chắc chắn không phải mới được tạo ra sáng nay.

Nàng có thể buộc tội Serena cố tình đổ lỗi cho nàng nhưng nàng đã không làm như vậy. Serena chỉ đang đấu tranh cho người anh trai yêu dấu của mình và cho dù trận chiến này là vô ích, Dione cũng không lên án cô ta. Nàng chỉ cần tách Serena ra khỏi Blake để công việc của nàng không bị phá ngang. Richard phải dùng đến bộ não sắc sảo của anh ta để giữ cho vợ mình bận rộn.

“Tôi có thể hiểu tại sao hai người lại buồn đến vậy,” nàng nhẹ nhàng nói, “nhưng vết nứt này không phải mới bị sáng nay.”

“Nhìn thấy không?” nàng chỉ vào cái ghế. “Đây không phải là một vết lõm mới. Tôi đoán nó đã có hàng tuần nay rồi.”

Blake di chuyển cái xe lăn tới gần hơn và cúi xuống để tự mình xem xét chỗ hỏng. Sau đó anh ta chậm rãi ngồi thẳng lại. “Cô nói đúng,” anh thở dài. “Thực ra, tôi e rằng chính tôi mới là thủ phạm.”

Serena thở hỗn hển. “Ý anh là sao?”

“Mấy tuần trước anh đã ra ngoài này và đã va xe lăn vào ghế. Em có thể thấy vết lõm này cao đúng tầm với cái xe lăn của anh.” Anh ta xoa mắt với bàn tay đang run lên vì căng thẳng. “Lạy Chúa, anh xin lỗi, Serena.”

“Đừng tự đổ lỗi cho mình,” cô ta khóc, chạy ngay đến chỗ anh trai rồi nắm chặt lấy tay anh ta. “Chẳng sao cả đâu. Làm ơn đừng buồn thế. Hãy vào nhà và ăn trưa thôi. Em biết anh mệt rồi. Chẳng tốt tí nào nếu anh tự làm mệt bản thân như thế. Anh cần phải nghỉ ngơi.”

Dione quan sát lúc Serena đi bên cạnh anh mình với đầy sự quan tâm và thương yêu. Nàng đành lắc đầu với một chút thích thú khó chịu rồi đi theo họ.

Serena tiếp tục quẩn quanh Blake cả ngày hôm đó, nhặng xị lên như một con gà mẹ với chỉ một chú gà con. Blake cũng đã mệt sau một ngày trị liệu nên anh ta cứ để mặc cô ấy làm vậy. Mặc dù Dione đã lên kế hoạch cho một đợt tập luyện và mát xa khác, nhưng nàng thả từ bỏ ý định còn hơn là khơi mào một cuộc chiến khác. Ngày mai ... vâng, ngày mai sẽ lại là chuyện khác.

Richard cũng đến ăn tối cùng, Alberta bảo Dione đó là một thông lệ mỗi khi Serena đến chơi, mà cô thì đến chơi hàng ngày. Anh ta ngồi yên lặng nhìn Serena quan tâm lo lắng cho Blake. Và mặc dù Richard giữ cho khuôn mặt không biểu lộ gì, Dione vẫn nhận thấy anh ta chẳng hề vui vẻ. Sau bữa ăn, khi Serena đưa Blake vào phòng làm việc, Dione nắm ngay lấy cơ hội được nói chuyện riêng với Richard.

Họ cùng đi dạo trong khu vườn và ngồi vào một trong những chiếc ghế được đặt rải rác xung quanh. Dione ngược nhìn lên những ngôi sao hiếm hoi đang nhấp nháy trên bầu trời ban đêm của sa mạc. “Tôi có vấn đề với Serena,” nàng nói ngay không cần lời mở đầu.

Anh ta thở dài. “Tôi biết. Tôi đã cũng có vấn đề với cô ấy kể từ khi Blake gặp tai nạn. Tôi hiểu cảm giác của cô ấy nhưng nó vẫn khiến tôi điên lên.”

“Hôm nay anh ấy nói gì đó về việc đã nuôi lớn cô ấy.”

“Trên thực tế thì Serena mới chỉ mười ba tuổi khi mẹ cô ấy mất. Điều đó đã khiến cô ấy bị sốc. Phải mất hàng tuần để làm cho cô ấy chịu đựng được việc Blake không ở trong tầm mắt của cô ấy. Trong tâm trí cô ấy thì mọi người cô ấy yêu đều sẽ chết hết. Đầu tiên là cha cô ấy, rồi đến mẹ. Cô ấy rất gần gũi với bà. Tôi biết rằng vợ tôi luôn cảm giác sẽ có điều gì cực kỳ khủng khiếp xảy ra với Blake nhưng đồng thời tôi cũng không thể không bức tức.”

“Bỏ rơi hết mọi thứ xung quanh,” Dione trích dẫn với một chút buồn bã.

“Chính xác. Tôi muốn có lại vợ của mình.”

“Blake nói rằng anh không quan tâm tới cô ấy, rằng anh chìm ngập trong công việc riêng của mình.”

Anh ta xoa xoa cấn cổ mình với những ngón tay không yên. “Tôi có rất nhiều việc phải làm, cả phần của Blake nữa. Lạy Chúa, có gì mà tôi không dám đánh đổi để có thể trở về nhà để nhận được dù chỉ một ít cái quan tâm yêu thương dịu dàng mà cô ấy bao bọc lấy Blake hàng ngày!”

“Tôi đã nói với Alberta về việc thay khóa cửa nhưng càng nghĩ về vấn đề ấy tôi càng thấy đó không phải là ý kiến hay.” Nàng thú nhận “Blake sẽ rất giận dữ nếu bất kì ai không cho em gái anh ấy vào nhà. Nhưng vấn đề là, tôi không thể thực hiện được theo đúng kế hoạch với anh ấy nếu cô ta cứ tiếp tục xen ngang như thế.”

“Tôi sẽ xem tôi có thể làm được gì.” Giọng anh ta đầy nghi ngờ. “Nhưng bất kì gợi ý nào về việc giữ cô ấy tránh xa khỏi Blake đều nghe có vẻ như một trận bùng nổ dịch bệnh.” Anh ta nhìn nàng và bất chợt cười mỉm làm lộ lên hàm răng trắng. “Cô hẳn phải là người có thần kinh vững nhất mà tôi đã từng gặp. Ngày hôm nay có gì thú vị không?”

“Cũng có vài cao trào,” nàng trả lời, mỉm cười một chút. “Anh ấy ném nguyên cả bữa sáng vào tôi.”

Richard phá lên cười. “Tôi ước gì mình có thể nhìn thấy cảnh đó! Blake đã luôn là người nóng tính nhưng từ năm ngoái tới giờ anh ấy đã quá trầm cảm đến mức cô sẽ không thể khiến anh ấy cáu cho dù có cố cả ngày. Nếu tôi có ở đây thì sẽ có vẻ giống như ngày xưa lắm đấy.”

“Tôi hi vọng mình có thể khiến cho anh ta hiểu mà không cần phải giận dữ,” nàng nói. “Tôi chắc rằng anh ta có thể tiến nhanh hơn nếu chúng tôi không bị xen ngang. Tôi trông chờ anh nghĩ ra một việc gì đó để giữ Serena bận rộn.”

“Nếu tôi có thể thì tôi đã làm thế trước đây rồi,” anh ta cay đắng nói. “Chỉ còn cách bắt cóc cô ấy thôi. Tôi chẳng nghĩ ra cái gì khả thi cả.”

“Vậy tại sao anh không làm thế đi?”

“Cái gì cơ?”

“Bắt cóc cô ấy. Đưa cô ấy đi hưởng tuần trăng mật lần thứ hai. Bất cứ thứ gì cũng được.”

“Tuần trăng mật lần hai nghe có vẻ hay đó,” anh thừa nhận. “Nhưng tôi sẽ chẳng thể rảnh rỗi được trước khi Blake quay trở lại làm việc. Còn ý tưởng nào khác không?”

“Tôi e rằng anh phải tự nghĩ ra thôi. Tôi không hiểu rõ cô ấy bằng anh. Nhưng tôi cần sự riêng tư để làm việc với Blake.”

“Vậy thì cô sẽ có nó,” anh ta hứa hẹn sau một khoảnh khắc suy nghĩ. “Tôi không biết mình sẽ làm được gì nhưng tôi sẽ giữ cô xa nhất có thể. Trừ khi Blake đã thực sự toi mạng rồi chứ không lẽ ra anh ta đã không mất nhiều thời gian thế để nhận ra rằng anh ta thà có cô quanh quẩn ở bên hơn là em gái mình.”

Một chút ngưỡng mộ lộ liễu toát ra trong giọng nói anh ta và Dione di chuyển không thoải mái. Nàng ý thức được vẻ bề ngoài của mình nhưng đôi khi nàng không muốn một ai nhận xét về nó. Blake là bệnh nhân của nàng, nàng không thể dính líu vào bất cứ mối quan hệ tình dục nào với anh. Không chỉ bởi nó trái với đạo đức nghề nghiệp của nàng, mà còn vì đối với nàng nó bất khả thi. Nàng không còn phải tỉnh giấc lúc nửa đêm, gào thét điên cuồng, cổ họng siết chặt vì sợ hãi, và nàng sẽ làm bất cứ điều gì để khiến cho những đêm kinh hoàng đó không quay lại nữa. Nàng đã để những sợ hãi lại đằng sau lưng, nơi chúng thuộc về.

Nhìn thấy vẻ mặt bất thường của nàng, Richard lên tiếng, “Dione?” giọng anh ta hạ thấp, đầy thắc mắc. “Có gì không ổn ư?” Anh đặt tay lên cánh tay nàng và nàng nhảy dựng lên như phải bóng, không chịu được sự đụng chạm. Anh ta liền đứng dậy, bị báo động bởi hành động đó. “Dione?” anh ta hỏi một lần nữa.

“Tôi...tôi xin lỗi,” nàng lắp bắp, vòng tay ôm chặt lấy thân mình trong một cố gắng kiềm chế cơn run rẩy vừa xâm chiếm nàng. “Tôi không thể giải thích...tôi xin lỗi-”

“Nhưng có chuyện gì không ổn thế?” anh ta tiếp tục hỏi, lại vươn tay ra về phía nàng, và nàng giật mạnh người lại, đứng bật lên.

Nàng biết nàng không thể giải thích, nhưng nàng cũng không thể ở đây thêm một lúc nào nữa. “Chúc ngủ ngon” nàng nói, và nhanh chóng bước đi, tránh xa khỏi anh ta. Nàng bước vào nhà và gần như va trúng

phải Serena đang đi ra vườn.

“Cô đây rồi,” cô ta nói. “Blake đã đi ngủ rồi. Anh ấy mệt quá.”

“Vâng, chắc chắn là thế.” Dione trả lời, gom mọi sự bình tĩnh của bản thân để nói với Serena một cách bình thường.

Bỗng nàng thấy vô cùng mệt mỏi và nàng không ngăn được một cái ngáp lớn. “Tôi xin lỗi,” nàng nói. “Hôm nay thật là một ngày dài.”

Serena nhìn nàng một cách kì lạ, đầy suy tính. “Vậy tôi và Richard sẽ về. Tôi không muốn bắt cô thức thêm nữa. Ngày mai tôi sẽ đến thăm Blake.”

“Tôi sẽ tăng thêm bài tập cho anh ấy.” Dione lưu ý cô ta, nắm lấy cơ hội để cho Serena biết rằng sự hiện diện của cô chỉ gây cản trở chứ không mang lại ích lợi gì. “Sẽ tốt hơn nếu cô đợi cho đến chiều, tầm khoảng bốn giờ.”

“Nhưng thế thì quá nhiều!” Serena kêu lên. “Anh ấy không đủ sức đâu!”

“Tại thời điểm này tôi thực hiện phần lớn công việc.” Dione trấn an cô ta một cách khô khan. “Nhưng tôi sẽ cẩn thận không khiến anh ta làm việc quá sức.”

Nếu Serena có nghe thấy sự mỉa mai mà Dione không hẳn có thể giấu đi, cô ta cũng không thể hiện ra ngoài. Thay vào đó, cô gật đầu. “Tôi hiểu rồi,” cô ta nói lạnh nhạt. “Rất tốt. Tôi sẽ gặp Blake vào chiều mai.”

Hừm, có vẻ chẳng bao giờ sẽ hết ngạc nhiên, Dione khô khan nghĩ trong lúc bước lên cầu thang. Tất cả những gì nàng cần làm là đề cập đến việc Blake sẽ rất bận rộn và cho dù Serena không vui vẻ tí nào với tình huống ấy, cô ta vẫn đồng ý.

Sau khi nàng sẵn sàng để đi ngủ, nàng gõ nhẹ cửa phòng Blake. Khi không nghe thấy tiếng trả lời, nàng liền mở cửa đủ để lách vào trong. Anh ta đang nằm ngửa, ngủ rất say, đầu ngả vào vai. Dưới nguồn ánh sáng duy nhất hắt vào từ hành lang, anh ta trông trẻ hơn, những đường nét đau khổ không còn hiện lên trên khuôn mặt.

Lặng lẽ, nàng đóng cửa và quay trở lại phòng mình. Nàng đã rất mệt đến nỗi tứ chi đau nhức, nhưng sau khi nằm trên giường nàng nhận ra giấc ngủ đã từ chối nàng. Nàng biết tại sao, và nàng đành nằm mắt thao láo nhìn chằm chằm lên trần nhà, biết rằng mình sẽ không ngủ được cả đêm. Thật là ngớ ngẩn, vợ vãn....chỉ bởi vì Richard đã chạm vào nàng.

Sự thực thì nó không vợ vãn chút nào, nàng biết thế. Nàng có thể đẩy những cơn ác mộng đi, nàng có thể xây dựng lại cuộc đời mình nhưng quá khứ là của nàng, là một phần của nàng, và nó chẳng có tí gì vợ vãn. Cường bức không thể gọi là tầm thường. Kể từ đêm ấy nàng đã không thể chịu đựng được việc để cho ai đó chạm vào mình. Nàng đã đi đến được một sự thỏa hiệp trong công việc của mình, đáp ứng nhu cầu sinh học của bản thân nàng bằng sự âm áp và động chạm thông qua công việc với bệnh nhân, chạm vào họ, nhưng chỉ khi nàng là người giữ quyền kiểm soát.

Nhìn từ bên ngoài nàng đã hoàn toàn hồi phục. Nàng đã dựng nên một bức tường giữa nàng trong quá khứ và nàng của thời hiện tại, không bao giờ suy nghĩ quá lâu về quá khứ, thực ra là đã ép mình chấp lại những mảnh vỡ của cuộc đời nàng, dùng sự tập trung dữ dội và ý chí sắt đá để gắn những mảnh vỡ này thành một khối vững chắc hơn. Nàng đã có thể cười và hưởng thụ cuộc sống. Quan trọng hơn, nàng đã học được điều khó khăn nhất trong hết thảy là biết tôn trọng lấy bản thân mình.

Tuy thế nàng vẫn không thể để cho đàn ông chạm vào mình.

Đêm đó đã làm cho nàng không thể kết hôn và lập gia đình. Và khi một phần của cuộc đời đó từ chối nàng, nàng chỉ đơn giản là lờ nó đi, và không bao giờ khóc cho những thứ đã có thể đến với nàng. Thay vào đó, nàng trở thành một người lang thang, đi du lịch khắp đất nước và giúp đỡ mọi người. Khi nàng trị bệnh, nàng có những mối quan hệ khăng khít đầy yêu thương và sự quan tâm, nhưng không hề có bất cứ ẩn ý tình dục nào. Nàng yêu quý bệnh nhân của mình, và, theo lẽ thường họ cũng yêu nàng...trong quá trình điều trị. Họ đã trở thành gia đình của nàng, cho đến ngày chuyện đó cũng kết thúc và nàng bỏ đi với nụ cười trên môi, sẵn sàng cho ca bệnh tiếp theo của nàng, “gia đình” tiếp theo của nàng.

Nàng đã bắn khoả khi nàng bắt đầu khóa huấn luyện, rằng nàng có còn khả năng làm việc cùng với một người đàn ông được nữa hay không. Vấn đề đó làm nàng lo lắng cho tới khi nàng quyết định rằng: nếu không thể, nàng sẽ gây bất lợi một cách khủng khiếp cho sự nghiệp của mình, và nàng đã quyết tâm khiến bản thân làm những gì cần thiết. Lần đầu tiên nàng điều trị cho một người đàn ông, nàng đã phải cắn chặt răng và dùng hết mọi sự quyết tâm của bản thân để chạm vào anh ta. Nhưng chỉ sau vài phút nàng nhận ra người đàn ông cần đến trị liệu thì chắc chắn sẽ không thể nào tấn công nàng. Về bản chất đàn ông cũng là con người, cũng cần được giúp đỡ như mọi người.

Tuy vậy nàng thích làm việc với trẻ con hơn. Chúng yêu theo cách thật thoải mái, tự do, yêu bằng cả trái tim. Sự động chạm của trẻ con là thứ duy nhất nàng có thể chấp nhận. Nàng đã học để cảm nhận cảm giác của những cánh tay nhỏ bé vòng lấy đầu gối nàng trong một cái ôm thật hạnh phúc. Điều hối tiếc duy nhất thỉnh thoảng trở nên dai dẳng chính là vì nàng đã không có những đứa trẻ của riêng mình. Nàng kiểm soát nó bằng cách hướng sự tận tâm đặc biệt của mình vào nỗ lực điều trị cho những đứa trẻ nàng làm việc cùng. Tuy thế, sâu thẳm trong lòng nàng là sự cần thiết có một ai đó thuộc về nàng và nàng cũng thuộc về người ấy, là một phần của nàng.

Bất chợt, một tiếng động vang lên làm nàng chú ý. Nàng nhắc đầu khỏi gối nghe ngóng, chờ nó lặp lại. Blake? Có phải anh ta gọi không?

Mọi thứ đều im lặng, nhưng nàng không thể thoải mái nếu nàng không chắc chắn được rằng anh ta được ổn thỏa. Đi ra khỏi giường, nàng trượt vào chiếc áo choàng mỏng và khẽ khàng bước đến cánh cửa phòng bên. Mở cánh cửa đủ để nhìn vào trong, nàng nhìn thấy anh ta đang nằm trong cùng một tư thế nàng đã thấy trước đó. Nàng đã định bỏ đi nhưng lại thấy anh ta đang cố xoay người, và khi chân anh ta không chịu phối hợp, anh ta thốt ra tiếng kêu giống như tiếng nàng nghe thấy lúc trước, nửa cầu nhàu, nửa thở dài.

Chưa từng có ai giúp anh ta chuyển tư thế ư? Nàng bắn khoả, bước nhẹ vào phòng. Nếu anh ta đã phải nằm giữa trong suốt hai năm trời thì không trách tâm trạng anh ta như một con trâu nước như vậy. Nàng không thể biết anh ta thức hay ngủ; nàng không nghĩ anh ta còn thức. Có thể anh ta chỉ cố chuyển tư thế như mọi người thường làm khi ngủ. Đèn ngoài hành lang đã không còn sáng vì mọi người đã đi ngủ. Và ánh sáng mờ mờ của những ngôi sao rọi từ ngoài cửa kính làm nàng không thể biết được chính xác. Có lẽ, nhân lúc anh ta còn đang ngủ say, nàng sẽ nhẹ nhàng đổi tư thế nằm của anh mà không làm anh ta thức giấc. Đây là điều nàng thường hay làm cho hầu hết các bệnh nhân của mình, một cử chỉ của sự quan tâm mà họ thường không nhận ra.

Đầu tiên nàng chạm nhẹ vào vai anh ta, chỉ đơn giản là đặt bàn tay nàng lên người anh và để tiềm thức anh ta quen thuộc với cái chạm này. Sau một lúc nàng ấn mạnh thêm một chút và anh ta thuận theo, cố gắng quay người sang phải, đối mặt với nàng. Nhẹ nhàng, nàng giúp anh ta, chuyển vị trí chân để chúng không cản trở anh ta. Với một cái thở dài nhẹ nhàng, mặt anh ta chìm xuống gối, hơi thở anh ta trở nên sâu hơn khi anh thư giãn.

Mỉm cười, nàng kéo chăn đắp lên vai anh ta và trở về phòng mình.

Blake không giống như những bệnh nhân khác. Vẫn nằm thao thức trên giường vài tiếng sau đó, nàng cố gắng nghĩ xem tại sao nàng lại quá quyết tâm khiến anh ta đi được trở lại như vậy. Đó không phải sự tận tụy thường có của nàng. Theo một số cách mà nàng vẫn chưa thể hiểu được, việc khiến anh ta trở lại là người đàn ông như trước đây rất quan trọng với nàng. Anh ta đã là một người đàn ông thật khỏe mạnh. Người đàn ông quá sống động tới mức anh ta trở thành tâm điểm chú ý mọi nơi anh tới. Nàng biết vậy. Nàng phải khôi phục anh ta lại như vậy.

Anh đã quá gần cái chết. Richard đã đứng khi anh nói rằng anh ta sẽ không thể sống thêm vài năm nữa nếu cứ tiếp tục như vậy. Blake đã tự ép mình phải chết. Nàng đã khiến anh ta chú ý tới mình sáng hôm qua bằng chiến thuật gây sốc của mình, nhưng nàng vẫn phải tiếp tục làm điều đó cho tới khi anh ta cuối cùng cũng phải nhìn thấy bản thân tiến triển, cho tới khi anh ta nhận ra mình có thể phục hồi. Nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu nàng thất bại.

Nàng cuối cùng cũng thiếp đi khoảng hai tiếng và thức dậy trước bình minh với những dự cảm không yên. Nàng rất thích được chạy bộ dọc bờ biển, nhưng Phoenix không có bãi biển và nàng không biết mặt đất ở đây rõ đến mức có thể chạy bộ trong khi trời còn tối. Nàng biết rằng Blake có những cơn chó hung dữ được

thả ra để trông nhà vào buổi tối. Mặc dù thiếu ngủ nàng vẫn tràn đầy năng lượng. Nàng cố gắng xả bớt chúng bằng một số bài vận động nhanh và mạnh. Tuy vậy, sau khi tắm và thư giãn, nàng cảm giác nàng đã sẵn sàng để xử trí cả thế giới.Ồ, ít nhất là xử trí Blake Remington.

Thậm chí hôm nay còn sớm hơn cả sáng hôm qua khi nàng tràn đầy hăng hái bước vào phòng anh ta, bật sáng đèn lên vì trời vẫn còn tối. “Chào buổi sáng,” nàng líu lo.

Anh ta vẫn nằm nghiêng, mở một con mắt xanh, xem xét nàng với một biểu hiện kinh hoàng, sau đó thốt ra một từ rõ ràng sẽ khiến anh ta phải bị súc miệng bằng xà phòng nếu anh vẫn còn nhỏ. Dione nhăn nhó cười.

“Anh đã sẵn sàng để bắt đầu chưa nào?” nàng thơ ngây hỏi.

“Quý thần ơi! Không!” anh ta gào lên. “Quý cô, bây giờ đang là nửa đêm!”

“Không hẳn. Gần sáng rồi.”

“Gần? Gần đến mức nào?”

“Chỉ vài phút nữa thôi,” nàng thật thà, sau đó phá ra cười khi tung chăn của anh ta ra. “Anh không muốn ngắm bình minh ư?”

“Không!”

“Đừng có trở thành kẻ phá đám thế,” nàng dỗ dành, kéo chân anh ta ra khỏi giường. “Đi ngắm mặt trời mọc với tôi nào.”

“Tôi không muốn đi ngắm mặt trời mọc với cô hay bất cứ ai khác!” anh ta gầm gừ. “Tôi muốn ngủ!”

“Anh đã ngủ mấy tiếng rồi, và anh sẽ không muốn bỏ lỡ cảnh mặt trời mọc này đâu. Nó sẽ đặc biệt lắm đấy.”

“Cái gì khiến cho mặt trời mọc trở nên đặc biệt chứ? Có phải nó sẽ đánh dấu ngày cô sẽ tra tấn tôi cho đến chết không?”

“Chỉ khi anh không đi ngắm cảnh với tôi thôi,” nàng hứa hẹn đầy nhiệt tình, tóm lấy tay anh ta và thúc cho anh ngồi dậy. Nàng giúp anh ngồi vào xe lăn và quần anh ta trong chăn, biết rằng không khí buổi sớm sẽ khiến anh ta bị lạnh. “Ngắm cảnh đó từ chỗ nào trong nhà thì tốt nhất nhỉ?” nàng hỏi.

“Từ bể bơi,” anh ta cầu nhàu, xoa mặt bằng hai bàn tay và lẩm bẩm qua những ngón tay. “Cô thật là điên, quý cô ạ. Một kiểu điên được thừa nhận nếu như nó quả có tồn tại.”

Nàng xoa mái tóc bù xù của anh, mỉm cười nhìn xuống. “Ồ, vậy mà tôi lại không biết điều đó đấy,” nàng thì thầm. “Đêm qua anh ngủ ngon chứ?”

“Đương nhiên rồi!” anh quát lên. “Cô đã khiến tôi quá mệt đến mức tôi không còn thể nhấc nổi đầu lên nữa!” Ngay khi từ ngữ thoát ra khỏi miệng, một thoáng bối rối xuất hiện trên mặt anh ta. “Được rồi. Phải, nó là đêm tuyệt nhất tôi có kể từ hai năm qua,” anh ta thừa nhận một cách miễn cưỡng, điều đó là đúng nhưng ít ra chính anh ta là người nói ra.

“Thấy một chút trị liệu có thể tác động lên anh thế nào chưa?” nàng trêu chọc, rồi chuyển chủ đề ngay trước khi anh ta lại bùng lên cáu giận nàng. “Anh sẽ phải dẫn đường đến bể bơi. Tôi không muốn đi qua sân bởi vì công nhân đã để quá nhiều dụng cụ ở đó. Sẽ rất khó khăn khi phải mò mẫm trong bóng tối.”

Anh ta chẳng nhiệt tình, nhưng anh ta cũng vẫn điều khiển xe lăn và dẫn nàng đi qua căn nhà yên lặng tới tận lối vào. Khi họ đi quanh bể bơi, một con chim cất lên tiếng hót đón chào một ngày mới, và đầu anh ta ngẩng lên lắng nghe.

Có phải đã hai năm rồi anh ta mới nghe thấy tiếng chim hót?

Ngồi bên cạnh bể, với tiếng sóng gợn lăn tăn của nước đang tấu lên một bản nhạc riêng, họ lặng lẽ ngắm những ánh xám đầu tiên của bình minh. Sau đó tia sáng đầu tiên của mặt trời xuyên qua vành núi. Chẳng có những đám mây để vẽ bầu trời thành vô số những màu sắc hồng và vàng. Chỉ có một bầu trời trong, xanh thẳm và mặt trời màu vàng-trắng. Nhưng sự thanh thản tuyệt đối của ngày mới đã khiến cho cảnh

tượng trở thành một cảnh bình minh rực rỡ nhất mà nàng từng thấy. Ngay sau đó, ngày trở nên ấm hơn, và anh ta thả chần ra khỏi vai.

“Tôi đói rồi,” anh ta thông báo, quả là mối lo âu tẻ ngắt sau cả khoảng thời gian im lặng họ cùng chia sẻ.

Nàng ngược lên nhìn anh ta, cười thầm và đứng lên khỏi tư thế ngồi khoanh chân dưới sàn. “Tôi có thể thấy anh hiểu rõ được giá trị của những điều tốt đẹp hơn trong cuộc sống như thế nào,” nàng nói một cách thoải mái. “Nếu cô cứ nhất mực bắt tôi phải dậy lúc nửa đêm thì theo lẽ tự nhiên tôi phải đói lúc bình minh rồi! Có phải hôm nay tôi cũng chỉ nhận được những thứ đáng sợ mà cô cho tôi sáng hôm qua không?”

“Đúng thế đấy,” nàng trả lời thong dong. “Một bữa sáng đầy đủ dưỡng chất và protein, chính những thứ anh cần để tăng cân.”

“Cái cân nặng mà cô sẽ cố gắng đến chết để đánh bật ra khỏi tôi không,” anh ta vặn lại.

Nàng cười lớn với anh, tận hưởng trận đấu khẩu sôi nổi của họ. “Cứ chờ đi,” nàng hứa hẹn. “Vào thời gian này tuần sau anh sẽ nghĩ rằng hôm qua chẳng thấm vào đâu cả đâu.”

4. Chương 4

Dione tỉnh giấc, nhìn những hoa văn ánh trắng non đã vẽ lên trần nhà. Richard đã phù phép và đã thông báo cho nàng vào bữa tối hôm qua rằng phòng tập đã sẵn sàng để sử dụng, nhưng vấn đề của nàng lại chính là Blake. Một cách không thể giải thích được, anh ta bỗng thu mình lại và trở nên trầm cảm. Anh ta ăn tất cả những gì Alberta đưa cho và nằm im lặng không hề kêu ca trong khi Dione tập chân cho anh, và điều đó thật bất thường. Vật lý trị liệu không phải là thứ khiến bệnh nhân phải chấp nhận thụ động, như là Blake đang xử sự. Anh ta ta có thể nằm đó và để cho nàng di chuyển chân mình nhưng khi họ bắt đầu tập luyện trong phòng tập và ở bể bơi thì anh ta phải tham gia một cách tích cực mới được.

Anh chắc sẽ không nói cho nàng cái gì đang làm phiền anh. Nàng biết chính xác khi chuyện đó xảy ra, nhưng lại không thể đoán ra cái gì đã khơi mào nó. Họ còn đang bắn tĩa lẫn nhau khi nàng mát xa cho anh ta trước khi luyện tập thì đôi mắt anh ta bỗng trở nên trống rỗng vô hồn và chẳng thêm phản ứng lại bất kì sự chế nhạo nào của nàng kể từ đó. Nàng không nghĩ là do những lời nàng đã nói. Những lời trêu chọc của nàng hôm đó khá nhẹ nhàng do tinh thần của anh đã tiến bộ đáng kể.

Xoay đầu để nhìn những con số dạ quang trên đồng hồ, nàng thấy rằng đã đến nửa đêm. Như mọi đêm, nàng ngồi dậy để kiểm tra Blake. Nàng không nghe thấy âm thanh anh ta vẫn tạo ra mọi đêm khi anh cố xoay người nhưng nàng vẫn không thấy an tâm.

Ngay khi bước vào phòng nàng đã thấy chân anh ta đang ở một tư thế đáng ngại, xoắn vào nhau chứng tỏ anh ta đã cố xoay người. Nhẹ nhàng, nàng đặt tay trái lên vai anh và tay phải vào chân anh ta, chuẩn bị để xoay người anh.

“Dione?”

Giọng nói nhỏ, không chần chẫn của anh vang lên và nàng nhảy lùi lại. Nàng đã quá tập trung vào chân anh đến nỗi không để ý rằng mắt anh ta vẫn mở dù cho ánh trắng đang chiếu xuyên qua giường cũng đủ sáng để có thể nhìn được.

“Tôi tưởng anh đang ngủ,” nàng lúng búng.

“Cô đang làm gì đấy?”

“Giúp anh chuyển tư thế. Tôi làm thế này hàng đêm. Đây là lần đầu tiên anh bị làm phiền bởi nó.”

“Không, không phải. Tôi đã dậy từ trước rồi.” Có một chút tò mò xuất hiện trong giọng nói của anh khi anh xoay vai lại. “Có phải ý cô là cô đã vào đây hàng đêm và giúp tôi chuyển tư thế nằm?”

“Có vẻ nằm nghiêng thì anh sẽ ngủ tốt hơn.”

Anh ta bật ra một tiếng cười ngắn. “Nằm sắp thì tôi sẽ ngủ tốt hơn, hay ít nhất là trước kia vẫn là thế. Tôi đã không nằm sắp hai năm nay rồi.”

Sự thân mật yên ắng của màn đêm, căn phòng đầy ánh trăng, mọi thứ khiến cho họ như hai con người duy nhất trên trái đất và nàng nhận thức được sự tuyệt vọng sâu thẳm trong anh. Có thể anh ta cũng sẽ cảm nhận được sự gần gũi đặc biệt đối với nàng; có thể ngay bây giờ, nhờ có màn đêm như một vỏ bọc an toàn, anh ta sẽ nói chuyện với nàng và kể cho nàng cái gì đang làm phiền anh ta. Không chút chần chừ, nàng ngồi xuống mép giường và kéo cái áo ngủ che lại đôi chân.

“Blake à, có gì không ổn thế? Có gì đó đang làm phiền anh,” nàng nói nhẹ nhàng.

“Bingo,” anh ta thì thầm. “Có phải cô cũng được đào tạo về tâm lý trong quá trình huấn luyện trở thành Nữ siêu nhân không?”

Nàng lờ đi lời mỉa mai và đặt bàn tay lên cánh tay anh. “Làm ơn hãy nói cho tôi biết. Cho dù nó là gì thì nó cũng làm ảnh hưởng đến quá trình điều trị của anh. Phòng dụng cụ đã sẵn sàng cho anh nhưng bản thân anh thì lại vẫn chưa sẵn sàng.”

“Lẽ ra tôi đã phải nói cho cô trước. Nghe này, toàn bộ chuyện này chỉ phí thời gian thôi,” anh nói, và nàng có thể cảm nhận sự nghi ngại trong anh, như một tảng đá lớn đang đè nặng lên anh. “Cô có thể cho tôi uống vitamin và gia tăng sự tuần hoàn trong tôi, nhưng cô có thể hứa với tôi rằng tôi sẽ trở lại y hệt như ngày xưa không? Cô không hiểu ư? Tôi không muốn chỉ “khá hơn” hay bất kì thỏa hiệp nào kiểu như vậy. Nếu tôi không thể quay trở lại một cách hoàn toàn như con người tôi trước kia thì tôi không thêm quan tâm nữa.”

Nàng im lặng. Không, nàng không thể thành thật hứa hẹn với anh rằng anh sẽ không có di chứng nào cả, sự tập tễnh, những khó khăn sẽ có thể theo anh suốt cả đời. Theo kinh nghiệm của nàng, cơ thể con người có thể tự hồi phục lại một cách thần kì nhưng những vết thương nó đã chịu sẽ luôn để lại những dấu vết của sự đau đớn và cả của phục hồi trong những thớ thịt của nó.

“Nếu anh sẽ đi tập tễnh thì có sao lắm không?” cuối cùng nàng hỏi. “Tôi cũng chẳng trở thành cái người mà tôi muốn. Mọi người đều có điểm yếu, nhưng không phải ai cũng bỏ cuộc và để mặc bản thân bị mục rữa ra bởi nó. Sẽ ra sao nếu vị trí của anh hoán đổi với Serena? Anh sẽ để mặc cô ấy nằm đó và trôi dạt vào đời sống thực vật chứ? Chẳng lẽ anh không muốn cô ấy chiến đấu hết sức mình có thể để vượt qua khó khăn ư?”

Anh ta nhắc cánh tay lên che mắt. “Cô chơi bản đồ thừa quý cô. Đúng thế, tôi sẽ muốn Serena đấu tranh. Nhưng tôi không phải Serena và cuộc đời tôi không phải là của nó. Trước tai nạn tôi đã chưa bao giờ nhận ra rằng cuộc đời tôi tuyệt vời như thế nào. Những điều tôi đã làm là hoang dại và nguy hiểm, nhưng thế có Chúa, tôi đã sống! Tôi chưa bao giờ là một người đàn ông gương mẫu; tôi thà chết còn hơn cho dù tôi biết hàng triệu người vẫn hoàn toàn hạnh phúc và hài lòng với cách sống kiểu đó. Nó hoàn toàn ổn với họ nhưng tôi không thể làm thế được.”

“Chẳng lẽ tật đi khắp khiêng sẽ ngăn cản anh làm tất cả những thứ trên lần nữa ư?” nàng thăm dò. “Anh vẫn có thể nhảy dù hay leo núi. Anh vẫn sẽ có thể lái máy bay riêng. Chẳng lẽ cách anh bước đi quá quan trọng đến nỗi anh sẵn sàng chết vì nó?”

“Tại sao cô cứ nói mãi điều đấy thế?” anh ta hỏi, giọng sắc nhọn, nhắc cánh tay xuống và nhìn chăm chăm vào nàng. “Tôi chưa hề điều khiển xe lăn lao xuống cầu thang, nếu đó là điều cô đang nghĩ.”

“Không, nhưng anh đang chắc chắn tự giết mình theo một cách khác. Anh đang để cơ thể anh chết đi vì bị lãng quên. Richard đã tuyệt vọng khi anh ta săn đuổi tôi ở Florida. Anh ta đã nói rằng anh sẽ không sống lâu quá một năm nữa nếu anh cứ tiếp tục như thế, và sau khi gặp anh tôi biết rằng anh ta đã đúng.”

Anh nằm im, nhìn chăm chăm lên trần nhà như thể anh đã làm thế trong khoảng thời gian nhiều hơn là nàng có thể hình dung. Nàng muốn ôm anh ta vào lòng và dỗ dành anh như nàng hay làm với bọn trẻ. Anh ta là một người đàn ông trưởng thành, nhưng anh ta đã bị mất phương hướng và hoảng sợ cũng như bất kì đứa trẻ nào khác. Bị bối rối bởi nhu cầu lạ lẫm được chạm vào anh, nàng nắm chặt đôi tay ở trên đùi.

“Điểm yếu của cô là gì?” anh hỏi. “Cô nói rằng mọi người ai cũng có điểm yếu. Vậy thưa quý cô, hãy nói cho tôi cái gì đang giày vò cô.”

Câu hỏi quá bất ngờ đến mức nàng không thể ngăn được nỗi đau tràn ra, và một cơn rùng mình chạy khắp người nàng. Điểm yếu của anh ta thật hiển nhiên, ai cũng nhìn thấy được trên đôi chân yếu ớt vô dụng của anh. Cửa nàng là một vết thương gần như là chí tử, chỉ có điều nó không thể nhìn thấy được. Đã có lúc cái chết dường như được xem là sự giải thoát dễ dàng nhất, như một điểm đến êm ái cho một tâm hồn và thể xác méo mó do đã bị lạm dụng quá nhiều. Nhưng ở đó, sâu trong nàng, vẫn ánh lên một quyết tâm tươi sáng về cuộc đời đã giữ nàng lại, cứ như nàng đã biết rằng chỉ một bước thôi về phía cái chết đã là quá nhiều. Nàng đã chống lại, đã sống sót, và đã chữa lành những vết thương bằng cách tốt nhất nàng có thể.

“Có vấn đề gì thế?” anh ta nhẹ nhàng ngắt đầu lên. “ Cô có thể khám phá ra bí mật của tất cả mọi người, vậy tại sao cô không thể chia sẻ một chút bí mật của cô? Điểm yếu của cô là gì? Có phải cô ăn cắp ở cửa hàng chỉ cho vui? Ngủ với người lạ? Hay trốn thuế?”

Dione lại rùng mình, nàng nắm chặt tay đến nỗi các khớp ngón tay trở nên trắng bệch. Nàng không thể kể cho anh ta, không phải tất cả, nhưng một cách nào đó anh ta có quyền được biết một số nỗi đau của nàng. Nàng đã chứng kiến rất nhiều nỗi đau của anh, hiểu anh ta nghĩ gì, biết được nỗi khát khao và tuyệt vọng của anh. Không có bệnh nhân nào của nàng lại đòi hỏi từ nàng nhiều như thế, nhưng Blake không giống những người khác. Anh ta đòi hỏi nhiều hơn là những thứ được phép, cũng giống như nàng đang đòi hỏi anh ta một sự cố gắng siêu nhiên. Nếu nàng làm anh ta thất vọng bây giờ, nàng nhận biết từ trong tâm khảm rằng anh sẽ không đáp ứng nàng nữa. Sự phục hồi của anh phụ thuộc vào nàng, vào sự tin cậy mà nàng có thể nuôi dưỡng giữa họ.

Nàng vẫn đang run rẩy, cả cơ thể nàng vẫn đang chấn động từ đầu đến chân. Nàng biết giường đang rung lên, biết anh ta có thể cảm nhận được. Lòng mày anh ta chau lại và anh ta nói với giọng không chắc chắn, “Dione? Nghe này, tôi—”

“Tôi là một đứa con vô thừa nhận,” nàng thốt ra, răng đánh lập cập. Nỗ lực nói ra làm nàng thở hổn hển, và nàng cảm thấy cơ thể bắt đầu toát mồ hôi. Nàng nấc lên trong hơi thở khiến cho cả cơ thể run rẩy, sau đó với một nỗ lực lớn nàng khiến cơ thể đứng im. “Tôi không biết cha tôi là ai; mẹ tôi thậm chí còn chẳng biết tên ông ta. Bà ta đã say, và ông ta đã ở đấy và bùm! Bà sinh ra một đứa trẻ. Tôi. Bà chẳng muốn có tôi. Ồ tôi đoán là bà vẫn cho tôi ăn, thế nên tôi vẫn còn sống để kể về chuyện này. Nhưng bà ta chưa bao giờ ôm tôi, chưa bao giờ hôn tôi, chưa bao giờ nói với tôi rằng bà yêu tôi. Trên thực tế, bà đã làm hết cách để cho tôi biết bà ghét tôi, ghét phải chăm sóc tôi, thậm chí căm ghét nhìn thấy mặt tôi. Nếu không nhờ số tiền phúc lợi mà bà ta nhận được để chăm tôi chắc chắn bà ta đã ném tôi vào thùng rác và bỏ mặc tôi ở đấy rồi.”

“Em không thể biết được điều ấy!” anh ta ngắt lời, cổ nhấc mình lên bằng khuỷu tay. Nàng biết anh ta đã choáng bởi sự đau đớn sắc nhọn trong giọng kể của nàng nhưng bây giờ một khi đã bắt đầu thì nàng không thể dừng lại. Nếu nó đã giết nàng thì chất độc bây giờ phải được chảy ra ngoài.

“Bà ta đã bảo tôi thế,” nàng nhấn mạnh dứt khoát. “Anh biết trẻ con như thế nào rồi đấy. Tôi đã thử mọi cách tôi biết để khiến bà yêu tôi. Tôi còn chưa được ba tuổi nhưng tôi vẫn còn nhớ mình đã trèo lên ghế rồi với lên ngăn tủ để tôi có thể chạm tới chai whiskey của bà ta. Chẳng ích gì, tất nhiên rồi. Tôi đã học được rằng không được khóc bởi bà ta sẽ tát tôi nếu tôi khóc. Nếu bà ta không ở đó, hoặc khi bà ta say túy lúy, tôi đã ăn mọi thứ có thể. Bánh mì khô, một mẫu phô mai, cũng chẳng quan trọng. Đôi khi không còn gì để ăn bởi bà ta đã tiêu hết tiền cho whiskey. Nếu tôi cố gắng chờ đủ lâu, bà ta sẽ đi ra ngoài với một gã nào đó và mang về một chút tiền đủ để sống qua ngày cho tới khi lại có tiền, hay lại có một gã nữa.”

“Dee, ngừng lại!” anh ta ra lệnh, giọng khắc nghiệt, đặt tay lên vai nàng và lắc. Nàng giằng ra khỏi anh ta một cách hoang dại.

“Anh đã muốn biết!” nàng hổn hển, phổi nàng đau đớn bởi nỗ lực đưa không khí vào buồng ngực co thắt. “Vậy anh hãy nghe đi!.....Mỗi khi tôi phạm sai lầm hay làm phiền bà ta, dù nhiều hay ít, bà ta đều tát tôi. Một lần bà ta đã ném cả chai whiskey vào tôi. Tôi đã may mắn lần đấy bởi tất cả những gì nó gây ra chỉ là một vết cắt nhỏ ở thái dương, nhưng bà ta đã rất giận dữ vì đã phí mất đồng rưỡi đó nên đã đánh tôi bằng giầy của bà ta. Anh có biết những gì bà ta cứ lặp đi lặp lại với tôi không? “Mày chỉ là một đứa con hoang,

và sẽ không ai yêu một đứa con hoang cả!” cứ lặp đi lặp lại, cho đến một ngày tôi cuối cùng cũng tin vào điều đó. Tôi nhớ chính xác cái ngày mà tôi bắt đầu học để tin vào điều đó. Đó là vào ngày sinh nhật lần thứ bảy của tôi. Tôi đã bắt đầu đi học, anh biết đấy, và hồi đấy tôi biết rằng sinh nhật được cho là một dịp đặc biệt. Sinh nhật là ngày mà bố mẹ tặng cho anh quà để cho anh thấy họ yêu anh thế nào. Tôi đã dậy và chạy ngay vào phòng bà, chắc chắn rằng cuối cùng bà cũng yêu quý tôi. Bà ta đã tát tôi vì dám đánh thức bà và khóa tôi vào tủ. Bà ta cứ tiếp tục nhốt tôi ở đấy cả ngày. Anh thấy không, bà ta hình dung ngày sinh nhật của tôi là như thế đó. Bà ta nhìn tôi đã thấy ghét rồi.”

Nàng cúi người, cả cơ thể nàng thắt chặt lại vì đau đớn, nhưng mắt nàng lại khô khốc và dữ dội. “Tôi bắt đầu sống ngoài đường khi tôi lên mười,” nàng thì thầm, sức lực bắt đầu rời khỏi nàng. “ Nó an toàn hơn là ở nhà. Tôi không biết đã có gì xảy ra với bà ta. Một hôm khi tôi quay lại, chỗ ấy đã trống không rồi.”

Tiếng thở khò khè của nàng là âm thanh duy nhất trong phòng. Anh ta nằm bất động, mắt anh ta dữ dội nhìn vào nàng. Dione cảm thấy suy sụp, nàng bỗng trở nên quá mệt mỏi. Nàng gắng sức ngồi thẳng dậy. “Còn câu hỏi nào nữa không?” nàng hỏi với giọng tê ngắt.

“Chỉ một câu thôi,” anh ta nói, và cơ thể nàng siết lại đau đớn, nhưng nàng không phản kháng. Nàng đợi, tự hỏi trong kiệt sức rằng anh ta có thể hỏi gì tiếp theo.

“Có phải em đã được nhận nuôi?”

“Không,” nàng thở ra, nhắm mắt lại, lắc nhẹ đầu. “Tôi thực ra đã được đưa vào trại mồ côi và đó là nơi tốt nhất tôi từng ở. Tôi có thức ăn, có nơi để ngủ, và tôi được đến trường đều đặn. Tôi đã quá lớn để được nhận nuôi và không ai muốn nhận tôi cả. Tôi đoán chắc tại về ngoài kia của mình.” Di chuyển chậm chạp như một bà lão, nàng đứng dậy và ra khỏi phòng, thừa biết trong không trung vẫn giăng đầy những điều mà anh ta muốn hỏi nhưng nàng đã nhớ lại quá đủ cho một buổi tối rồi. Mặc dù nàng đạt được bất cứ thành công gì, mặc cho bao nhiêu năm đã trôi qua kể từ khi nàng còn là một đứa trẻ cô đơn đầy hoang mang, sự thiếu hụt tình mẫu tử vẫn là một lỗ trống không thể lấp đầy. Tình yêu của một người mẹ là nền tảng cơ bản cho cuộc đời bất cứ đứa trẻ nào. Sự thiếu vắng của nó đã khiến trong lòng nàng trở nên dễ dàng vỡ vụn giống như cái chân của Blake khi gặp tai nạn.

Chẳng ngạc nhiên là nàng đã ngã úp mặt xuống giường và đã ngủ một giấc mệt nhọc, không mộng mị để rồi bị đánh thức bởi tiếng báo thức của đồng hồ. Qua nhiều năm, nàng đã học cách để khiến bản thân vẫn hoạt động cho dù một phần bên trong nàng dường như đã bị hủy hoại, và bây giờ nàng vẫn làm thế. Đầu tiên, nàng buộc bản thân làm những hoạt động thường ngày, nhưng chỉ một lúc sau, kỉ luật nghiêm khắc với bản thân đã làm chủ, và ngay lập tức nàng dẹp luôn sự khủng hoảng tối qua sang một bên. Nàng sẽ không để nó đánh gục nàng! Nàng có việc phải làm, và nàng sẽ thực hiện nó.

Có lẽ sự quyết tâm hiện rõ trên mặt nàng khi nàng tiến vào phòng Blake bởi ngay lập tức anh ta vội gơ tay lên và nói một cách hòa nhã, “Anh đầu hàng.”

Nàng liền dừng bước và nhanh chóng xem xét anh ta. Anh đang mỉm cười một chút, làn da anh ta tái nhợt, khuôn mặt đầy mệt mỏi, nhưng cái mặt nạ thờ ơ không còn ở đó nữa. “Nhưng tôi thậm chí còn chưa tấn công,” nàng phản đối. “Anh làm cho chuyện này chẳng còn vui vẻ tí nào nữa.”

“Anh biết khi nào mình thua,” anh nhảu nhó thừa nhận. “ Anh thấy rằng anh sẽ không thể bỏ cuộc ít nhất là trước khi anh thử lại một lần nữa. Em không bỏ cuộc, và anh sẽ không bao giờ là loại đàn ông nhụt chí khi đứng trước thách thức.”

Sự lo lắng như nút thắt vào dạ dày khi nàng thấy anh ta rơi vào trầm cảm đã từ từ được nới lỏng, và sau đó được cởi bỏ hoàn toàn. Tinh thần nàng dường như đang bay vút lên, nàng tặng cho anh ta một nụ cười lóa mắt. Với sự hợp tác này của anh, nàng cảm thấy như nàng có thể làm bất cứ thứ gì.

Lúc đầu, anh ta chỉ có thể nâng một trọng lượng rất nhỏ. Thậm chí khi trọng lượng nhỏ hơn đã quá sức anh, anh ta vẫn cứ nghiêng rầm và cố gắng làm tiếp ngay cả khi nàng đã bảo anh ta dừng lại. Bướng bỉnh là từ quá nhẹ để mô tả anh ta. Anh ta đúng là kiểu người khuất phục cả địa ngục và kiên quyết đẩy bản thân đến tận cùng giới hạn chịu đựng, điều mà không may chẳng còn xa nữa. Luôn phải mất cả một buổi dài ở bể bơi để làm dịu đi những cơ bắp đã bị tra tấn đau đớn của anh ta. Tuy thế, anh ta vẫn cứ tiếp tục làm như thế cho dù biết rằng mình sẽ phải trả giá bằng những cơn đau.

Nàng nhẹ cả người khi anh ta không đặt thêm bất cứ câu hỏi nào nữa và cũng không hề dả động đến những gì nàng đã kể cho anh về tuổi thơ của nàng. Bởi anh ta yêu cầu cơ thể của mình nhiều hơn, anh ta luôn ngủ rất say vào ban đêm mỗi khi nàng vào kiểm tra, vậy nên sự kiện đó không lặp lại nữa.

Bỏ qua sự phản đối của Serena, Dione bắt đầu bài tập cho anh tại bể bơi. Serena lo sợ anh ta sẽ bị chết đuối do đôi chân của anh vẫn còn vô dụng và rõ ràng anh chưa thể đạp nước được, nhưng Blake đã bỏ qua sự phản đối của cô ấy. Anh nói rằng anh thích được thách thức và anh sẽ không lùi bước trước điều này. Bằng kiến thức về máy móc của mình, anh ta đã thiết kế và chỉ đạo xây lắp một hệ thống các dây nổi và bánh ròng rọc để cho Dione có thể dễ dàng hạ anh xuống nước và nâng anh lên khi buổi tập luyện kết thúc, điều mà anh ta sau đó đã nhanh chóng tự thực hiện được.

Vào một buổi sáng khi nàng đã ở đó được khoảng hơn hai tuần, Dione ngồi ngắm anh ta tấn công bữa sáng mà Alberta chuẩn bị. Trông anh đã có vẻ tăng cân. Khuôn mặt anh giờ đã sáng sủa và không còn tái xám như trước. Anh ta bị cháy nắng một chút trong những ngày đầu phơi nắng nhưng không bị bong da và giờ làn da rám nắng nhẹ khiến cho đôi mắt xanh thậm chí trông còn xanh hơn nữa.

“Em nhìn chăm chăm cái gì thế?” anh ta hỏi khi Alberta thay cái đĩa trước mặt bằng một bát kem chứa đầy dâu tươi.

“Anh đang tăng cân đấy,” Dione bảo anh với sự hài lòng lớn lao.

“Chẳng có gì lạ,” Alberta khịt mũi khi bà ta rời phòng. “Anh ta ăn như lợn ý.”

Blake quắc mắt với bà ta nhưng tay thì lại xúc một thìa đầy dâu tây khỏi bát. Hàm răng trắng của anh ta ngập trong màu đỏ của dâu và lưỡi anh ta làm cho nước quả chảy ra nhuộm hồng cả màu môi. “Đó là cái em muốn đúng không?” anh hỏi. “Làm cho tôi phát phì ra?”

Nàng mỉm cười và không đáp lại, ngồi ngắm anh ta ngẫu nhiên đồng hoa quả đó. Ngay sau khi anh ta vừa kết thúc bữa ăn, Angela bước vào với điện thoại trên tay rồi đặt nó trước mặt anh. Sau khi cầm điện thoại vào, cô ta mỉm cười ngượng ngịu và rời đi.

Blake ngồi đó, mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại. Dione cố nén cười, “Tôi đoán điều đó có nghĩa rằng anh có điện thoại,” nàng giục.

Anh trông có vẻ nhẹ nhõm. “Tuyệt. Tôi đã sợ rằng em muốn tôi ăn nó.”

Nàng cười khúc khích rồi đứng lên. Khi anh ta nhắc điện thoại kê vào tai, nàng chạm nhẹ vào vai anh ta và thì thầm, “Tôi sẽ ở trong phòng tập. Xuống đây khi nào anh xong nhé.”

Mắt anh ta gặp mắt nàng và anh gật đầu, đã bắt đầu bị cuốn vào cuộc nói chuyện. Nàng đã nghe đủ để biết anh ta đang nói chuyện với Richard. Chỉ cần nghĩ đến Richard thôi cũng đã khiến lòng mày nàng cau lại vì lo lắng.

Sau cái ngày đầu tiên đó Serena đã trở nên rất ngoan ngoãn. Cô ta chỉ đến thăm Blake vào chiều muộn khi Dione đã hoàn thành lịch làm việc trong ngày của họ. Cô ta thậm chí còn học cách không đến quá muộn, nếu không thì Blake đã buồn ngủ. Hầu hết mọi buổi tối Richard đều đến ăn tối cùng.

Richard là một người đàn ông dí dỏm, thú vị với khiếu hài hước tinh khô và những tiết mục đùa cợt khiến nàng phải cười khúc khích trên ghế của nàng, nhưng nàng không thể kể lại khi Blake hay Serena hỏi có chuyện gì mà buồn cười thế.

Dione không thể nói là Richard không tử tế. Không đời nào anh ta nói hay có một cử chỉ nào có thể hiểu như một lời gợi ý. Chỉ là nàng có thể nhìn thấy sự ngưỡng mộ ngày càng sâu sắc trong đôi mắt của anh ta, cảm nhận sự dịu dàng đang lớn dần trong cách anh ta đối xử với nàng. Nàng không phải là người duy nhất cảm thấy rằng Richard có thể đang dần thích nàng một cách quá mức. Serena rất tinh tế không để lộ ra ngoài, nhưng cô ấy luôn nhìn chòng bắng ánh mắt sắc lém mỗi khi anh ta nói chuyện với Dione. Theo một cách nào đó, Dione thấy nhẹ nhõm. Điều đó có nghĩa là Serena ít nhất cũng có quan tâm tới chồng mình. Nhưng nàng cũng không hề muốn có sự phức tạp kiểu ấy, nhất là khi giữa họ chẳng có gì.

Nàng cảm thấy nàng cũng chẳng thể nói gì với Richard về điều đó. Làm sao nàng có thể máng anh ta trong khi anh ta không có gì ngoài sự lịch sự? Anh ta yêu vợ mình, nàng chắc chắn thế. Anh ta yêu quý và ngưỡng

một anh rể mình. Tuy nhiên anh ta vẫn để ý đến Dione theo cái cách mà nàng không thể nhầm lẫn.

Nàng trở thành tâm điểm của sự chú ý không mong muốn như trước đây, nhưng đây là lần đầu tiên sự chú ý này không rõ ràng. Nàng không biết phải đối phó với nó thế nào. Nàng biết Richard sẽ không bao giờ thử cưỡng bức nàng, nhưng Serena vẫn ghen tuông. Một phần trong Dione, một phần đàn bà sâu thẳm trong nàng, thậm chí thấy hãnh diện với sự quan tâm của anh ta. Nếu Serena đã quan tâm đến chồng mình như anh ta đáng được hưởng thì chuyện này sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

Tuy vậy họ chẳng quan trọng, nàng tự nhủ. Nàng không thể để họ trở nên quan trọng đối với mình. Chỉ có Blake là quan trọng. Anh ta đang dần đưa bản thân thoát khỏi nhà tù ốm yếu của mình, càng ngày càng bộc lộ bản thân giống như người đàn ông trước vụ tai nạn hơn. Trong vòng một tháng nữa thôi nàng hi vọng anh ta sẽ đứng được. Không phải bước đi, chỉ cần đứng được. Khiến cho đôi chân anh ta quen với việc lại nâng đỡ trọng lượng cơ thể. Những gì nàng đang làm bây giờ đều là những bước căn bản, phục hồi lại sức khỏe và bồi bổ sức mạnh của anh ta để sau đó anh có thể đứng được khi nàng yêu cầu.

Nàng đổ đầy một bình nhựa nước nóng và thả lọ dầu mát xa vào đó để làm ấm lên để chuẩn bị cho bài mát xa mà nàng luôn làm cho anh trước khi đưa anh ta xuống bể bơi nhằm tránh cho anh khỏi bị ớn lạnh. Không phải là vì người ta có thể ớn lạnh trong cái nóng một trăm độ F* của một ngày hè ở Phoenix này, nàng châm biếm nghĩ, nhưng anh ta vẫn còn quá gầy, quá yếu nên nàng không thể mạo hiểm với anh. Bên cạnh đó, anh còn có vẻ thích dầu nóng được xoa bóp vào cơ thể, và anh ta đã có quá ít vui vẻ trong cuộc đời mình rồi.

(*100°F bằng khoảng 38°C)

Nàng đang rối rời, đi vắn vơ xung quanh căn phòng đã được cải tạo lại thành phòng tập. Nàng phải làm gì đó để tiêu thụ bớt năng lượng đi, nàng quyết định, và ngồi xuống ghế nâng tạ.

Nàng thích đẩy tạ. Cánh tay nàng khỏe, nhưng không nổi bắp do nàng đã theo một chương trình được thiết kế riêng cho mục đích đó. Với Blake, nàng sẽ sửa lại chương trình tập luyện sao cho bắp tay anh trở lại nhưng không quá to đến nỗi như của vận động viên thể hình. Cẩn thận điều chỉnh nhịp thở, tập trung vào điều sắp làm, nàng bắt đầu. Lên, xuống. Lên, xuống.

Nàng cài chân vào và điều chỉnh hệ thống các quả nặng và ròng rọc cho phù hợp với tay mình. Thở phù, nàng bắt đầu lại. Sự đòi hỏi đối với những cơ bắp của nàng đã tiến tới mức ổn định gần như là một nỗi khoái lạc. Lần nữa. Lần nữa.

“Em, đồ dối trá chết tiệt!” Tiếng rống làm nàng giật mình. Nàng ngẩng đầu lên, sự hoảng hốt lướt qua khuôn mặt. Bối rối, nàng nhìn chằm chằm vào Blake. Anh ta đang ngồi trên chiếc xe lăn của mình ngay cạnh cửa, mặt anh ta đỏ sẫm và méo mó vì giận dữ.

“Cái gì?” nàng lắp bắp.

Anh ta chỉ vào cái tạ, “Em là lực sĩ đẩy tạ!” anh ta rống lên, quá tức tối đến mức run cả người. “Em đúng là đồ nói dối nhỏ bé. Em biết rõ cái hôm em đánh bại tôi rằng em sẽ thắng! Quỷ thần ơi, bao nhiêu lần ông có thể đánh bại được em chứ?”

Nàng đỏ mặt. “Không phải tất cả,” nàng nói một cách khiêm tốn, điều dường như còn khiến cho anh ta giận dữ hơn.

“Tôi không thể tin được!” Anh ta gào lên, giọng ngày càng to hơn. “Biết được rõ tôi sẽ cảm thấy như thế nào khi bị một người phụ nữ thắng mình trò vật tay. Em biết thừa điều đó, và em bẫy tôi như thế đấy!”

“Tôi chưa bao giờ bảo là tôi không giỏi môn này,” nàng chỉ ra, cố giấu tiếng cười trong giọng nói. Anh ta trông thật là tuyệt! Nếu như cơn thịnh nộ có thể khiến anh ta đứng lên được thì anh ta khéo sẽ bước đi luôn. Một tiếng khúc khích thoát khỏi sự kiềm giữ của nàng. m thanh đó khiến cho anh ta nắm chặt lấy cái tay cầm ghế. Không may là, anh ta nắm đúng bằng điều khiển. Điều đó khiến cho cái ghế giật tới giật lui giống như một con ngựa bất kham đang cố giữ anh chàng cười ngựa ra khỏi lưng mình.

Dione không chịu nổi nữa, nàng thậm chí chẳng giữ nổi một khuôn mặt nghiêm chỉnh và cười đến khi nước mắt chảy đầy trên má. Nàng rú lên, nàng nắm lấy tay vào cái ghế tập tạ, thậm nhạo báng cách anh đập

vào bảng điều khiển của xe lăn. Nàng ôm chặt lấy bụng mình, cố gắng để thở và mỗi khi cơn giận của anh bùng nổ nàng lại một lần cười rữ rựi .

“Ngừng cười ngay!” anh ta gầm lên, âm thanh oang oang dội vào tường. “Ngồi xuống! Chúng ta sẽ xem ai là người thắng lần này!”

Nàng đã quá yếu ớt đến mức nàng phải lê bước đến chỗ cái bàn mát xa nơi anh ta đang chống khuỷu tay đợi nàng với một khuôn mặt đầy chết chóc. Vẫn còn khúc khích, nàng dựa vào cái bàn.

“Thế này thì không công bằng!” nàng phản đối, đặt bàn tay lên nắm tay của anh ta. “Tôi chưa sẵn sàng. Đợi một chút cho tôi ngừng cười đã.”

“Có công bằng không khi em để tôi nghĩ rằng tôi đã vật tay với một người yếu đuối và bình thường?” anh ta sôi lên sùng sục.

“Tôi hoàn toàn bình thường!” nàng kêu lên. “Anh đã bị đánh bại một cách hoàn toàn công bằng và anh biết rõ thế!”

“Tôi chả biết đech gì hết! Em ăn gian, và tôi muốn đấu lại.”

“Thôi được rồi, được rồi. Chỉ cần cho tôi vài phút.” Nhanh chóng, nàng chấm dứt cơn cười chỉ chực để nổ ra và nắm lấy tay anh ta. Nàng bắt đầu căng cơ bắp tay. “Được rồi. Tôi đã sẵn sàng.”

“Đếm đến ba,” anh ta nói. “Một...haiba!” May mắn thay nàng đã sẵn sàng đón nhận kiểu đếm liến láu của anh. Nàng dùng toàn bộ sức mạnh mình có, nhận ra là việc tăng cân cùng với vài ngày tập tạ đã làm anh khỏe hơn. Cũng chẳng khỏe hơn nhiều lắm, tuy thế anh thì được thúc đẩy bởi cơn giận còn nàng thì lại bị suy yếu bởi trận cười, như thế khéo cũng đủ để anh thắng nàng trong trận này.

“Đồ ăn gian!” đến lượt nàng buộc tội, dùng toàn bộ sức mạnh mình để đẩy lại lực cánh tay của anh.

“Em đáng bị thế!”

Họ thở hổn hển, và giận dữ, và gầm gừ đến vài phút. Mồ hôi bắt đầu chảy xuống mặt họ. Họ quá gần nhau, gần như là mặt đối mặt, khóa chặt tay mình mạnh hơn và mạnh hơn. Dione phát ra tiếng lầm bầm. Sự bùng nổ sức mạnh của anh lúc đầu mạnh hơn nàng, nhưng vẫn không đủ để chiến thắng nhanh chóng. Bây giờ quan trọng là khả năng chịu đựng, và nàng nghĩ rằng nàng có thể chịu được lâu hơn. Nàng có thể để anh ta thắng, để làm dịu đi vết thương lòng của anh. Nhưng thế sẽ không giống với nàng nếu lại đi lừa bịp anh ta kiểu đó. Nếu anh ta thắng, thì có nghĩa rằng nàng đã thử đủ cách để chống lại rồi.

Chắc hẳn sự quyết tâm đã hiện ra trên mặt nàng bởi anh ta gầm gừ, “Chết tiệt! Đây phải là lúc em để cho tôi thắng!”

Nàng thở phào, hít vào lượng dưỡng khí quý giá. “Nếu anh muốn thắng tôi, anh phải bỏ sức ra,” nàng hổn hển. “Tôi không để cho bất cứ ai thắng mình.”

“Nhưng tôi là bệnh nhân!”

“Anh là một kẻ cơ hội!”

Anh ta cắn chặt răng và đẩy mạnh hơn nữa. Dione cúi đầu , một hành động khiến cho đầu nàng ở trên chỗ hõm giữa vai anh ta, gồng hết sức mình để chống lại mọi cử động của anh. Dần dần, nàng cảm nhận được cánh tay anh ta bị đẩy lùi lại. Sức mạnh ập đến như mỗi khi nàng thắng cuộc, vọt qua mạch máu nàng, và với một tiếng kêu lớn, nàng đập cánh tay anh bẹp xuống mặt bàn.

Căn phòng tràn đầy tiếng thở hổn hển của họ, tiếng nhịp tim của nàng âm âm trong tai nghe như tiếng ngựa đang phi nước đại. Nàng vẫn đổ sụp vào vào anh, đầu nàng gối trên vai anh, và nàng có thể nghe thấy tiếng nhịp tim của anh xuyên qua cơ thể. Từ tốn, nàng ngồi dậy, dựa sức nặng của mình trở lại bàn. Như một con búp bê vải, anh ta đổ gục trên mặt bàn, màu sắc trên mặt anh ta nhạt dần đến mức bình thường khi anh ta cố hít vào những hơi thở sâu.

Sau một lúc, anh ta từ từ cầm lên cánh tay gập vào và nhìn lên nàng bằng đôi mắt xanh thẫm vẫn còn xuất hiện những đám mây bão tố ở trong đó.

Dione hít vào một hơi sâu, nhìn anh chăm chăm. “Anh trông thật là đẹp trong lúc giận dữ,” nàng nói với anh.

Anh ta chớp mắt kinh ngạc. Choáng váng, anh nhìn nàng một lúc thật lâu tưởng như vô tận. Sau đó, một tiếng khùng khục thoát ra khỏi cổ anh. Anh nuốt xuống. m thanh tiếp theo là tiếng cười rộ lên sáng khoái. Anh ta giật đầu về phía sau và ôm lấy bụng mình không thể ngừng được. Dione cũng bắt đầu khúc khích trở lại.

Anh ta cuộn người, cười rú lên, đu đưa từ trước ra sau. Bảng điều khiển của cái xe lặn lại va vào nắm tay anh ta một lần nữa, và lần này kèm theo cả với cử động đung đưa người đã hất anh ta ngã úp mặt xuống đất. May mắn là anh ta không bị thương bởi Dione không thể ngừng cười ngay cả khi cuộc sống của nàng có phụ thuộc vào việc đó chẳng nữa. Nàng rơi ra khỏi ghế để nằm xuống cạnh anh, co chân lên tận bụng. “Ngừng ngay! Ngừng ngay!” nàng hét lên, nước mắt chảy xuống mặt.

“Ngừng ngay! Ngừng ngay!” anh ta nhại lại, tóm lấy nàng và thọc ngón tay vào sườn cù nàng.

Trong suốt cuộc đời, Dione chưa bao giờ bị cù. Nàng chưa bao giờ biết cách phản ứng lại. Nàng bị giật mình bởi cảm giác buồn không thể chịu nổi khi ngón tay anh ta chọc vào sườn nàng đến nỗi nàng cũng không bị cảnh báo bởi cái động chạm của anh. Nàng thét toáng lên, bắt lực cổ lặn xa ra khỏi những ngón tay giầy vò của anh khi có một giọng nói bất thần xen vào.

“Blake!” Serena không ngừng lại để tìm hiểu cảnh tượng trước mắt mình. Cô nhìn thấy anh mình nằm trên sàn, nghe thấy tiếng hét của Dione, và ngay lập tức cho rằng đã có một tai nạn khủng khiếp xảy ra. Cô kêu lên tuyệt vọng và lao đến chỗ anh, đôi tay tuyệt vọng túm lấy anh, lặn anh về phía cô.

Đáng nhẽ Serena không đến vào ban ngày, tuy nhiên Dione vẫn cảm ơn cô ta vì sự gián đoạn. Nàng run rẩy lặn xa ra khỏi anh và đứng lên, chỉ sau đó mới nhận ra là Serena đang gần như bị kích động quá mức. “Serena! Tất cả đều ổn, không sao đâu.” Blake mạnh mẽ nói, cảm nhận được tình trạng tinh thần của em gái trước cả Dione. “Bọn anh chỉ chơi đùa một chút thôi. Anh không bị thương. Không bị thương.” Anh ta lặp lại.

Serena dần bình tĩnh trở lại, khuôn mặt trắng nhợt của cô lại có chút màu sắc. Blake đẩy mình ngồi trở dậy, tóm lấy cái chăn thường để che lên đôi chân. Khi anh ta che mình lại, anh hỏi gay gắt, “Em làm cái gì ở đây thế? Em biết rõ là em không được đến vào ban ngày mà.”

Cô nhìn như thể anh vừa mới cho cô ăn nguyên một cái tát, giật lùi lại và nhìn chăm chăm vào anh đầy kinh hoàng. Dione cắn môi. Nàng biết tại sao anh ta gay gắt thế. Anh ta đã quen để nàng nhìn thấy mình, và khi nàng ở đó, anh có thể chỉ cần mặc mỗi chiếc quần đùi hay quần short thể thao, nhưng đối với người khác anh vẫn rất nhạy cảm về cơ thể mình, nhất là đối với Serena.

Serene hồi phục lại, nâng cằm lên đầy kiêu hãnh. “Em cứ tưởng đây là thời gian tập luyện chứ không phải để chơi đùa.” Cô đáp lại gay gắt giống như anh trai mình, rồi đứng dậy. “Xin lỗi vì đã phá đám. Em có việc cần gặp anh nhưng thôi để sau đi.”

Sự cáu kỉnh vì bị tổn thương hiển hiện rành rành trên cái lưng thẳng tưng của cô khi cô bước ra khỏi cửa, lờ đi tiếng gọi đầy hối hận của Blake.

“Khốn kiếp!” anh ta thốt lên nhẹ nhàng. “Bây giờ tôi lại phải xin lỗi. Chỉ là nó thật khó xử khi phải giải thích ...”

Dione tắc lưỡi. “Cô ấy đúng là em gái anh phải không?”

Mắt anh ta nhìn nàng cảnh báo. “Đừng có mà tự mãn thế quý cô nương. Tôi đã khám phá ra điểm yếu trong pháo đài của em rồi đây. Em có máu buồn như là trẻ con ấy.”

Nàng cẩn thận chuồn ra khỏi tầm với của anh. “Nếu anh mà còn cù tôi lần nữa thì tôi sẽ lên vào khi anh ngủ và dội nước đá lên người anh đấy.”

“Chắc em sẽ sẵn sàng làm thế đấy, đồ dê tiện,” anh khịt mũi, sau đó lại trừng trừng nhìn nàng. “Tôi muốn đầu lại trong vòng hai tuần.”

“Anh đúng là kẻ thích bị trừng phạt đúng không?” nàng hỏi đầy hân hoan, đứng lên và tính toán xem làm cách nào đưa anh từ sàn nhà lên trên bàn.

“Đừng có mà thử,” anh ra lệnh sau khi trông thấy cái nhìn đầy suy đoán trên khuôn mặt nàng khi nàng nhìn anh. Nàng cười ngượng ngùng bởi nàng đang định tự mình nhắc anh ta lên. “Gọi Miguel giúp em đi.”

Miguel là tài xế riêng, người sai việc vặt và, theo Dione đoán, là vệ sĩ riêng của Blake. Anh ta thấp và gầy, cứng rắn như đá, và khuôn mặt sạm màu bị hủy hoại bởi những vết sẹo chằng chịt bên má trái. Không ai kể cho nàng Blake đã thuê anh ta như thế nào và Dione cũng không muốn biết. Nàng thậm chí còn không biết Miguel đến từ đâu, có thể là từ một nước Latinh nào đó. Nàng biết rằng anh ta nói tiếng Bồ Đào Nha cũng giỏi như tiếng Anh hay tiếng Tây Ban Nha, nên nàng đoán anh ta đến từ Nam Mỹ, nhưng, một lần nữa, không ai tình nguyện cung cấp thông tin và nàng cũng chẳng hỏi lại. Chỉ cần anh ta hết mình vì Blake là đủ.

Miguel cũng không phải là tuýp người hay hỏi han. Nếu anh ta có ngạc nhiên khi nhìn thấy ông chủ của mình ở dưới sàn nhà, anh ta cũng chẳng biểu lộ sự ngạc nhiên ấy ra mặt. Dione và anh ta cùng nhau nâng Blake lên và đặt anh ta ngồi lên bàn.

“Miguel, tôi cần một hệ thống máy tạm thời ở đây như ở chỗ bể bơi,” Blake chỉ dẫn. “Chúng ta có thể đóng một thanh sắt ngang trên trần nhà, như thế này,” anh nói, chỉ dọc chiều dài căn phòng. “Với cả một cái tay cầm chạy ròng rọc có thể xoay theo mọi hướng chúng ta muốn, và chạy dọc theo điều dài thanh sắt, tôi có thể tự nhắc bản thân lên hay xuống như tôi muốn.” Miguel nghiêng cứu trần nhà, hình dung trong đầu chính xác những thứ Blake muốn. “Không thành vấn đề,” cuối cùng anh ta đồng ý. “Liệu ngày mai có kịp không?”

“Nếu anh không thể làm nhanh hơn thì thế cũng được.”

“Anh đúng là đồ chủ nô tàn bạo,” Dione bảo anh khi nàng đang mát xa lưng anh với dầu nóng.

“Tôi học được nó từ em đấy,” anh ta lầm rầm đầy ngái ngủ, rúc đầu sát hơn vào tay. Câu trả lời khiến cho anh ta nhận được một cái véo vào sườn và anh bật cười. “Có một điều là,” anh tiếp tục, “tôi chưa bao giờ cảm thấy nhàm chán kể từ khi em xông vào san phẳng đời tôi.”

5. Chương 5

Anh ta đã hoàn toàn tỉnh táo vào sáng hôm sau khi nàng bước vào phòng. Anh đang cúi xuống xoa bóp cho đùi và bắp chân mình. Nàng nhìn anh ta đầy hài lòng, mừng vì anh ta cũng đã đóng vai trò tích cực trong quá trình hồi phục của mình.

“Tôi đã có một cuộc nói chuyện dài với Serena tối qua,” anh ta làu bàu, không thèm nhìn lên.

“Tốt. Tôi đoán rằng lời xin lỗi cũng tốt cho tâm hồn của anh đấy.” Nàng nói, trượt vào sau lưng anh, xoa bóp vai và lưng anh ta.

“Nó đang buồn. Có vẻ như Richard bỏ đi ngay mỗi khi đưa nó về nhà mỗi tối và con bé nghĩ rằng cậu ta đang có quan hệ với người đàn bà khác.”

Những ngón tay Dione dừng lại. Có lẽ nào như thế? Nàng không nghĩ anh ta là kiểu người lén lút. Nghe có vẻ hào nhoáng, và Richard không phải kiểu người hào nhoáng dối trá.

Blake xoay đầu lại nhìn nàng, “Serena nghĩ rằng cậu ta đang qua lại với em,” anh ta huych toẹt xổ ra.

Nàng lại tiếp tục xoa bóp. “Vậy anh đã nói gì với cô ấy?” nàng hỏi, cố gắng để giữ bình tĩnh. Nàng tập trung vào cảm giác da thịt của anh dưới bàn tay nàng, nhận thấy anh ta đã không còn trơn trượt như lúc ban đầu gặp nàng.

“Tôi bảo nó rằng tôi sẽ tìm ra và dừng ngay trò đó lại nếu cậu ta làm thế.” Anh trả lời. “Đừng có tỏ vẻ quá ngây thơ như thế bởi chúng ta đều biết là Richard bị em hấp dẫn. Quỷ thật, cậu ta chắc phải chết rồi mới không bị hấp dẫn. Em là kiểu phụ nữ khiến đàn ông bầu quanh như ong bầu tổ mật ấy.”

Richard cũng đã nói điều tương tự như Blake. Nàng nghĩ và mỉm cười buồn bã về việc cả hai người họ đều nói sai sự thật đến mức ấy.

“Tôi không qua lại với Richard.” Nàng nói lạnh lẽ. “Bên cạnh thực tế là anh ta đã kết hôn thì tôi cũng chẳng lấy đâu ra thời gian? Tôi ở với anh nguyên cả ngày, và tôi quá mệt vào buổi tối để dùng năng lượng lên lút chuồn ra ngoài.”

“Serena nói rằng một hôm có nhìn thấy em ở ngoài vườn.”

“Đúng thế. Chúng tôi đang nói về anh, không phải về quan hệ tình dục. Tôi biết Richard không thấy hạnh phúc với Serena-”

“Làm sao mà em biết chứ?”

“Tôi không mù. Cô ấy đã hiến dâng những hai năm của mình cho anh và hoàn toàn lơ đi chồng của mình và theo lẽ thường anh ấy sẽ phần nộ. Thế vì sao anh nghĩ anh ta lại quá quyết tâm đi tìm nhà vật lý trị liệu cho anh đến thế? Anh ấy muốn anh đi trở lại để lại có được vợ của mình.” Có lẽ nàng không cần nói ra điều đó cho anh, nhưng đã đến lúc Blake nhận ra anh đã chiếm lĩnh cuộc sống của họ bởi tình trạng thể lực của mình.

Anh thở dài. “Được rồi, tôi tin em. Nhưng chỉ đề phòng có một lúc nào đấy em bắt đầu nghĩ về sự quyến rũ của Richard thì hãy để tôi cho em biết rằng tôi sẽ không bao giờ tha thứ nếu Serena bị tổn thương.”

“Cô ấy là một cô gái mạnh mẽ, Blake. Anh không thể can thiệp vào cuộc đời cô ấy mãi được.”

“Tôi có thể làm thế chừng nào con bé còn cần tôi, và chừng nào tôi còn có thể. Khi tôi nghĩ nó đã ra sao sau khi mẹ mất đi ... Tôi thể với em, Dee, tôi có thể làm tất cả, thậm chí là cả giết người để con bé không lại trông như thế một lần nữa.”

Ít nhất thì cô ấy còn có một người mẹ đã từng yêu mình. Lời lẽ đã nằm trên môi Dione, nhưng nàng nuốt chúng xuống. Không phải lỗi của Serena mà mẹ của Dione không yêu nàng. Nỗi đau đó là gánh nặng của một mình nàng, không phải là thứ có thể đổ lên đầu một ai khác.

Nàng gạt nó sang một bên. “Anh có nghĩ rằng anh ta thật sự đang qua lại với một người phụ nữ khác không? Một cách nào đó tôi không nghĩ vậy. Anh ta quá đắm chìm trong tình yêu với Serena đến mức không ai khác có thể khiến anh ấy để ý.”

“Em đã làm cậu ta để ý,” Blake nhấn mạnh.

“Anh ta chưa bao giờ nói thế với tôi,” Dione thành thật đáp lại, mặc dù nàng quả có đang bẽ cong sự thật một chút. “Làm sao mà anh biết được? Trực giác của đàn ông à?”

“Nếu em muốn gọi nó như thế,” anh lầm bầm, dựa vào nàng đầy mệt mỏi. Ngực nàng mềm mại nâng đỡ sức nặng của anh. “Tôi vẫn là đàn ông, mặc dù tôi không thể đuổi bắt được một con rùa. Tôi có thể nhìn vào em và thấy được những thứ giống như cậu ta đã nhìn thấy. Em quá ư là đẹp, vừa mềm mại lại vừa cứng rắn cùng một lúc. Nếu tôi có thể theo đuổi em, quý cô, em sẽ có một cuộc đua để đời đấy.”

Những lời lẽ nhẹ nhàng khiến cho nàng thấy báo động theo một cách khác hẳn với sự hoảng sợ nàng vẫn chịu khi đối mặt với kiểu đàn ông hay tán tỉnh sẵn mỗi. Tay nàng vẫn còn ở trên vai anh, và trọng lượng của anh vẫn dựa vào nàng. Cơ thể anh dường như thân quen như chính cơ thể nàng. Kết cấu da của anh, thậm chí là mùi của anh nữa. Như thể anh là một phần của cơ thể nàng, bởi nàng đã tạo ra anh, tái cấu trúc lại anh, uốn anh trở thành người đàn ông đẹp đẽ như trước khi xảy ra tai nạn. Anh là tác phẩm của nàng. Bất thành linh, nàng muốn dựa má vào mái đầu bù xù của anh, cảm nhận sự mượt mà mà mái tóc anh đem lại. Thay vào đó, nàng từ chối làm điều ấy bởi nó có vẻ quá lạ lẫm đối với nàng. Đầu anh vẫn như đang hấp dẫn nàng, nàng liền chuyển tay từ vai lên chạm vào những lọn sẫm màu ấy.

“Anh đã bắt đầu trông giống như là chó chăn cừu rồi đấy,” nàng nói với anh, giọng hơi hỗn hển và thoáng một tiếng cười, thứ mà họ gần đây rất thường chia sẻ với nhau.

“Vậy cắt đi cho tôi,” anh nói lười biếng, xoay đầu để tìm một vị trí thoải mái trên vai nàng.

“Anh giao phó chuyện cắt tóc cho tôi à?” nàng giật mình.

“Đương nhiên rồi. Nếu tôi có thể giao phó cơ thể mình cho em, tại sao lại không giao tóc tôi chứ?” anh giải thích.

“Vậy hãy tiến hành ngay thôi nào,” nàng nói, vỗ vai anh. “Tôi muốn xem anh có tai hay không. Thôi nào, nhắc ra khỏi người tôi đi.”

Anh rùng mình, và ngược mắt lên nhìn nàng, màu mắt xanh như đại dương sâu thẳm và đầy nguyên sơ. Nàng biết anh đang nghĩ gì, nhưng nàng ngay lập tức chuyển cái nhìn chăm chăm đi chỗ khác, từ chối kéo dài khoảnh khắc ấy.

Sự thân mật không nên lời bao bọc lấy họ. Nàng cảm thấy bồn chồn, tuy thế cũng không thể nói là nàng đang thực sự hoảng sợ. Nó thật là...kì lạ. Trán nàng nhăn lại vì suy tư khi nàng đưa kéo vào mái tóc dày của anh. Anh là bệnh nhân. Nàng đã học cách để không sợ hãi bệnh nhân của mình. Nàng chưa từng cho phép ai gần gũi với nàng như anh, kể cả những đứa trẻ là người có thể rung động trái tim nàng nhiều nhất. Anh là thử thách trong sự nghiệp của nàng. Anh đã trở nên quá gần gũi với nàng, nhưng anh vẫn là một người đàn ông. Nàng không hiểu tại sao nàng không phải chịu đựng những cảm giác lạnh lẽo, muốn bệnh thường có khi một người đàn ông lại gần mình. Blake có thể chạm vào nàng, và nàng thường không thể chịu được sự động chạm của đàn ông.

Có lẽ, nàng quyết định, bởi vì nàng biết nàng sẽ an toàn khi ở bên anh. Như anh đã chỉ ra, anh không có sức theo đuổi bất cứ ai. Xét về mặt giới tính, anh hoàn toàn như một đứa trẻ nàng vẫn ôm ấp và an ủi.

“Em trông như Michelangelo, đau đớn hoàn thành những chi tiết cuối trên một bức tượng,” anh khiêu khích nàng. “Có phải em vừa gọt một lỗ hổng trên tóc anh không?”

“Đương nhiên là không!” nàng phản ứng, lùa tay vào mái tóc lộn xộn. “Cho anh biết, tôi là một thợ cắt tóc cực giỏi đấy. Anh có muốn soi gương không?”

Anh thở dài náo nức. “Không cần, tôi tin em. Em còn có thể cạo râu cho tôi luôn cũng được.”

“Còn lâu tôi mới làm cho anh!” với một cơn giận vờ vĩnh nàng nhanh chóng phủi những lọn tóc còn vương trên vai anh. “Đến lúc anh bị tra tấn rồi. Đừng có mà trì hoãn nữa.”

Những ngày tiếp theo không ai dă động gì đến tình trạng giữa Serena và Richard nữa. Cho dù cặp đôi vẫn tiếp tục ăn tối cùng Blake và Dione, không khí lạnh lẽo giữa họ thật rõ ràng. Richard cư xử với Dione bằng sự ầm áp không vượt quá tình bạn, dù Dione chắc rằng Serena không hề bị thuyết phục bởi sự trong sáng giữa họ. Blake trông chừng mọi thứ bằng đôi mắt điều hâu của anh và luôn giữ Dione sát bên mình.

Nàng hiểu lí do anh làm vậy, và việc ở bên anh cũng hợp với nàng, nàng đã để cho anh đòi hỏi sự có mặt của nàng ở bên như anh muốn. Nàng thích được ở bên cạnh anh. Khi anh khỏe hơn, sự quỉ quái trong tính cách càng lộ ra nhiều hơn. Nó khiến nàng luôn phải tập trung để có thể đi nước trước. Nàng phải chơi poker cùng anh, phải chơi cờ vua cùng anh, phải xem bóng đá cùng anh. Phải có đến một triệu lẻ một thứ mà anh thích, và anh đòi nàng phải cùng chia sẻ với mình. Như thế là anh đã hôn mê trong hai năm và sau khi thức dậy anh quyết tâm bù lại mọi thứ đã lỡ.

Anh thúc đẩy bản thân còn hơn cả mức nàng dám làm. Bởi vì nàng có thể nâng tạ nặng hơn anh, anh sẽ tập hàng giờ với tạ. Bởi vì nàng có thể bơi lâu hơn và nhanh hơn anh, anh sẽ bắt mình bơi hết vòng này đến vòng khác cho dù anh vẫn chưa sử dụng được đôi chân. Và mỗi tuần họ đều đấu lại vật tay. Ở trận đấu thứ năm thì anh cuối cùng cũng thắng nàng. Anh đã quá hân hoan tới mức nàng đã cho phép anh ăn bánh nướng việt quất trong bữa sáng.

Tuy vậy, nàng vẫn căng thẳng khi quyết định đã đến lúc anh bắt đầu sử dụng đôi chân. Nó chính là điểm then chốt của cả chương trình này. Nếu anh không thể thấy bất cứ tiến bộ nào đối với đôi chân mình, nàng biết anh sẽ lại tuột mất hi vọng và chìm vào trầm cảm một lần nữa.

Nàng không nói cho anh về kế hoạch của nàng. Sau khi xong bài tập với tạ, nàng đỡ anh ngồi lại vào xe lăn và đẩy nó đến đôi thanh sắt song song để anh có thể nâng đỡ trọng lượng mình trong khi nàng dạy cho đôi

chân anh làm lại những thứ nó đáng phải làm. Anh nhìn thanh sắt, rồi nhìn nàng, lông mày anh nhướng lên đầy thắc mắc.

“Đến lúc anh ngừng lười biếng rồi,” nàng cố nói bình thường nhất có thể, cho dù trái tim nàng đập lớn tới mức thật kì diệu là anh đã không nghe thấy. “Đứng trên chân anh đi.”

Anh nuốt mạnh, đôi mắt anh hết nhìn thanh sắt rồi lại đến nàng.

“Đây rồi, hử, đến lúc bắt đầu rồi.”

“Đúng thế. Không có gì to tát lắm đâu. Chỉ đứng thôi. Đừng cố bước đi. Hãy để chân anh quen với việc nâng trọng lượng cơ thể.”

Anh nghiêng rặng rồi vươn tới những thanh sắt. Tóm chặt lấy nó, anh kéo mình lên khỏi xe lăn.

Những bài nâng tạ tỏ ra có tác dụng khi anh nhắc mình lên, chỉ sử dụng mỗi lực cánh tay và vai. Ngắm nhìn anh, Dione để ý đến cách những cơ bắp anh cử động. Anh đã thực sự có cơ bắp, không còn là da bọc xương. Anh vẫn còn gầy, rất gầy, nhưng không còn có hình dáng của một nạn nhân chết đói nữa. Ngay cả đôi chân anh cũng đáp ứng lại những bài tập bắt buộc của nàng bằng việc tạo ra một lớp cơ.

Anh nhột nhạt, mồ hôi chảy dài trên mặt khi Dione di chuyển bàn chân anh một cách chắc chắn ở bên dưới. “Bây giờ,” nàng nhẹ nhàng nói, “đừng để tay anh chịu lực nữa. Hãy để cho chân anh làm việc ấy. Anh có thể sẽ ngã; nhưng đừng lo lắng. Mọi người ai cũng ngã cả khi đạt đến giai đoạn này của quá trình điều trị.”

“Tôi sẽ không ngã.” Anh nói dứt khoát, ngửa đầu ra sau và nghiêng chặt rặng. Anh giữ thăng bằng bằng tay, nhưng đã thả sức nặng lên chân mình. Anh liền rên lớn. “Em đã không nói là nó sẽ đau!” anh phản đối qua kẽ răng.

Đầu nàng ngừng phát dấy, đôi mắt vàng của nàng lóe lên đầy kích động “Nó đau à?”

“Đau như quỷ áy! Như thể là những cây kim nóng-”

Nàng phát ra một tiếng kêu lớn đầy sung sướng và vươn tới anh, nhưng liền lùi lại ngay khi nhớ ra tình trạng cân bằng bấp bênh của anh. Không nói một lời, đôi mắt nàng liền ướt. Nàng đã không khóc từ khi còn là một đứa trẻ, nhưng giờ nàng đang quá tự hào tới mức không thể ngăn những giọt nước mắt đã thành hình. Dẫu vậy, nàng vẫn cố chớp mắt ngăn chúng lại, tuy nhiên chúng vẫn lung linh như dòng chất lỏng vàng kim giữa hàng lông mi đen và tặng cho anh một nụ cười run run. “Anh biết nó có nghĩa là gì không?”

“Không. Là gì?” anh thở hổn hển.

“Là dây thần kinh đã hoạt động! Chúng đều hoạt động! Những bài mát xa, thể dục, bể bơi....Chân của anh! Anh không hiểu à?” nàng ré lên, gần như nhảy tung tung.

Anh ngừng đầu nhìn nàng. Tất cả màu sắc biến mất khỏi gương mặt, để lại đôi mắt anh rực sáng như than xanh thẫm. “Nói đi!” anh rít lên. “Đánh vần từng chữ ra đi!”

“Anh chắc chắn sẽ đi được!” nàng hét lên. Sau đó nàng không thể chặn được những giọt nước mắt thêm nữa khi chúng lăn xuống mặt, che phủ tầm nhìn của nàng. Nàng quyết chúng đi bằng mu bàn tay sau đó cười khúc khích đầy nước mắt. “Anh sẽ đi lại được,” nàng lặp lại.

Khuôn mặt anh xoắn lại, méo mó bởi nỗi vui sướng cực độ. Anh buông tay khỏi thanh sắt và với tới nàng, khiến cả cơ thể rơi khỏi trạng thái cân bằng mong manh. Dione tóm lấy anh, vòng cánh tay nàng thật chặt quanh anh. Nhưng anh bây giờ đã quá nặng đối với nàng, và nàng lao đảo rồi ngã xuống bởi sức nặng của anh. Hai cánh tay anh vẫn ôm nàng, mặt anh vùi vào cổ nàng. Tim nàng liền nảy lên, nỗi kinh hoàng lạnh giá làm máu trong cơ thể nàng biến thành một dòng sông lơ lửng, hầu như bất động. “Không,” nàng thì thầm, tâm trí nàng bỗng trống rỗng, và tay nàng chuyển động đẩy vai anh ta ra xa.

Vai anh đang run rẩy thật kì lạ. Và có một âm thanh....đó không giống như âm thanh trong những cơn ác mộng của nàng.

Rồi, như ai đó bật công tắc và cả căn phòng tối bỗng sáng bừng lên, nàng biết đây là Blake, không phải Scott. Scott đã làm nàng đau, Blake sẽ không bao giờ làm thế. Và âm thanh kì lạ đó là tiếng thổn thức của anh.

Anh đang khóc. Một khoảnh khắc trước anh cũng như nàng không thể ngăn nổi những giọt nước mắt hạnh phúc lâu hơn nữa. Những tiếng nức nở thoát ra đã giải phóng anh khỏi hai năm chìm trong đau khổ và tuyệt vọng. “Chúa tôi,” anh thốt lên khàn khàn. “Chúa tôi.”

Như thể một con dê đang vỡ tung trong nàng. Cả cuộc đời cố giữ kín nỗi đau trong tim, chưa một ai đã tới xoa dịu những nỗi đau đó cho nàng, chưa một ai đã ôm nàng khi nàng khóc, nó bỗng nhiên quá sức chịu đựng. Một nỗi đau đớn thiêu đốt trong ngực nàng, tăng lên tới mức nó thoát khỏi cổ họng nàng thành từng tiếng khóc nghẹn ngào.

Cả cơ thể nàng rung lên bởi những tiếng thổn thức. Đôi mắt như vàng nấu chảy tràn ngập nước mắt. Lần đầu tiên trong cuộc đời nàng, nàng được ôm chặt trong vòng tay một người khi nàng khóc, và nó thật quá sức chịu đựng. Nàng không thể chịu nổi nỗi đau đớn và niềm sung sướng cay đắng ngọt ngào của điều đó nhưng đồng thời nàng cũng cảm thấy có gì đó đã thay đổi trong nàng. Chỉ một hành động đơn giản là cùng nhau khóc đã đánh sập bức tường đã khiến nàng tách biệt với thế giới bên ngoài. Nàng đã tồn tại nhưng chỉ là vẻ bên ngoài, chưa bao giờ cho phép bất cứ cái gì đến quá gần mình, chưa bao giờ để bản thân cảm nhận quá sâu sắc, chưa bao giờ cho ai thấy người phụ nữ ẩn sau chiếc mặt nạ, bởi vì người phụ nữ đó đã bị tổn thương quá nhiều và kinh sợ điều đó lại lặp lại. Nàng đã xây lên một hệ thống phòng thủ, nhưng Blake bằng cách nào đó đã tìm ra cách đi vòng qua nó.

Anh khác hẳn những người đàn ông nàng từng gặp. Anh đã từng là một người biết yêu, đã từng là một người cười vào cả địa ngục và là một doanh nhân cứng rắn. Nhưng trên hết thấy, anh cần nàng. Những người bệnh khác của nàng cũng cần nàng, nhưng chỉ như là nhà trị liệu. Blake cần nàng, cần người phụ nữ là chính nàng, bởi vì chỉ có sức mạnh từ con người nàng mới có thể giúp anh cùng với kỹ năng và kiến thức nghề nghiệp của nàng. Nàng không thể nhớ được bất kì ai đã cần nàng như vậy trước kia.

Nàng ôm anh chặt hơn vào lòng, ngạc nhiên bởi hơi ấm đang từ từ hình thành bên trong nàng đang làm tan biến nỗi đau giá lạnh đã chiếm lĩnh nàng từ bao lâu. Nàng muốn khóc thêm nữa bởi nàng đang cả sợ hãi lẫn thích thú sự tự do mới mẻ của việc được động chạm và được chạm vào. Tay nàng lùa vào tóc anh, những ngón tay nàng tận hưởng những gợn sóng mượt như lụa khi anh cuối cùng đã ngừng khóc, yếu ớt dựa vào nàng.

Anh nâng đầu lên nhìn nàng. Anh không hề xấu hổ bởi những giọt nước mắt đã làm ướt khuôn mặt và đang làm cho mắt anh trở nên lấp lánh. Rất nhẹ nhàng, anh chà gò má đầm nước mắt của mình vào má nàng, một sự ve vuốt tinh tế đã hòa trộn hạnh phúc của họ lại với nhau cũng như đã trộn những giọt nước mắt của họ vậy.

Rồi anh hôn nàng.

Đó là một nụ hôn chậm rãi, dò hỏi. Một cử chỉ động chạm thăm dò nhưng không đòi hỏi. Là một cảm giác nhẹ nhàng mong manh trên môi nàng, hoàn toàn không có chút nhu cầu hung hăng của giống đực. Nàng run lên trong vòng tay anh, tay nàng tự động chuyển lên vai anh để đẩy anh ra nếu anh vượt quá ranh giới bạn bè nàng vẫn giữ. Nhưng anh không có kéo dài nụ hôn. Anh nhấc môi ra và thay vào đó chạm mũi mình vào mũi nàng, nhẹ nhàng lúc lắc mái đầu tới lui.

Một lúc lâu sau anh hơi lùi lại và để ánh mắt mình lang thang trên mặt nàng với một cái nhìn thắc mắc. Dione không thể rời mắt khỏi mắt anh, ngắm nhìn đồng tử mắt anh giãn ra hết mức gần như nuốt chửng lấy màu xanh. Anh đang nghĩ gì vậy? Cái gì đã khiến sự tuyệt vọng bất chợt lóe lên khiến nàng giật mình, khiến bóng tối lướt qua mặt anh như vậy? Mắt anh nấn ná trên đôi môi đầy đặn đang run rẩy của nàng, rồi lại lướt lên, khóa chặt với mắt nàng. Họ chăm chú nhìn nhau, quá gần tới mức nàng có thể nhìn thấy bóng phản chiếu của mình trong mắt anh và biết anh cũng nhìn thấy mình trong mắt nàng.

“Đôi mắt em như vàng nóng chảy vậy,” anh thì thầm. “Mắt mèo. Chúng có sáng trong bóng tối không? Một thằng đàn ông có thể lạc lối trong đôi mắt này.” Anh nói, giọng anh bỗng trở nên thô ráp.

Dione nuốt mạnh. Trái tim nàng hình như đã nảy lên tận cổ. Cánh tay nàng vẫn còn ở trên vai anh, bên dưới da thịt ấm nóng của anh nàng có thể cảm nhận sức mạnh cơ bắp anh khi anh nhấc mình lên bằng khuỷu tay, nhưng sức nặng của anh vẫn tì lên nàng từ phần thắt lưng xuống. Nàng rung mình, bị đánh động bởi tư thế của họ, nhưng vẫn quá kinh ngạc bởi cảm xúc thân mật giữa họ để có thể đẩy anh ra.

“Em là tạo vật đáng yêu nhất anh từng thấy,” anh mỉm cười. “Vừa kì lạ như Salome, vừa duyên dáng như một con mèo, lại vừa đơn giản như ngọn gió...và quá ư bí ẩn. Có gì đằng sau đôi mắt mèo ấy vậy? Em đang nghĩ gì thế?”

Nàng không thể trả lời, thay vào đó nàng lắc đầu mù quáng khi nước mắt lại khiến mắt nàng long lanh. Anh nghẹn trong hơi thở, rồi lại hôn nàng một lần nữa, lần này tách môi nàng ra, từ từ xâm nhập vào miệng nàng bằng lưỡi anh, cho nàng thời gian để quyết định có chấp nhận cái vuốt ve hay không. Nàng run rẩy trong tay anh, lo sợ bản thân bị cảm dỗ bằng những cử chỉ dịu dàng, nhưng nàng đã bị cảm dỗ, bị cảm dỗ một cách khủng khiếp. Lưỡi nàng chạm vào anh ngập ngừng, rút lui, rồi lại tiến tới ngưỡng ngừng, cuối cùng nán lại ở đó. Anh có vị thật tuyệt vời.

Anh nấn ná nụ hôn, khám phá rằng nàng, sự mềm mại của miệng nàng. Dione nằm yên dưới anh, thoải mái dưới sức kiên nhẫn vô tận của anh cho đến khi bất thành linh miệng anh dữ tợn hơn, đòi hỏi nhiều hơn nàng có thể cho đi, đột ngột nhắc cho nàng nhớ lại cảm giác rõ ràng đáng sợ thế nào khi còn ở bên Scott-

Bóng tối trong những cơn ác mộng của nàng lại hiện ra trước mắt. Nàng quẩn quại phía dưới anh nhưng anh không cảm nhận được sự căng thẳng ở cơ thể nàng. Tay anh giữ chặt nàng trong sự khắc nghiệt của khao khát, và sợi chỉ cuối cùng của sự kiềm chế nơi nàng đứt lìa.

Nàng dứt miệng khỏi anh với một tiếng kêu thô ráp, “Không!” nàng hét lên, ngay tức khắc nỗi sợ đem lại cho nàng sức mạnh. Nàng thô bạo đẩy anh ra xa bằng mọi nỗ lực từ cả tay lẫn chân. Ngay tức khắc anh bị lăn tròn, đập vào xe lăn, khiến nó bay dọc phòng.

Anh kéo bản thân ngồi dậy, tặng cho nàng cái nhìn gay gắt giận giữ. “Không cần phải hét lên thế!” anh cay đắng quát lên. “Chắc chắn là sẽ không có gì xảy ra đâu.”

“Anh có thể cá thế đấy!” nàng hét đáp trả, luống cuống đứng lên, kéo phẳng lại áo quần đã bị nhăn nhúm. “Tôi là trị liệu viên, không phải là....một sự tiện lợi nhất thời.”

“Đạo đức nghề nghiệp của em được an toàn,” anh mỉm cười. “Từ tôi, ở bất cứ mức độ nào. Em có thể thử với ai đó khác như Richard nếu em thực sự nghiêm túc với nụ hôn của mình cho dù tôi phải cảnh báo em trước, mọi phần của cậu ta giờ đều dành cho công việc được giao và cậu ấy không dễ dàng vứt bỏ mọi thứ đâu!”

Quá rõ ràng là lòng tự trọng của anh đã bị tổn thương bởi nàng đã từ chối anh quá dễ dàng. Anh còn không để ý thấy biểu hiện hoang dại trên mặt nàng. Nàng thầm cảm ơn trong im lặng, rồi nhanh chóng bình tĩnh đẩy lại xe lăn đến bên cạnh anh. “Ngừng việc tự thương hại bản thân anh đi,” nàng cộc lốc. “Chúng ta còn việc phải làm.”

“Chắc chắn rồi thưa cô,” anh gầm gừ. “Bất cứ điều gì cô nói. Cô là nhà trị liệu mà.”

Cả ngày hôm đó anh thúc ép bản thân quá mức khiến buổi chiều Dione phải xoa dịu anh để anh ngừng lại. Anh đang ở trong tâm trạng tồi tệ nhất mà nàng từng thấy, cáu kỉnh và lạnh lùng. Kể cả Serena cũng không thể làm cho tính khí anh dễ chịu hơn trong bữa tối hôm đó. Sau đó anh nhanh chóng xin thứ lỗi, mỉm cười rằng mình đã quá mệt và muốn đi ngủ.

Lông mày Serena nhướng cao nhưng cô không ngăn anh lại. Richard liền đứng lên và nói, “Hãy đi vào phòng làm việc một chút, Blake. Có một số chuyện tôi muốn bàn với anh. Sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

Blake gật đầu cụt lủn, và hai người đàn ông cùng rời phòng. Sự im lặng rơi xuống giữa Serena và Dione, hai người chưa bao giờ nói chuyện nhiều với nhau.

Serena nghiêng cổ đôi sẳng đan trắng có dây da đang đu đưa trên ngón chân mình. Không nhìn lên, cô hỏi như bình thường, “Có vấn đề gì với Blake tối nay thế? Anh ấy như là ong bắp cày ý.”

Dione nhún vai. Nàng không có ý định nói cho Serena biết về nụ hôn giữa họ hôm nay, hay là lí do sự cáu kỉnh của Blake. Thay vào đó nàng thông báo tin tức đáng khích lệ mà Blake, vì một lý do nào đó, đã không tiết lộ. “Hôm nay anh ấy đã đứng được. Tôi không hiểu tại sao anh ta lại cáu kỉnh thế. Anh ấy lẽ ra phải cảm thấy mình là nhất rồi chứ.”

Mắt Serena trở lên sáng rực và khuôn mặt cô rạng rỡ. “Anh ấy đứng được?” cô kêu lên, thả đôi săng đan rơi xuống đất và ngồi thẳng dậy. “Anh ấy thực sự đã đứng được à?”

“Anh ta đã để chân nâng đỡ sức nặng của cơ thể, vâng, anh ấy có thể cảm nhận được đôi chân.” Dione giải thích.

“Nhưng thế thì quá tuyệt vời còn gì! Sao anh ấy lại không kể cho tôi?”

Một lần nữa Dione lại nhún vai.

Serena làm khuôn mặt rầu rĩ, “Tôi biết. Cô nghĩ rằng tôi đã nhặng xị quanh anh ấy. Tôi đã làm thế, tôi thừa nhận điều này. Tôi...tôi xin lỗi vì thái độ của mình cái hôm cô đến. Tôi đã không nghĩ là cô có thể giúp anh ấy và tôi cũng không muốn anh ấy đặt nhiều hi vọng quá để rồi lại bị thất vọng. Nhưng cho dù anh ấy có không đi lại được nữa thì tôi cũng đã thấy được trị liệu có tác dụng tốt cho anh ấy như thế nào. Anh ấy tăng cân. Anh ấy lại trông khỏe khoắn như xưa.”

Bị ngạc nhiên bởi lời xin lỗi, Dione không biết phải trả lời ra sao. “Ồn thôi mà.”

“Không, nó chẳng ổn gì cả. Richard hiếm khi nói chuyện với tôi và tôi không thể đổ lỗi cho anh ấy. Tôi đã đối xử với anh ấy như người vô hình trong suốt hai năm kể từ khi Blake gặp tai nạn. Có Chúa biết anh ấy đã nhẫn nại biết bao suốt thời gian ấy. Nhưng giờ đây tôi không còn có thể thân thiết với anh ấy như xưa nữa và đó là do lỗi của tôi. Tuy thế tôi vẫn không thể suy nghĩ hợp lý khi Blake có liên quan. Anh ấy là sự an toàn của tôi, là cội rễ tổ ấm của tôi.”

“Có lẽ Richard cũng muốn có được sự ưu đãi đó,” Dione lẩm bẩm, không thực sự muốn tham gia vào những vấn đề hôn nhân của Serena. Nàng vẫn chưa quên rằng Serena đã từng nghĩ Richard đang để ý đến người phụ nữ khác, cụ thể là nàng. Vậy nên nàng nghĩ để bản thân dính vào chuyện này là không khôn ngoan. Nàng khá là thích Richard, và sau màn khởi đầu tồi tệ Serena cũng đã cải thiện thái độ đối với nàng một cách đáng kể. Nhưng nàng vẫn cảm thấy không thoải mái khi thảo luận về Richard cứ như là nàng biết rõ anh lắm, trong khi trên thực tế không phải là như vậy.

“Ồ tôi biết thế chứ! Nhưng vấn đề ở đây là Blake không phải là một hình mẫu không dễ bắt chước. Anh ấy đúng là một người anh hoàn hảo,” cô thở dài. “Mạnh mẽ, dịu dàng, thấu hiểu. Khi mẹ tôi mất đi anh ấy đã là điểm tựa của tôi. Thỉnh thoảng tôi nghĩ rằng nếu có gì xảy ra cho Blake, tôi sẽ chết ngay tức khắc.”

“Làm thế thì cũng không nên lắm.” Dione nhận xét. Serena liền nhìn nàng sắc bén trước khi bật cười.

“Không, chắc chắn là không rồi. Đúng không?”

“Tôi thấy ghen tị với cô,” Serena tiếp tục một lúc sau đó, khi Dione không tỏ dấu hiệu muốn tiếp tục cuộc trò chuyện. “Tôi đã ở bên Blake hầu hết thời gian kể từ khi xảy ra tai nạn; sau đó cô đã trên thực tế cấm tôi đến ngoài những khoảng thời gian mà cô cho là hợp lý. Tôi đã giận đến phát điên! Và hầu như ngay từ lúc bắt đầu, Blake đã mê mải với các bài trị liệu đến mức anh ấy không còn quan tâm tới tôi ngay cả khi tôi ở bên anh ấy. Anh ấy đã rất gần gũi với cô, hoàn toàn bị cuốn theo cô. Cô đã khiến anh làm tất cả những việc mà mấy người trị liệu trước còn không thể làm cho anh ấy nghĩ đến.”

Dione di chuyển không thoải mái, sợ rằng Serena sẽ bắt đầu nói về Richard. Có vẻ như nàng sẽ không thể làm gì để ngăn nó lại. Vì thế tốt hơn hết nàng nên chấm dứt cuộc trò chuyện tại đây. Nàng ngẩng đầu lên, chiếu ánh nhìn từ đôi mắt vàng kim ảm đạm của mình vào người phụ nữ.

“Tôi biết cô đã nghĩ như thế. Tôi lấy làm tiếc nhưng tôi cũng chẳng thể làm gì được. Blake cần phải được ưu tiên, còn cô thì can thiệp vào, và tôi thì không thể cho phép điều đó.”

Serena nhướn đôi lông mày nâu theo cách thật giống Blake khiến Dione phải nhìn chằm chằm, choáng váng bởi sự tương đồng. “Cô hoàn toàn đúng,” Serena nói một cách chắc chắn. “Cô đã làm điều phải làm. Phải mất hai tuần tôi mới nhận thấy sự thay đổi của Blake và tôi đã phải thừa nhận tôi đã oán giận cô vì tôi chứ không phải vì anh ấy. Nếu tôi thực sự yêu quý Blake thì tôi phải ngừng kiêu cư xử sai lầm ấy. Tôi xin lỗi Dione. Tôi thực sự muốn làm bạn với chị.”

Dione lại một lần nữa hoảng hốt. Trong một khoảnh khắc nàng phân vân liệu lời xin lỗi của Serena có chứa ẩn ý gì đằng sau không, nhưng rồi quyết định cứ chấp nhận cô gái trẻ đơn giản như vậy. Khi mọi việc đã

xong xuôi, sự xuất hiện của nàng ở đây chỉ là tạm thời, vậy nên bất cứ điều gì Serena nói sẽ không ảnh hưởng đến Dione sau đó. Tình bạn suốt đời không có trong từ điển của Dione bởi nàng đã học cách không để ai lại mình quá gần. Kể cả Blake, dù hiện tại họ có gần gũi nhau bao nhiêu, cho dù nàng có hiểu anh rõ bao nhiêu hay anh hiểu nàng nhiều thế nào - khi mọi việc kết thúc, nàng sẽ ra đi và hầu như chắc chắn sẽ không bao giờ gặp lại anh lần nữa. Nàng không có sở thích giữ liên lạc với bệnh nhân cũ. Mặc dù thỉnh thoảng nàng cũng nhận được vài tấm thiệp vào Giáng sinh.

“Nếu cô muốn,” nàng bình tĩnh trả lời. “Một lời xin lỗi thật ra không cần thiết.”

“Tôi thấy nó là cần thiết,” Serena nhấn mạnh, và có thể cũng đúng. Cô ấy là em gái của Blake và rất giống anh ta. Blake cũng không lùi bước trước những điều không dễ chịu.”

Dione thấy mệt mỏi bởi những xáo trộn tinh thần trong ngày, nàng không kiểm tra Blake trước khi đi ngủ nữa. Với cái tâm trạng đó thì anh chắc đang nằm thức trên giường, chỉ chờ nàng thò đầu vào để anh có thể tấn công. Nếu có bất cứ cái gì làm phiền anh, thì nàng sẽ nghĩ về nó vào sáng hôm sau. Nàng rơi vào giấc ngủ sâu, không bị đánh thức bởi những giấc mơ.

Lúc nàng bị đánh thức do bị gọi tên, nàng có cảm giác tiếng gọi đã được lặp lại vài lần trước đó khi nó len được vào giấc ngủ của nàng. Nàng trườn ra khỏi giường và lại nghe thấy “Dione!”

Đó là Blake, và âm thanh khàn khàn từ giọng anh cho nàng biết anh đang bị đau. Nàng phi ngay đến phòng anh và tiến lại gần giường. Anh đang quần quai, cố gắng ngồi dậy. Điều tồi tệ gì đã xảy ra với anh? “Nói cho tôi biết,” nàng yêu cầu, đặt tay lên đôi vai trần của anh, cố khiến anh thư giãn.

“Chuột rút,” anh gầm gừ.

Đương nhiên rồi! Nàng đáng lẽ phải nhận ra! Anh đã ép bản thân đi quá xa ngày hôm nay, và giờ anh đang phải trả giá. Nàng đặt bàn tay xuống chân anh, tìm thấy phần cơ bị co cứng. Không một lời, nàng trèo lên giường anh và xoa bóp cho cơn chuột rút qua đi. Những ngón tay nàng làm việc hiệu quả. Trước tiên một chân, sau đó là cả hai chân đã được thư giãn. Anh thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nàng vẫn tiếp tục mát xa bắp chân anh, biết rằng chứng chuột rút có thể quay trở lại. Cơ bắp anh đã ấm lên dưới những ngón tay nàng, da anh ram ráp bởi lớp lông phía trên chân. Nàng đẩy ống quần pijama của anh lên tận đầu gối và tiếp tục xoa bóp. Có thể, anh sẽ ngủ trở lại nhờ sự động chạm dễ chịu này.

Không báo trước, anh bỗng bật dậy và hất tay nàng khỏi chân mình. “Thế đủ rồi,” anh nói cộc lốc. “Tôi không biết điều trị những thằng què thì mang lại cho em những khoái cảm gì nhưng em có thể chơi đùa với chân ai đó khác ý. Em có thể thử với Richard; tôi chắc cậu ta có thể phục vụ em tốt hơn tôi đây.”

Dione ngồi đó bất động vì sốc. Miệng nàng há hốc. Sao anh ta dám nói những thứ như thế với nàng chứ? Nàng đã kéo áo choàng lên để chân nàng có thể dễ dàng leo lên giường anh, và giờ nàng phải kéo nó xuống để che chân. “Anh đáng ăn tát đấy,” nàng nói, giọng nàng run lên vì giận dữ. “Khốn khiếp, có cái quái gì xảy ra với anh thế? Anh biết tôi không để ý Richard. Và tôi phát ốm khi anh cứ ném anh ta vào tôi! Chính anh gọi tôi! Nhớ chứ! Tôi không lên vào đây để lợi dụng anh.”

“Cô khó mà làm thế được đấy,” anh chế nhạo.

“Từ khi anh khỏe lại anh có vẻ tự tin vào bản thân quá nhỉ?” nàng mỉa mai. Hành động của anh khiến nàng giận gấp đôi vì anh lại xử sự như thế sau những gì họ đã chia sẻ sớm nay. Anh đã hôn nàng. Đương nhiên anh không thể biết được anh là người đàn ông duy nhất đã chạm vào nàng kể từ khi nàng mười tám, mười hai năm đã qua rồi, thế nhưng ... sự bất công khiến nàng bật dậy quỳ trên đầu gối và xĩa một ngón tay vào anh.

“Nghe đây quý ngài Remington Cẩu Kinh! Tôi đã dùng hết mọi khả năng của mình để giúp đỡ anh, và anh lúc nào cũng chống lại tôi! Tôi không biết cái quái gì đang ăn mòn anh và tôi cũng chẳng muốn biết, nhưng tôi sẽ không để nó làm ảnh hưởng đến quá trình điều trị của anh. Nếu tôi cho rằng đôi chân anh cần mát xa, tôi sẽ làm thế, kể cả phải trói anh lại. Tôi đã làm rõ ý kiến của mình cho anh chưa?”

“Cô nghĩ cô là ai thế? Chúa à?” anh gầm lên, khuôn mặt anh tối sầm lại nhiều đến mức nàng vẫn có thể nhìn thấy điều đó thậm chí trong ánh sáng lơ mơ hắt vào từ cửa sổ. “Cô thì biết cái quái gì về cái tôi muốn

hay cái tôi cần? Tất cả những gì cô chỉ nghĩ đến là cái chương trình chó chết cô đã vạch ra thôi. Vẫn còn những thứ khác mà tôi cần đến, và nếu tôi không thể...”

Anh ngừng lại, quay mặt đi nơi khác. Dione chờ cho anh tiếp tục. Khi anh không làm thế, nàng giục, “Nếu anh không thể...cái gì?”

“Không có gì,” anh sững sờ lắm lắm.

“Blake!” nàng tức điên kêu lên, tóm lấy vai anh và lắc, “Cái gì?”

Anh ta nhún vai rũ mình khỏi nắm tay của nàng và nằm trở lại, biểu hiện trên mặt anh trở nên ảm đạm khi anh hướng mặt về phía cửa sổ. “Tôi đã nghĩ rằng học cách bước đi trở lại sẽ giải quyết mọi thứ,” anh thì thầm. “Nhưng hóa ra lại không phải thế. Chúa tôi, quý cô, em đã ở bên tôi phải được mấy tuần rồi, cùng tôi hầu như mọi lúc, và đồng áo ngủ như nhìn xuyên thấu của em nữa. Chẳng lẽ em không nhận thấy là tôi đã không thể...”

Lúc giọng anh ta thoảng đi Dione nghĩ cô có thể nổ tung. “Không thể cái gì?” nàng lặp lại lần nữa, cố giữ thấp giọng.

“Tôi bị bắt lực,” anh nói, giọng anh nhỏ tới mức nàng phải cúi thật gần mới nghe thấy.

Nàng bật ngửa lại, sững sờ.

Một khi anh đã nói ra cái từ đó, phần còn lại tuôn ra như suối, như thể anh không thể kiểm soát được nữa. “Tôi đã không nghĩ về nó trước đây, bởi có cái gì kích động tôi đâu? Nó chẳng quan trọng nếu tôi không đi lại được. Nhưng giờ tôi phát hiện ra vẫn còn một một khía cạnh nữa. Nếu tôi không thể sống cuộc sống của một người đàn ông mà chỉ như một hoạn quan, thì có đi được hay không với tôi cũng chẳng còn quan trọng nữa.”

Đầu óc Dione trống rỗng. Nàng là nhà vật lý trị liệu, không phải tình dục trị liệu. Thật là mỉa mai khi anh ta dám thậm chí đề cập đến chủ đề này với nàng, trong tất cả mọi người. Nàng cùng hội cùng thuyền với anh. Có lẽ nàng đã nhận ra điều đó ngay từ đầu, và nó là lý do tại sao nàng không cảm thấy bị đe dọa bởi anh.

Dẫu vậy nàng không được để điều này day dứt tâm trí anh, nếu không nó sẽ khiến anh bỏ cuộc. Nàng tuyệt vọng nghĩ đến cái gì khác để nói với anh.

“Tôi chẳng hiểu tại sao tôi lại có thể khuấy động anh được,” nàng thốt lên. “Tôi là nhà vật lý trị liệu. Sẽ hoàn toàn là trái đạo đức nếu có bất cứ quan hệ nào ngoài quan hệ chuyên môn giữa chúng ta. Tôi chắc chắn không hề cố gắng quyến rũ anh, hay thậm chí hứng thú với anh! Anh không nên nghĩ tôi như thế!... Tôi giống như một người mẹ với anh hơn bất cứ ai khác. Vậy nên tôi nghĩ sẽ là kỳ cục nếu anh phản ứng về mặt thể xác đối với tôi.”

”Em không làm tôi nhớ đến mẹ mình,” anh nói nặng nề.

Một lần nữa, nàng lại tìm kiếm cái gì khác để nói. “Chẳng lẽ anh mong tất cả mọi khả năng của anh ngay lập tức quay trở lại, chỉ bởi vì hôm nay anh đã có thể đặt trọng lượng lên đôi chân?” cuối cùng nàng hỏi. “Tôi thậm chí sẽ ngạc nhiên nếu anh bị...ờ...trong tình trạng đó. Anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi, và cơ thể anh đang không được tốt lắm.”

“Cơ thể tôi đã không còn quá tệ nữa rồi,” anh chỉ ra đầy mệt mỏi.

Không, nó không hề. Dione cân nhắc khi anh nằm đó, chỉ mặc mỗi quần pyjama. Anh đã bắt đầu vút áo ngủ đi vài tuần trước đây. Anh vẫn còn gầy nhưng bây giờ là kiểu gầy của những bắp thịt săn chắc. Chân anh cũng có da có thịt hơn một chút khi anh tăng cân, và nhờ chương trình tập luyện nghiêm ngặt, anh thậm chí có cả cơ bắp ở chân nữa, mặc dù anh vẫn chưa có khả năng điều khiển đôi chân. Anh đúng là một vận động viên bẩm sinh. Cơ thể anh quen với sự tập luyện. Đôi tay, vai và ngực anh đã cho thấy lợi ích của việc nâng tạ. Những giờ trong bể bơi đã làm cho da anh có một màu đồng rậm nắng. Nhìn tổng thể thì anh trông khỏe mạnh một cách khó tin.

Nàng có thể nói gì đây? Nàng không thể trấn an anh ta rằng tâm trí và cơ thể anh sẽ phục hồi, và khiến anh sẽ đáp ứng được một cách bình thường, bởi nàng cũng đã hồi phục đâu. Thậm chí nàng còn không thể

nói là mình muốn “phục hồi”. Nếu cứ sống như thế này có thể nàng sẽ bỏ lỡ mất một điều đáng kể là hơi ấm con người. Nhưng nó đồng thời cũng tránh cho nàng phải chịu nỗi đau từ những hành động tàn ác của con người. Trước khi bị tai nạn, Blake đã có một cuộc sống đầy quyến rũ. Anh đã yêu, và được yêu lại, bởi rất nhiều phụ nữ hơn là số mà anh có thể nhớ được. Với anh, cuộc sống sẽ không hoàn thiện nếu thiếu tình dục. Với nàng, cuộc sống sẽ an toàn hơn nếu thiếu nó. Làm sao nàng có thể thuyết phục anh điều mà nàng còn không dám tin vào bản thân mình?

Cuối cùng, nàng thận trọng nói, “Anh đã khá hơn, đúng thế, nhưng anh vẫn chưa ở tình trạng cơ thể tốt nhất. Cơ thể là một loạt các hệ thống bổ sung cho nhau. Khi bất kì một bộ phận nào bị tổn thương, cả hệ thống sẽ phối hợp giúp nó phục hồi nhanh hơn. Với chương trình vật lý trị liệu anh đang theo này, anh sẽ tập trung đầu óc và thân thể vào việc luyện tập lại những cơ bắp. Đây là một phần của quá trình phục hồi, cho tới khi anh tiến bộ đủ để không cần những sự tập trung cường độ cao đó nữa, tôi nghĩ rằng anh đã hơi không thực tế khi mong đợi những phản ứng sinh lý như vậy. Hãy để mọi thứ diễn ra đúng thời điểm của nó.” Sau khi quan sát anh thêm một vài phút nữa, nàng nghiêng đầu sang một bên. “Tôi ước chừng sức khỏe anh đã khôi phục được 60% rồi. Anh đang mong đợi quá nhiều.”

“Tôi mong đợi những gì mà bất cứ người đàn ông nào cũng mong đợi trong cuộc đời mình,” anh nói gay gắt. “Em sôi lên vì tự tin khi em hứa rằng tôi sẽ đi lại được, nhưng em lại không chắc về điều này, đúng không?”

“Tôi không phải là nhà trị liệu tình dục,” nàng chặn lời. “Nhưng chắc chắn tôi có những cảm nhận bình thường, và tôi đang cố sử dụng nó đây. Sẽ chẳng có bất kì lý do thể chất nào khiến anh không thể quan hệ tình dục được nữa. Vậy nên tôi khuyên anh đừng quá lo lắng đến nó mà hãy tập trung vào việc bước đi đi. Tự nhiên sẽ lo phần còn lại.”

“Đừng lo nghĩ!” anh rít lên dưới hơi thở. “Quý cô! Chúng ta đang không nói chuyện về thời tiết đấy chứ! Nếu tôi không thể hoạt động như một người đàn ông, vậy sống còn ý nghĩa gì? Tôi đang không chỉ nói về tình dục. Tôi sẽ không còn có thể kết hôn, có con, và mặc dù tôi chưa từng muốn kết hôn với ai trước đây, tôi vẫn nghĩ rằng mình sẽ muốn có một gia đình vào một ngày nào đó. Em có hiểu được không? Em đã bao giờ từng muốn có chồng, có con chưa?”

Dione nhăn mặt, tự động lùi khỏi anh. Anh ta đúng là người có khả năng thần kì, có thể cho nàng một cú vào những lúc nàng ít phòng bị nhất. Trước khi nàng có thể ngăn bản thân mình lại, nàng buột miệng. “Tôi luôn muốn có con. Và tôi đã kết hôn. Nhưng nó chẳng dẫn đến đâu cả.”

Ngực anh nhô lên hạ xuống khi anh hít vào một hơi thở sâu, và nàng có thể cảm thấy cái nhìn chăm chăm của anh đang nghiền cứu khuôn mặt nàng trong bóng tối. Chắc chắn là anh sẽ không nhìn thấy gì hơn những đường nét, bởi nàng đang ngồi khuất những ánh sáng lơ mơ đang rọi qua cửa sổ. Vậy tại sao nàng vẫn cảm thấy như thể anh có thể nói rõ ràng mọi nàng đang run rẩy thế nào, hay nhìn thấy gò má bất chợt tái nhợt của nàng?

“Chết tiệt,” anh thốt ra nhẹ nhàng. “Tôi lại làm thế một lần nữa đúng không? Mỗi lần tôi mở miệng tôi lại nói năng lung tung. Nàng nhún vai, cố không để anh biết lớp áo chần của nàng đang mỏng đến mức nào. “Không sao đâu,” nàng thì thầm. “Nó đã xảy ra lâu lắm rồi. Tôi chỉ là một đứa trẻ. Quá trẻ để biết mình đang làm gì.”

“Lúc ấy em bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám. Scott - chồng cũ của tôi - hai mươi ba. Nhưng chẳng ai trong chúng tôi đã sẵn sàng cho hôn nhân.”

“Nó kéo dài bao lâu?”

Một tiếng cười khô khan thoát ra khỏi cổ nàng. “Ba tháng. Không phải là một thời gian kỉ lục nhỉ?”

“Và sau đó thì sao? Em có yêu ai nữa không?”

“Không, và tôi cũng không muốn nữa. Tôi bằng lòng với bản thân mình hiện tại.” Cuộc đối thoại đã đủ dài. Nàng không muốn tiết lộ thêm bất kì điều gì ngoài những điều nàng đã tiết lộ nữa. Làm sao anh ta có thể tiếp tục phá vỡ bức tường nàng đã xây quanh quá khứ của mình như vậy? Hầu hết mọi người còn không

nhận ra nó có tồn tại. Nàng duỗi chân, bước xuống giường, kéo áo ngủ của nàng xuống khi nó cứ kéo lên tận hông.

Blake thêm vào gay gắt. “Em đang trốn chạy, Dee. Em có nhận ra em đã ở đây bao lâu rồi mà thậm chí không nhận được một cuộc gọi hay một lá thư, không cả mua sắm? Em gắn chặt bản thân vào ngôi nhà này với tôi và đóng chặt thế giới bên ngoài lại. Em không có bất kì một người bạn nào, hay một người bạn trai để dắt mũi ư? Có gì ở ngoài đó làm em sợ hãi thế?”

“Không có gì ngoài đó làm tôi sợ cả,” nàng lặng lẽ trả lời. Và đúng là như thế. Tất cả nỗi sợ hãi đã được khóa kín bên trong nàng, đóng băng với thời gian.

“Tôi nghĩ mọi thứ ngoài đó đều làm em sợ,” anh nói, vươn tay đến cái đèn ngủ. Ánh sáng từ đèn ngủ xua đi bóng tối và chiếu sáng nàng khi nàng đang đứng đó trong chiếc áo ngủ cùng suối tóc đen dài đang đổ xuống lưng. Nàng trông thật cổ xưa, xa cách bởi pháo đài nàng dựng lên. Đôi mắt xanh của anh thiêu đốt nàng khi anh nói nhẹ nhàng, “Em sợ cuộc đời. Vì thế em không để bất cứ cái gì chạm vào em. Em cũng cần điều trị như tôi vậy. Cơ bắp của tôi không hoạt động, nhưng em lại không thể cảm nhận.”

6. Chương 6

Nàng không thể ngủ được đêm đó. Nàng nằm thao thức, cảm nhận từng giây và từng phút tích tắc trôi qua, rồi từng giờ. Anh nói đúng. Nàng sợ hãi cuộc đời, bởi cuộc đời đã từng dạy cho nàng biết nàng sẽ bị trừng phạt nếu mong muốn quá nhiều. Nàng đã học cách không mong muốn bất cứ một thứ gì nữa để không phải nhận bất cứ rủi ro nào. Nàng đã từ chối bản thân nhu cầu có bạn, có gia đình, thậm chí cả sự thoải mái của một tổ ấm riêng. Tất cả chỉ bởi nàng lo sợ sẽ gặp phải nguy cơ bị tổn thương một lần nữa.

Nàng không phải là người hay phủ nhận sự thật, vậy nên nàng nhìn thẳng vào nó. Mẹ nàng không phải là ví dụ điển hình cho tình mẫu tử. Chồng nàng không phải là kiểu người chồng điển hình. Cả hai người họ đều đã làm nàng tổn thương, nhưng nàng không nên khóa tất cả mọi người bên ngoài. Serena đã khởi đầu cho một tình bạn nhưng Dione đã quay lưng lại với nó, nghi ngờ động cơ của điều ấy. Những nghi ngờ đó thực chất chỉ là lí do biện hộ cho bản năng trốn chạy ngay khi có bất cứ ai đến gần của nàng. Nàng phải chấp nhận mạo hiểm, nếu không cuộc đời nàng sẽ chỉ là một trò hề, cho dù nàng có đã giúp đỡ bao nhiêu bệnh nhân đi nữa. Nàng cũng cần giúp đỡ nhiều như Blake vậy.

Mặc dù vậy, đối mặt với sự thật và giải quyết nó lại là hai điều hoàn toàn khác biệt. Chỉ riêng ý nghĩ hạ thấp hàng phòng thủ và để cho mọi người đến gần mình hơn cũng đủ khiến nàng muốn bệnh. Thậm chí những điều nhỏ nhặt nàng cũng chưa bao giờ được hưởng, cũng chẳng xử lý nổi. Nàng chưa bao giờ cười khúc khích với bạn gái hàng đêm, chưa bao giờ đến một bữa tiệc, chưa bao giờ học cách làm quen với mọi người theo cách thông thường. Nàng đã ở sau bức tường cả cuộc đời mình, và việc tự bảo vệ bản thân đã còn hơn là một sở thích. Nó là một phần của nàng, đã khắc sâu vào từng tế bào trong cơ thể nàng.

Có lẽ nàng không thể thay đổi được nữa. Có lẽ những nỗi đau và sợ hãi của thời thơ ấu đã làm thay đổi tâm lý nàng mạnh đến mức nàng không còn có thể vượt lên khỏi hố sâu tăm tối của những ký ức. Trong một khoảnh khắc nàng có một cái nhìn về tương lai mình, dài, ảm đạm và đơn độc và một tiếng nấc vang lên trong nàng. Nhưng nàng không khóc, dấu cho mắt nàng đang bóng rớt. Sao phải tổn nước mắt cho những năm tháng đầy trống rỗng đang trải dài trước mắt đó? Nàng đã quen ở một mình, ít nhất nàng cũng có một công việc. Nàng có thể chạm vào mọi người thông qua công việc của mình, đưa cho họ hi vọng, giúp đỡ họ. Có thể nó là chưa đủ, nhưng nó hoàn toàn tốt hơn là sự phá hủy chắc chắn đang chờ đợi nàng nếu nàng cho phép ai đó tổn thương nàng một lần nữa.

Bất chợt kí ức về Scott lóe lên trong tâm trí nàng khiến nàng gần như khóc thét lên, đôi tay nàng vớ lên trong màn đêm để đẩy anh ta đi. Sự nôn nao trong nàng chuyển thành một cơn buồn nôn rõ ràng, làm nàng phải cố gắng nuốt xuống dữ dội để kiểm soát chúng. Trong một lúc, nàng như đang chơi với trên rìa vực thẳm. Từng kí ức trôi lên như hàng đàn dơi từ trong hang động hôi thối lao vào nàng. Nàng nghiêng chặt

rằng khi một cơn nức nở hoang dại trào ra và với bàn tay run rẩy, nàng với tới bật cái đèn ngủ. Ánh sáng xua tan ngay nỗi khiếp sợ, rồi nàng nằm đó ngăm nhìn trần nhà.

Để chiến đấu chống lại những kí ức, nàng thận trọng đặt chúng sang một bên và gọi lên hình ảnh về khuôn mặt của Blake, là một trong số ít những bùa phép chống lại những cơn quỷ từ quá khứ. Nàng nhìn thấy đôi mắt xanh thẳm của anh, cháy lên bởi nỗi tuyệt vọng, và nàng liền nín thở. Tại sao nàng có thể nằm đây lo lắng cho bản thân mình trong khi Blake đang chơi với ngay trên rìa vực thẳm của anh chứ? Blake mới là người phải quan tâm. Không phải nàng! Nếu anh đánh mất niềm vui bây giờ, nó sẽ phá hủy hết quá trình phục hồi của anh.

Nàng đã tự huấn luyện bản thân hàng năm trời, đặt những niềm vui và vấn đề của mình sang một bên để tập trung hoàn toàn vào bệnh nhân của nàng. Bệnh nhân của nàng đã gặt hái được những lợi ích, và quá trình đó đã trở thành một phần của sự tự vệ bên trong của nàng khi mọi thứ đe dọa trở thành không chịu nổi. Nàng lại sử dụng nó bây giờ. Khóa chặt không thương tiếc mọi ý nghĩ của nàng ngoại trừ những suy tư về Blake, nhìn chăm chăm vào trần nhà đến mức tưởng như cái nhìn của nàng có thể khoan một cái lỗ trên đó.

Nhìn bề ngoài vấn đề trông có vẻ đơn giản: Blake cần được biết rằng anh vẫn còn có khả năng phản ứng với phụ nữ, vẫn còn có thể quan hệ. Nàng không hiểu lý do tại sao bây giờ anh lại không thể, trừ phi là bởi những lí do thông thường nàng đã chỉ cho anh vài giờ trước đó. Nếu đúng là như thế, ngay khi sức khỏe anh được cải thiện và anh có lại sức mạnh, mối quan tâm về tình dục của anh sẽ tự nhiên quay trở lại, nếu anh ta thích thú tới ai đó.

Đó mới là vấn đề. Dione nhai nhai môi dưới của mình. Blake rõ ràng sẽ không bắt đầu hẹn hò bây giờ. Lòng kiêu hãnh của anh sẽ không cho phép ai giúp anh ra vào xe ô tô và nhà hàng; ngay cả khi Dione có cho phép anh phá vỡ thời gian biểu của anh, một điều không tưởng. Không, anh phải tiếp tục điều trị và giờ họ mới chỉ bắt đầu bước vào phần khó nhọc nhất của quá trình này, thứ sẽ đòi hỏi từ anh nhiều hơn về thời gian và nỗ lực, và sự đau đớn.

Đơn giản là hiện giờ trong đời anh thiếu những người phụ nữ phù hợp, tuy rằng đó là một sự thiếu thốn cần thiết, nhưng vẫn là sự thiếu thốn. Bên cạnh Serena, Alberta và Angela, chỉ còn mỗi mình nàng. Nàng ngay lập tức tự động loại mình khỏi danh sách. Làm sao nàng có thể thu hút bất kì ai? Nếu có bất kì người đàn ông nào có động thái tiến lại gần nàng, nàng sẽ hành động ngay như một con mèo phải bồng, đó không phải là một khởi đầu tốt.

Một cái cau mày kéo hai hàng lông mày nàng lại với nhau. Điều đó đúng với mọi đàn ông...trừ Blake. Blake đã chạm vào nàng, và không khiến nàng có cảm giác bị đe dọa. Nàng đã vật tay với anh, nô đùa với anh trên sàn nhà...hôn anh.

Ý tưởng đó nổ ra, nó quá lạ lẫm tới mức lúc đầu khi nó xuất hiện trong ý thức, nàng đã gạt nó đi, tuy nhiên nó cứ quay lại hết lần này đến lần khác, gõ vào trí óc nàng. Blake cần sự giúp đỡ của nàng, và nàng là người phụ nữ duy nhất phù hợp. Nếu nàng có thể quyến rũ anh ta...

Một cơn rung mình từ ngón chân dội lên làm rung cả người nàng, nhưng không phải do sợ hãi hay khiếp nhược, trừ phi đó là do sợ hãi sự táo bạo của bản thân. Nàng có thể làm được không? Nàng có thể làm bằng cách nào đây? Làm cách nào để nàng có thể làm một điều như thế? Sẽ không hề tốt cho Blake tí nào nếu anh ta để ý đến nàng còn nàng thì la hét tháo chạy khỏi phòng. Nàng không thể nghĩ nàng sẽ làm vậy với anh, nhưng chỉ riêng cái ý nghĩ quyến rũ đàn ông đã quá xa lạ với nàng khiến nàng không thể chắc chắn được nữa. Liệu nàng có thể cám dỗ anh ta đủ đến mức chứng minh được rằng anh vẫn còn là một người đàn ông?

Nàng không thể để tình hình tiến triển thành bất cứ cái gì cụ thể, nàng biết đó không chỉ vì nàng chưa sẵn sàng, một sự đan dúi với bệnh nhân của mình cũng hoàn toàn đi ngược lại những nguyên tắc chuyên môn của nàng.

Bên cạnh đó, nàng còn không phải là kiểu người Blake thích. Vậy nên sẽ có rất ít cơ hội xảy ra bất cứ sự nghiêm túc nào. Nàng cố gắng quyết định xem liệu anh sẽ thấy nàng quá thiếu thành thạo nên không thể hấp dẫn anh, hay liệu tình trạng bị cô lập trong hai năm qua sẽ làm anh không nhìn thấy sự thiếu kinh nghiệm của nàng. Anh đang nhanh chóng bỏ lại sau lưng sự lo lắng buồn rầu về tình trạng bệnh tật của bản

thân. Nàng biết nàng sẽ không đánh lừa được anh lâu. Càng ngày anh càng trở nên giống với bản thân anh - người đàn ông trong bức ảnh mà Richard đã cho nàng xem, với một trí thông minh sắc bén và bản năng điều khiển tự nhiên đã khiến cho mọi người bị cuốn hút về anh như sức ảnh hưởng của ngọn thủy triều.

Liệu nàng có thể làm điều đó được không?

Nàng run rẩy với ý nghĩ đó. Nhưng nàng đã quá bị chấn động bởi những gì anh nói đêm đó đến mức giờ đây nàng không thể đẩy ý tưởng đó ra khỏi đầu như trước đây nàng vẫn thường làm được nữa. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Dione quyết định tán tỉnh một người đàn ông. Đã quá lâu rồi từ khi nàng cắt đứt mọi quan hệ tình dục với bất cứ ai đến mức giờ đây nàng không thể biết nàng có thể làm điều đó mà trông không quá lộ liễu hay ngớ ngẩn hay không. Nàng đã ba mươi tuổi, và nàng cảm thấy mình thật thiếu kinh nghiệm và lúng túng như một đứa con gái mới lớn. Cuộc hôn nhân ngắn ngủi của nàng với Scott thì không tính; nàng không hề quyến rũ Scott, sau đêm tân hôn đó nàng thậm chí đã tìm mọi cách để tránh xa anh ta. Blake là một người đàn ông trưởng thành, ranh ma, thạo đời đã quen với việc có bất kì người phụ nữ nào cho mình trước khi tai nạn xảy ra và cướp khỏi anh khả năng sử dụng đôi chân của mình. Lợi thế duy nhất của nàng chỉ là nàng là người phụ nữ phù hợp duy nhất lúc này trong cuộc đời anh.

Chỉ là nàng không biết làm sao để khơi dậy một người đàn ông.

Đó đúng là một vấn đề bất thường, một thứ nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải đối mặt. Đây là lí do vì sao buổi sáng hôm sau nàng đứng lưỡng lự thật lâu trước gương, trong khi đáng ra vào tầm ấy nàng đã đi đánh thức Blake. Nàng thậm chí còn chưa mặc đồ. Nàng cứ nhìn chòng chọc vào mình trong gương, cắn môi và cau mày. Nàng biết đàn ông vẫn thường thích thấy vẻ ngoài của nàng, nhưng vậy đã đủ chưa? Tóc nàng không vàng, loại phụ nữ mà Blake thích. Tóc nàng màu đen, dày, uốn cong trên vai và đổ xuống đằng sau lưng. Nàng đang định bện tóc mình lại khi nàng đột ngột ngừng lại, nhìn chăm chăm vào chính nàng, trong khi tay nàng vẫn cầm lược. Quên hết mọi thứ, nàng bắt đầu khảo sát kĩ lưỡng từng phần cơ thể người phụ nữ trong tấm gương đó. Bầu ngực nàng đầy đặn và rắn chắc với đôi núm vú như màu quả anh đào, nhưng có lẽ ngực nàng hơi quá to so với khẩu vị của Blake. Có lẽ nàng quá thể thao, quá mạnh mẽ. Có lẽ anh ta chỉ thích kiểu phụ nữ thanh nhả, yếu đuối.

Nàng rên lớn, xoay tròn để nghiên cứu bản thân mình từ đằng sau. Có quá nhiều giả thuyết! Có thể anh ta là kiểu đàn ông thích chân dài? Nàng có đôi chân đẹp, dài và duyên dáng, rám nắng mềm mại. Hay có thể.....Mông nàng, đang được bao phủ bởi mảnh lụa hồng mỏng manh, uốn cong và hoàn toàn đầy nữ tính.

Quần áo của nàng lại là một vấn đề khác nữa. Tủ quần áo hàng ngày của nàng bao gồm hầu hết những thứ thoải mái để làm việc: quần jean, quần soóc, áo phông. Chúng gọn gàng và thiết thực, nhưng không lôi cuốn. Nàng có quần áo đẹp, nhưng nàng sẽ không mặc chúng trong khi đang làm việc và tập luyện. Những cái váy của nàng không hề khô gò. Thêm vào đó, áo ngủ của nàng trông cứng nhắc như quần áo tu viện cho dù Blake đã nhận xét nàng “chạy loanh quanh với cái áo ngủ trong suốt.” Nàng cần quần áo mới, những thứ quyến rũ nhưng không quyến rũ một cách quá lộ liễu, và chắc chắn là một cái áo ngủ nhìn-xuyên-thấu thật sự.

Nàng đã quá bận tâm tới mức không nghe thấy tiếng của Blake lúc anh rời khỏi phòng ngủ của mình; khi cái giọng ồm ồm lúc sáng sớm của anh ta lọt vào tâm trí nàng đi kèm tâm trạng cáu bẳn, “Quý cô lười biếng, sáng nay em dậy muộn nhá!” nàng quay phắt về phía cửa khi nó bật mở và Blake lái chiếc xe lăn qua.

Cả hai đều đông cứng. Dione thậm chí còn không thể nhấc tay mình lên để che đi bầu ngực trần. Nàng quá choáng váng bởi cơn sốc do sự có mặt của anh, quên hết mọi thứ đến mức nàng không thể kéo bản thân trở lại trạng thái hoạt động bình thường. Kể cả Blake cũng bất động, cho dù lối hành xử đúng mực đòi hỏi anh phải rời khỏi phòng. Anh không rời đi. Anh ngồi đó với đôi mắt đã xanh giờ trông còn xanh hơn nữa, một biểu cảm đen tối, dữ dội rực lên trong cái nhìn khi anh lướt qua cơ thể hầu như khỏa thân của nàng, rồi nán lại lâu hơn trên ngực nàng.

“Lạy Chúa toàn năng,” anh thì thầm.

Miệng Dione khô khốc, lưỡi nàng mất khả năng chuyển động. Cái nhìn đầy tính toán của anh mang lại cảm giác ám áp như sự động chạm về thể chất. Đôi núm vú nàng dựng lên thành hai chấm nhỏ, nhô lên về phía anh. Anh hít mạnh vào một hơi, sau đó thả mắt mình xuống thấp hơn, xuống đường cong ngực nàng, tới

phần bụng mượt mà như sa tanh của nàng. Ánh mắt anh thăm dò chỗ hõm nhỏ trên rốn nàng rồi cuối cùng dừng lại ở điểm nối giữa hai cặp đùi nàng.

Một cảm giác xa lạ cuộn lên trong dạ dày làm nàng hoảng sợ, và cuối cùng nàng cũng có thể cử động. Nàng quay người khỏi anh với một tiếng kêu nhỏ, nâng hai tay lên trong nỗ lực muốn màng che đi cơ thể mình. Trong dáng đứng cứng đờ quay lưng về phía anh, giọng nàng cất lên đầy xấu hổ, “Ồi không! Làm ơn, đi ra ngoài đi!”

Chẳng có tiếng kêu ro ro của cửa động cơ khi anh di chuyển xe lăn, vậy nên nàng biết anh ta vẫn ngồi nguyên đấy.

“Tôi chưa từng nhìn thấy ai lại ửng hồng được toàn thân thế này,” anh nói, giọng anh trầm sâu và đầy một nỗi thích thú dần ông gần như có thể chạm vào được. “Thậm chí cả phần đằng sau đầu gối của em cũng hồng nốt.

“Cút ra!” nàng hét lên ghen ngào.

“Sao em lại phải ngượng ngùng quá thế nhỉ?” anh rì rầm. “Em rất xinh đẹp. Một cơ thể như thế rõ ràng van xin đàn ông nhìn vào nó.”

“Anh có thể làm ơn cứ bỏ đi được không?” nàng van vãn “Tôi không thể đứng đây cả ngày thế này!”

“Đừng vội vàng chỉ vì tôi,” anh ta đáp lời với sự thỏa mãn khiến nàng phát điên lên. “Tôi cũng thích tầm nhìn từ đằng sau giống như từ đằng trước. Thật là một công trình nghệ thuật, cái cách đôi chân dài uốn lượn nổi với cặp mông hoàn hảo. Có phải làn da em thật sự mịn màng như vẻ ngoài của nó không?”

Sự xấu hổ cuối cùng chuyển thành tức giận và nàng giẫm mạnh chân, cho dù đó cũng chỉ phạm nỗ lực bởi tấm thảm trải sàn dày đã chặn đứng bất kì âm thanh nào bàn chân trần của nàng có thể tạo ra. “Blake Remington, anh sẽ phải trả giá cho điều này!” nàng đe dọa, giọng nàng run run bởi nỗi giận.

Anh cười to, âm thanh trầm làm rung động không khí buổi sáng sớm. “Đừng có mà phân biệt giới tính,” anh chế nhạo. “Em đã nhìn thấy tôi với chỉ mỗi cái quần đùi thì tại sao lại xấu hổ bởi tôi nhìn thấy em trong cái quần lót nhỉ? Em chẳng có gì để xấu hổ về mình, em nên biết thế.”

Rõ ràng là anh ta sẽ không đi. Anh ta chắc đang tự mình tận hưởng, tên khốn! Nàng rón rén đi vòng cho tới khi nàng tóm được cái áo ngủ nàng đã vứt ở giữa giường. Cẩn thận giữ lưng mình xoay về hướng anh, nàng quá chú tâm với lấy cái áo đến mức không nghe thấy tiếng ro ro nhẹ từ cái xe lăn khi nó đi theo sau nàng. Vừa lúc nàng chạm tay vào cái áo thì một bàn tay lớn hơn xuất hiện từ đằng sau và giữ chặt lấy cái áo trên giường.

“Em trông thật xinh đẹp khi em nổi giận,” anh trêu, ném trả lại nàng những câu nhận xét châm chọc nàng nói với anh vào cái ngày anh nổi sầm sét khi phát hiện nàng tập tậ.

“Vậy giờ tôi chắc phải là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới,” nàng nổi đóa, rồi thêm vào, “bởi tôi đang điên lên từng phút một đấy.”

“Đừng phí năng lượng của mình,” anh ngâm nga nho nhỏ. Nàng nhảy dựng lên khi cánh tay cứng như đá của anh bất thành linh vỗ vào mông nàng, rồi nắn nã xoa bóp bờ mông tròn rần chắc bằng những ngón tay dài. Anh kết thúc bằng một cái vỗ nhẹ thân mật rồi nhấc tay anh lên khỏi cái áo ngủ.

“Tôi sẽ đợi em cùng ăn sáng,” anh nói nhẹ nhàng, và nàng nghe thấy anh khúc khích cười khi anh rời khỏi phòng.

Nàng nắm lấy cái áo ngủ và ném nó vào cái cửa đã đóng. Mặt nàng nóng như lửa đốt, và nàng ấn bàn tay mát lạnh của nàng lên gò má. Nàng điên tiết nghĩ cách trả đũa lại anh, nhưng nàng không được dùng cách hăm hại về mặt thể chất, nhưng nó lại loại trừ gần hết những âm mưu mà nàng có thể tưởng tượng ra. Có thể hoàn toàn không thể hạ nhục lại anh ta; do thể trạng anh càng ngày càng khá hơn, nàng nghi ngờ việc anh sẽ cảm thấy khó chịu nếu nàng nhìn thấy anh trong tình trạng gần như khỏa thân hoàn toàn. Trên thực tế, theo cách mà anh thể hiện sáng nay, anh ta có thể còn sung sướng và tự hào cho nàng xem tất cả mọi thứ nàng muốn nữa cơ!

Nàng đang sôi sục, cho đến khi nàng nghĩ ra rằng âm mưu quyến rũ anh ta đã không thể có một khởi đầu thuận lợi hơn. Anh ta thực sự không nghĩ về tình dục. Anh ta theo đuổi một nét nghịch ngợm liều lĩnh thôi, nhưng kết quả cuối cùng là anh ta ý thức được nàng là phụ nữ. Thật ra toàn cảnh hoàn toàn tự phát này cũng có lợi thế của nó, sẽ không bị cứng nhắc như khi nàng cố ý tạo ra.

Suy nghĩ đó khiến nàng có động lực để vượt qua một ngày khó khăn. Anh ta quan sát nàng như một con diều hâu, đợi nàng lộ ra bất kì hành động hay lời nói nào cho thấy nàng vẫn còn xấu hổ bởi tai nạn sáng nay. Nàng trầm tĩnh và lơ đãng hết mức có thể, chủ ý luyện tập với anh ta với một mức độ nặng nhất mà lương tâm nàng cho phép. Anh ta dành nhiều thời gian hơn hôm trước trên những thanh đỡ, cân bằng bản thân trên tay trong khi chân anh nâng đỡ trọng lượng cơ thể. Anh liên tục lằm bằm nguyên rửa khi phải chịu đựng cơn đau nhưng anh không hề muốn ngừng lại, thậm chí cả khi nàng quyết định chuyển sang bài tập khác. Nàng di chuyển bàn chân anh trong những cử động đầu tiên kể từ suốt hai năm qua; mồ hôi anh túa ra bởi cơn đau trên các cơ bắp không quen vận động.

Đêm đó những cơn chuột rút khiến anh thức cả tiếng đồng hồ, và Dione cứ tiếp tục mát xa cho đến khi nàng quá mệt mỏi hầu như không thể di chuyển được nữa. Không có bất kì cuộc thảo luận thân mật nào đêm đó. Anh đang đau đớn, hầu như không thể thư giãn sau khi thoát khỏi một cơn chuột rút này thì một cơn khác lại kéo đến làm co rút chân anh. Cuối cùng nàng lôi anh xuống bể bơi để giúp anh thoát khỏi bị chuột rút trong đêm đó.

Nàng đã ngủ quá giấc sáng hôm sau, nhưng nàng phải cẩn thận khóa cửa trước khi đi ngủ, vì thế nàng không lo lắng bất kì sự gián đoạn nào. Khi cuối cùng nàng cũng thức dậy, nàng nằm đó với nụ cười trên môi, nghĩ về phản ứng của anh ta khi nàng sẽ phá đám những thói quen hàng ngày của anh theo kế hoạch nàng đã đề ra.

Sau bữa sáng, nàng nói thoải mái, “Tôi có thể mượn một cái xe của anh được không? Tôi cần phải đi mua sắm hôm nay.”

Giật mình, anh nhìn lên, đôi mắt anh ta thu hẹp lại đầy suy tư. “Có phải em làm thế bởi những gì tôi đã nói đêm đó không?”

“Ồ đương nhiên là không,” nàng nói dối với một sự dễ dàng đáng ngưỡng mộ.

“Tuy nhiên tôi thật sự cần một số thứ. Tôi không hay mua sắm. Nhưng như bất kì phụ nữ nào khác, tôi cũng có những thứ cần dùng.”

“Em có biết gì về Phoenix không?” anh hỏi, với lấy cốc sữa giờ đây anh đã uống hàng ngày mà không còn phản đối nữa.

“Chả biết gì, cả” nàng thừa nhận một cách vui vẻ.

“Thế em thậm chí có biết cách đi xuống thị trấn không?”

“Không, nhưng tôi có thể đi theo bảng chỉ dẫn.”

“Không cần phải như thế. Để tôi gọi cho Serena. Con bé yêu thích mua sắm, và dạo này tâm trạng nó đang không được tốt.”

Lúc đầu, ý nghĩ về việc đi mua sắm với Serena làm tiêu tan hết sự hăng hái dành cho kế hoạch của nàng, nhưng nàng nhận ra mình sẽ có thể sẽ cần đến ý kiến của một người phụ nữ khác, nên nàng đồng ý với gợi ý của anh. Serena cũng vậy; anh hầu như chưa kịp trình bày vấn đề thì đã gác máy, một nụ cười méo mó giật giật ở cái miệng như tạc của anh. “Nó đang trên đường tới.” Rồi sau đó nụ cười biến mất nhường chỗ cho cái nhìn sắc bén. “Em có vẻ không được nhiệt tình lắm,” anh nhận xét. “Em còn có những kế hoạch khác à?”

Anh ta có ý gì khi nói thế? “Không. Chỉ là tôi đang nghĩ đến một số thứ thôi. Tôi rất vui là anh đã gọi Serena. Tôi có thể cần đến ý kiến của cô ấy cho một số vấn đề.”

Cái nhìn dò hỏi trên mặt anh liền bị thay thế bằng sự tò mò thấy rõ. “Những thứ gì thế?”

“Không có gì liên quan đến anh,” nàng trả lời dứt khoát, biết rõ câu trả lời đó sẽ khiến anh điên lên. Anh muốn biết lý do và mục đích của tất cả mọi thứ. Chắc lúc còn nhỏ anh đã tháo hết từng món đồ chơi của

mình, và giờ anh cũng đang làm điều tương tự với nàng. Có thể anh cũng làm điều đó với tất cả mọi người. Đó là một trong những tính cách khiến anh trở thành một kỹ sư sáng tạo đến vậy.

Lúc nàng đang nhanh chóng thay quần áo cho chuyển đi mua sắm, nàng nhận ra Blake gần đây đã thể hiện một số dấu hiệu chứng tỏ sự quan tâm của anh với công việc của mình. Anh nói chuyện qua điện thoại với Richard nhiều hơn trước đây, và việc thiết kế hệ thống ròng rọc ở bể bơi và phòng tập đã khơi gợi lại niềm hứng thú của anh hơn nữa. Hàng tối sau mỗi bữa ăn, anh lại vẽ những hình nguệch ngoạc kì lạ lên những tờ giấy, những hình vẽ chẳng gợi lên điều gì trong đầu Dione, nhưng khi Richard nhìn tấm giấy vào một buổi tối, anh ta đã đưa ra những lời nhận xét. Hai người đàn ông sau đó đã đắm chìm trong một cuộc thảo luận mang nặng tính kĩ thuật đến mức Dione phải đặt dấu chấm hết bằng cách ra hiệu rằng đã đến lúc Blake phải đi ngủ. Richard nhanh chóng bắt được dấu hiệu và hiểu ngay lập tức, tặng cho nàng một cái nháy mắt.

Cái nóng của Phoenix khiến nàng phải mặc quần áo ở mức tối thiểu: một cái váy trắng mùa hè, đồ lót cần thiết, và đôi săng đan có dây quai mảnh. Những tuần lễ nóng nực đã trôi qua, mang theo cả mùa hè đi cùng, nhưng sự chuyển mùa vẫn chưa thể hiện ra bằng sự giảm nhiệt độ. Khi nàng đi xuống cầu thang để gặp Serena, Blake đưa ra cái nhìn nhanh nhưng toàn diện về những thứ nàng mặc lên người. Dione rùng mình bởi biểu hiện thoáng qua trên mặt anh ta. Giờ anh đã biết rõ nàng trông như thế nào, và mỗi phút anh nhìn nàng, anh đều tưởng tượng ra cảnh nàng không mặc gì trên người. Nàng lẽ ra nên cảm thấy vui bởi đó là những gì nàng muốn. Tuy nhiên, nó vẫn khiến nàng không thoải mái.

Serena lái xe, bởi Dione hoàn toàn không biết chút gì về Scottsdale hay Phoenix. Chiếc Cadillac màu xanh nhạt lướt êm ru như thể đang trượt trên lụa, đi qua hàng loạt những dãy nhà triệu đô xa xỉ đang trang hoàng cho ngọn núi Camelback. Ở phía trên, một ánh bạc lấp lánh xuất hiện trên nền trời xanh trong, một trong vô số những chiếc máy bay từ căn cứ không quân trong vùng Phoenix, vẽ nên một vệt trắng bên trên đường đi của nó.

“Blake nói cô phải mua sắm,” Serena lơ đãng nói. “Kiểu mua sắm gì vậy? Không thành vấn đề. Nếu nó tồn tại, tôi sẽ biết một cửa hiệu bán thứ đó.”

Dione liếc một cách gượng gạo. “Tất cả,” nàng thú nhận. “Quần áo, đồ lót, đồ ngủ, đồ tắm.”

Serena nhướn cao đôi lông mày mảnh dẻ màu nâu tối của mình lên trong một chuyển động kinh ngạc. “Được rồi,” cô chậm rãi nói. “Là cô muốn thể đấy nhé.”

Lúc họ ngồi ăn trưa vài tiếng sau đó, Dione tin chắc rằng Serena biết hết mọi cửa hàng ở Arizona. Họ đã đi qua nhiều cửa hàng đến nỗi nàng không còn có thể nhớ nổi nàng đã mua đồ gì ở chỗ nào, nhưng nó cũng chẳng quan trọng. Cái quan trọng số lượng tăng lên nhanh chóng của những túi và gói đồ mà họ đều đặn nhét vào thùng xe.

Dione thử một cách hệ thống những bộ quần áo sao cho nổi bật cơ thể cao ráo nóng và đôi chân dài của mình. Nàng mua những chiếc váy ngắn có xẻ một bên để phô ra đôi chân dài và mảnh mai; nàng mua quần áo làm từ lụa dệt và những đôi giày tinh tế. Những chiếc áo ngủ nàng đã chọn là những mảnh vải mỏng manh, trong suốt cho thấy rõ cơ thể nàng hơn bao giờ hết. Nàng mua áo lót và quần lót bằng đăng ten quyến rũ, những chiếc teddies* xấu xa đầy gợi cảm, vài chiếc quần short và áo phong bó sát, và hai bộ bikini chỉ dài vừa đủ đến mức không phạm luật.

(*teddy: một loại áo lót liền quần rất gợi cảm dành cho phụ nữ)

Serena quan sát cả quá trình trong sự im lặng đầy ngạc nhiên, chỉ đưa ra ý kiến mỗi khi Dione hỏi, điều xảy ra khá thường xuyên.

Dione không thể quyết định được những thứ nào trông quyến rũ nhưng lại không được lộ liễu quá mức, vậy nên nàng phó mặc hết cho Serena. Chính Serena là người chọn những bộ bikini, một bộ màu hồng nhạt tinh tế và bộ còn lại màu xanh biển. Cả hai thứ đó đều nổi bật trên nền da rám nắng mặt ong của nàng như những viên đá quý.

“Cô biết không,” Serena trầm ngâm khi ngắm Dione chọn một chiếc teddy màu nude mà trông xa thì như nàng đang không mặc gì trên người. “Trông có vẻ như là chiến tranh rồi.” Dione cảm thấy một chút điên rồ và mất kiểm soát, và nàng chỉ tặng Serena cái nhìn trống rỗng.

“Tôi hầu như thấy tội nghiệp cho Blake vì là mục tiêu cho trận hỏa lực này,” người phụ nữ nói tiếp, cười nhỏ. “Gần như thôi, không hẳn là hoàn toàn. Nhìn những nỗ lực của cô, Dione à, thì tôi nghĩ cô sẽ không thể thua được. Cô đã yêu Blake rồi phải không?”

Điều đó đã đánh vào sự chú ý của Dione như một cú thui vào quai hàm. Yêu? Đương nhiên là không! Điều đó là không thể. Blake là bệnh nhân của nàng; yêu anh sẽ phản lại mọi đạo đức nghề nghiệp của nàng. Không những thế, làm sao nàng có thể yêu anh được chứ? Chẳng lẽ Serena không thấy nó là không thể sao? Nàng điên cuồng suy nghĩ. Chỉ có điều Blake là một trường hợp rất thách thức. Nàng đã tái tạo lại anh theo cả nghĩa đen, nhào nặn anh từ một cái giỏ bóng rổ thành một người đàn ông khỏe khoắn, mạnh mẽ. Nàng không thể để anh ta từ bỏ bây giờ, không thể để bao nhiêu công sức và mồ hôi bị uống phí.

Nhưng bất chợt, khi nhìn vào số lượng quần áo đáng kinh ngạc mà nàng đã mua trong một ngày bằng đôi mắt của Serena, nàng hiểu ra đó thật là một nỗ lực vô vọng. Làm sao nàng có thể nghĩ rằng nàng sẽ có khả năng quyến rũ về thể xác với Blake Remington? Không chỉ bởi nàng không biết cách làm điều đấy, mà cả bởi nàng sẽ trở nên điên loạn đáng sợ nếu nàng có thành công!

Thả mình lún sâu trong cái ghế, nàng vò chiếc teddy màu da người trên đùi. “Nó chẳng có tác dụng gì cả,” nàng thì thầm. “Nó sẽ không bao giờ có tác dụng.”

Serena nhìn chiếc teddy. “Chắc chắn là có đấy, nếu anh ta là con người.”

“Tất cả dụng cụ sẽ đều vô dụng nếu diễn viên không thể biểu diễn,” Dione nói với sự ghê tởm bản thân. “Tôi chẳng biết cách quyến rũ bất cứ ai, nhất là người mà ở bên tôi nhiều như là Blake.”

Mắt Serena mở lớn. “Cô đang nghiêm túc đấy chứ? Về ngoài của cô, cô không cần phải quyến rũ ai hết. Tất cả những gì cô cần làm là đứng đó và để anh ta sẽ đến với cô.”

“Cám ơn vì lời động viên, nhưng nó không đơn giản thế,” Dione ngắt lời, không thể kể cho em gái của Blake toàn bộ câu chuyện. “Một số đàn ông thích vẻ ngoài của tôi, nhưng tôi biết Blake thích những cô gái tóc vàng. Tôi hoàn toàn không phải loại nàng anh ấy thích.”

“Tôi chẳng thể hiểu nổi làm sao mà cô có thể nhìn vào gương và còn băn khoăn tại sao tóc mình không vàng,” Serena mất kiên nhẫn. “Cô thật...bí hiểm, đầy nhục cảm. Đây là từ duy nhất tôi có thể nghĩ ra để miêu tả cô. Nếu anh ấy còn chưa tiến tới thì chỉ bởi vì cô chưa bật đèn xanh cho anh ấy mà thôi. Đám quần áo này sẽ làm việc đó cho cô. Rồi sau đó cứ để mọi việc tự nó tiến triển theo tự nhiên.”

Ước gì có thể như thế! Dione thầm nghĩ khi trả tiền cho cái teddy và chai nước hoa mà người bán hàng đã thề thốt rằng nó sẽ khiến chồng cô phát điên vì thèm khát.

Nàng không muốn Blake phát điên vì thèm khát, chỉ cần khuấy động là đủ. Thật là một tình thế tiến thoái lưỡng nan cho nàng. Cuộc đời thật lắm sự châm biếm nhưng nàng thấy việc này chẳng hề buồn cười cho lắm.

Họ về nhà nhưng không thấy Blake và Dione thầm cảm ơn vì điều ấy. Nàng không muốn anh biết nhiều hơn về chuyến mua sắm này của nàng. Angela lặng lẽ giúp Dione và Serena khuân tất cả đồ đạc vào phòng của Dione. Khi nàng hỏi Blake ở đâu thì người phụ nữ mỉm cười bên lên và lẩm bầm, “Trong phòng tập,” rất nhanh trước khi đi mất.

Serena cười nhỏ sau khi Angela rời đi. “Cô ấy thật lạ đúng không? Tôi nghĩ Blake đã chọn tất cả đội ngũ nhân viên dựa trên việc họ nói bao nhiêu hay thậm chí vì họ không nói.” Trước khi Dione có thể đưa ra bất kỳ nhận xét nào, Serena đổi chủ đề. “Cô có phiền không nếu tôi ở lại đây cho đến bữa tối? Tôi biết cô chắc hẳn muốn bắt đầu ngay chiến dịch của mình nhưng Richard đã bảo tôi sáng nay là anh ấy sẽ về nhà muộn tối nay và tôi thì đang chán.”

Khi nàng phải bắt đầu “chiến dịch”, Dione còn hơn cả lo âu, nàng kinh sợ nó, nên nàng liền sung sướng bảo Serena ở lại. Do cô ấy thường ăn tối cùng họ, Blake sẽ nghĩ có gì đó bất thường nếu bất chợt cô ấy không giữ thói quen này nữa.

Khi Serena đi về phòng riêng để giải trí, Dione đi xuống bể bơi và vào phòng tập. Nàng lập tức đứng sững lại. Blake đang ở trên thanh xà, giữ thăng bằng bằng hai bàn tay, trong khi Alberta đang quỳ, di chuyển bàn chân anh theo chuyển động đi. Căn cứ vào bề ngoài của anh có thể thấy anh đã luyện tập vất vả từ

lúc nàng đi với Serena sáng nay, và Alberta tội nghiệp thì trông kiệt sức. Blake chỉ mặc mỗi quần đùi ngắn, anh buộc áo phong quanh trán để ngăn mồ hôi đổ xuống mắt. Anh đứng là đang vã mồ hôi khi tập luyện, cố gắng khiến cơ bắp hoạt động theo ý mình. Dione biết anh đang phải chịu một cơn đau đáng kể. Nó biểu hiện ở quai hàm cứng nhắc của anh, đôi môi anh trắng bệch. Chỉ riêng việc anh nhờ sự giúp đỡ của Alberta thay vì chờ nàng về đã đủ nói lên quyết tâm của anh. Tuy thế, nàng lo anh đã cố gắng quá mức. Anh đã phải trả giá cho các bài tập này vào đêm trước bằng những cơn chuột rút đau đớn. Nàng e rằng đêm nay cũng sẽ lặp lại y như thế.

“Đến lúc vào bể bơi rồi,” nàng nói nhẹ, cố cho giọng mình không có vẻ lo lắng. Alberta nhìn lên nhẹ nhõm thấy rõ, và đứng lên. Blake, mặt khác, lại lắc đầu.

“Chưa đâu,” anh lẩm bẩm. “Thêm nữa tiếng nữa.”

Dione ra hiệu cho Alberta, cô lảng lạng rời phòng. Vớ lấy một cái khăn tắm từ chồng khăn nàng vẫn chuẩn bị sẵn, nàng bước về phía anh và lau mặt, cánh tay và ngực anh. “Đừng thúc ép bản thân quá,” nàng khuyên. “Đừng thúc ép vội. Thời điểm này như thế là lợi bất cập hại đối với anh đấy. Thôi nào, đến bể bơi cùng tôi. Cho cơ bắp anh nghỉ một chút.”

Anh liền tì vào thanh bar, thở hổn hển. Dione nhanh chóng kéo xe lăn cho anh ngồi. Anh tự mình ngồi xuống. Anh đã hầu như không cần đến sự trợ giúp của nàng để di chuyển do anh đã khỏe hơn nhiều. Nàng bật sáng đèn ở bể bơi, sau đó khi quay lại thì thấy anh đang ngấm nhìn mông nàng khi nàng cúi xuống. Thắc mắc không biết mình đã phô bày ra bao nhiêu trong kiểu quần áo không phải thông thường này, nàng chợt đỏ mặt.

Anh tặng cho nàng một nụ cười ngắn, sau đó tóm lấy cái ròng rọc và đẩy cơ thể xuống bể, để cơ thể anh chìm sâu trong làn nước. Anh thở dài nhẹ nhõm khi dòng nước xoa dịu những cơ bắp mệt mỏi.

“Tôi đã không nghĩ em đi cả ngày thế,” anh nói, mệt mỏi nhắm mắt.

“Tôi chỉ đi mua sắm có một năm một lần thôi.” Nàng nói dối không hề chớp mắt. “Vậy nên mỗi lần đi là cả một sự kiện.”

“Thế ai thắng? Em hay Serena?” anh hỏi, vẫn nằm đó, đôi mắt vẫn nhắm.

“Tôi nghĩ là Serena,” nàng rên rỉ, xoa bóp những cơ bắp căng cứng của mình. “Mua sắm sử dụng những phần cơ bắp hoàn toàn khác với việc đẩy tạ.”

Anh mở một bên mắt, nhìn nàng. “Sao em không tham gia cùng anh nhỉ?” anh ta mời mọc. “Như các cụ đã nói ‘Xuống đây nào, nước lành mà.’”

Nó thật cám dỗ. Nàng nhìn xuống làn nước, rồi lại lắc đầu đầy tiếc nuối khi nghĩ về bao nhiêu việc cần phải làm. Nàng không có thời gian cho việc thư giãn ở bể bơi.

“Không phải tối nay. Tệ thế,” nàng thêm vào, đổi chủ đề, “làm sao mà anh nhờ được Alberta giúp anh tập luyện thế?”

“Một sự kết hợp giữa quyến rũ và ép buộc,” anh trả lời, cười toe toét. Cái nhìn của anh ta lướt về phần phía trên cái váy nàng, rồi lại nhắm mắt, để bản thân thư giãn trong làn nước.

Dione di chuyển xung quanh bể, chuẩn bị mọi thứ cho phần mát xa nàng sẽ làm cho anh sau khi anh ra khỏi bể bơi, nhưng tất cả hành động của nàng đều máy móc. Cuộc đối thoại của họ rất tự nhiên, thậm chí bình thường, nhưng nàng cảm nhận thấy sự khác biệt trong tâm trạng ẩn đằng sau những từ ngữ. Anh ta vẫn nhìn nàng, đang ngắm nàng như một người phụ nữ, không phải như nhà trị liệu viên. Nàng vừa cảm thấy sợ vừa vui sướng bởi thành công của mình bởi nàng đã nghĩ nàng sẽ cần nhiều thời gian hơn để khiến anh chú ý. Cái cách anh chăm chú nhìn nàng gửi đi những thông điệp mà nàng không được huấn luyện để giải mã. Là một nhà trị liệu, nàng nhận ra một cách bản năng những gì bệnh nhân của mình cần; là một phụ nữ, nàng hoàn toàn mù tịt. Nàng thậm chí còn không hoàn toàn dám chắc là anh không nhìn nàng với sự chế diễu.

“Được rồi, thế đủ rồi,” giọng anh khàn khàn cất lên, phá vỡ dòng suy nghĩ của nàng. “Tôi hi vọng Alberta sẽ hết bực tức với tôi bởi vì tôi đói rồi. Em nghĩ cô ấy sẽ cho tôi ăn chứ?”

“Serena và tôi sẽ để lại cho anh vài mẫu thừa từ phần của chúng tôi.” Dione hài hước đề nghị, nhận được một nụ cười vui vẻ đầy cảm kích từ anh.

Vài phút sau, anh nằm sấp trên bàn với một chiếc khăn tắm che hông, thở dài mãn nguyện khi bàn tay khỏe khoắn của nàng làm những điều kì diệu trên những múi cơ của anh. Gác cằm trên cánh tay, vẻ mặt của anh trông vừa lơ đãng, vừa mê mải, đang quan tâm đến bệnh tình của mình. “ Bao lâu nữa thì tôi có thể đi lại được?” anh hỏi.

Dione tiếp tục xoa bóp chân anh khi nàng trả lời. “Ý anh là đi được bước đầu tiên hay đi lại không cần trợ giúp?”

“Đi những bước đầu tiên.”

“Tôi đoán khoảng sáu tuần nữa, cho dù điều đó hơi bị khó,” nàng cảnh báo. “Đừng có bắt tôi phải hứa điều đó. Anh có thể làm được điều đó trong bốn hoặc năm tuần, hoặc cũng có thể hai tháng nữa. Tất cả phụ thuộc vào việc tôi lập chương trình luyện tập cho anh tốt đến đâu. Nếu anh đẩy bản thân đi quá xa và làm cho mình bị thương thì sẽ mất nhiều thời gian hơn nữa.”

“Khi nào những cơn đau sẽ đỡ hơn?”

“Khi nào các cơ của anh quen với trọng lượng của anh và các cơ chế vận động. Chân anh vẫn còn tê liệt à?”

“Quý thần ơi, không,” anh gầm gừ. “Tôi có thể cảm nhận khi em chạm vào tôi bây giờ. Nhưng sau những cơn chuột rút đêm qua tôi không chắc là mình vẫn muốn có cảm giác ở đó nữa.”

“Cái giá phải trả,” nàng mắng nhẹ. Nàng phát nhẹ vào hông anh. “Đến lúc xoay người lại rồi.”

“Tôi thích cái vậy đó,” anh nói khi anh nằm ngửa nên có thể nhìn chằm chằm vào nàng. Dione không nhìn lên, cố gắng giữ những ngón tay mình làm việc như bình thường. Khi thấy nàng không trả lời, anh tiến thêm một chút. “ Em có một đôi chân tuyệt vời. Tôi vẫn nhìn thấy em hàng ngày, gần như thể chẳng mặc gì, nhưng tôi đã không nhận ra chân em đẹp thế nào cho đến khi em mặc váy.”

Nàng nhướn một bên lông mày giễu cợt. Chỉ riêng điều đó đã khẳng định nghi ngờ của nàng rằng anh ta đã không cảm nhận nàng như một người phụ nữ, không hoàn toàn thể. Nàng hơi quay lưng lại phía anh khi nàng trượt tay mình xuống bên chân phải của anh, thầm hi vọng những bài xoa bóp mạnh mẽ này sẽ giảm bớt đa những cơn chuột rút anh phải chịu. Khi hơi ấm từ bàn tay anh bỗng dừng ở trên bắp đùi trần của nàng, dưới váy nàng, nàng hét lên một tiếng ghen ngào và nhảy dựng lên.

“Blake!” nàng la, cổ đẩy tay anh ra khỏi váy nàng. “Dừng lại! Anh đang làm cái gì thế?”

“Em đang chơi đùa với chân anh.” anh từ tốn trả miếng. “Phải trả lễ lại chứ.”

Những ngón tay anh luồn giữa hai chân nàng còn ngón cái thì ở phía ngoài bắp đùi, và nàng nao núng trước cảm giác từ bàn tay anh trong khi bên chân còn lại theo bản năng ấn vào anh để ngăn không cho tay anh chuyển động lên phía trên. Khuôn mặt nàng bừng đỏ.

“Tôi thích thế,” giọng anh khàn khàn, đôi mắt rực sáng. “Đôi chân em thật mạnh mẽ, thật mượt mà. Em có biết chúng như cái gì không? Sa tanh lạnh.”

Nàng nhăn nhó, cố gắng thoát khỏi bàn tay anh. Không may cho nàng, anh nắm tay lại thậm chí còn chặt hơn. Nàng hít một hơi thật sâu vào phổi, giữ lấy không khí trong đó. Đôi mắt nàng mở lớn, đầy cảnh báo khi nàng cố gắng ngăn lại nỗi sợ hãi bắt đầu dâng lên trong dạ dày. Tim nàng đập cuồng loạn trong lồng ngực.

“Thả tôi ra, làm ơn,” nàng thầm thì, hi vọng sự run rẩy trong giọng nói của mình sẽ không bị nhận ra nếu nàng không nói to lên.

“Được thôi,” anh đồng ý, một nụ cười nhỏ xuất hiện trên miệng anh. Nàng chỉ mới vừa nhẹ nhõm một chút thì anh thêm vào, “Nếu em đồng ý hôn anh.”

Bây giờ thì trái tim nàng đập quá mức điên loạn đến mức nàng phải ấn một tay lên ngực cố gắng làm dịu nó. “Tôi...chỉ một nụ hôn thôi phải không?”

“Anh không thể nói trước được,” giọng anh lè nhè, nhìn chăm chăm vào môi nàng. “Có thể có, có thể không. Nó phụ thuộc vào việc chúng ta thích thú đến đâu. Có Chúa chứng giám, Dee, anh đã từng hôn em rồi. Em sẽ không hề vi phạm lời thề thiêng liêng không đan dúi với bệnh nhân đâu. Tôi không tính một nụ hôn là đan dúi.”

Mặc cho những nỗ lực khép chân lại của nàng để giữ chặt bàn tay đang lang thang của anh, anh đã bằng cách nào đó di chuyển những ngón tay lên cao hơn một chút.

“Chỉ là một nụ hôn thôi,” anh phỉnh phờ, hướng tay trái về phía nàng. “Đừng xấu hổ.”

Nàng không xấu hổ, nàng đang hoảng sợ, tuy thế nàng vẫn còn bám vào ý nghĩ rằng Blake không phải là Scott. Điều đó đã cho nàng động lực để nàng cúi người, chạm môi nàng lên môi anh trong một nụ hôn cực nhẹ nhàng, trong sáng. Nàng giật lại ngay và nhìn xuống anh. Bàn tay anh vẫn ở trên chân nàng.

“Anh đã hứa rồi đấy,” nàng nhắc anh.

“Đấy chẳng phải là hôn,” anh phản ứng. Biểu hiện trên mắt anh đầy chăm chú, cảnh giác. “Tôi muốn một nụ hôn thật sự, không phải kiểu nụ hôn trẻ con này. Anh đã lâu lắm không có một người phụ nữ nào cả. Anh cần cảm nhận lưỡi em trong miệng anh.”

Nàng yếu ớt dựa vào cạnh bàn. “Mình không thể làm điều này,” nàng điên cuồng nghĩ, ngay sau đó cứng nàng lại khi một ý nghĩ hình thành trong óc. Đương nhiên là nàng có thể; nàng có thể xử lý bất cứ việc gì. Nàng đã từng trải qua những thứ tồi tệ nhất có thể xảy ra rồi. Đây chỉ là một nụ hôn, chỉ thế thôi....

Mặc cho đôi môi mềm mại, tươi thắm của nàng run rẩy, nàng vẫn tặng anh nụ hôn thân mật mà anh đòi và nó đã khiến nàng ngạc nhiên khi cảm thấy anh bắt đầu run. Anh bỏ tay khỏi chân nàng và vươn cả hai tay ôm lấy nàng, tuy thế anh vẫn giữ lấy nàng mà hầu như không hề dùng lực, chỉ là một kiểu gần gũi ấm áp mà không hề báo động nàng. Những sợi lông trên ngực trần của anh cọ trên lớp vải của chiếc váy mùa hè của nàng. Mùi xạ hương nhẹ nhẹ từ anh lấp đầy phổi nàng. Nàng bắt đầu nhận thức được hơi ấm từ làn da anh, sự thô ráp từ cảm anh cọ vào làn da mềm của nàng, cách lưỡi anh treu đùa nàng. Đôi mắt nàng vẫn mở, nhưng dần dần chúng bắt đầu khép lại. Nàng trở nên lạc lối trong thế giới của cảm giác. Ánh sáng duy nhất nàng có thể nhìn là màu đỏ nơi hai mi mắt, vị giác và xúc giác bị khuyếch đại do sự tập trung bị thu hẹp của nàng...

Đây chính là thứ nàng muốn, nàng tự nhắc bản thân đầy yếu ớt. Nàng không nghĩ đến việc nàng có thể hưởng ứng đến như thế nhưng sự kích động lan tỏa trong mạch máu đã mang đến một hơi ấm mà chỉ có thể là khoái cảm.

“Chúa tôi, em có mùi thật tuyệt,” anh thở ra, ngắt quãng nụ hôn của họ bằng việc dụi mặt xuống cổ nàng. “Loại nước hoa gì thế?”

Choáng váng, nàng nhớ lại tất cả mọi loại nước hoa nàng đã thử. “Là sự trộn lẫn của rất nhiều thứ,” nàng sững sờ thừa nhận.

Anh cười lặng lẽ rồi lại xoay đầu, tóm lấy miệng nàng một lần nữa. Lần này nụ hôn trở nên sâu hơn, mạnh hơn, nhưng nàng không chống lại. Thay vào đó, nàng cũng hôn lại anh nhiệt tình như thế. Cuối cùng anh cũng dựa trở lại được vào bàn, thở hổn hển.

“Em đang lợi dụng một người đàn ông đang chết đói,” anh rên rỉ, khiến nàng bật cười.

“Hi vọng Alberta sẽ không cho anh ăn gì cả,” nàng nói với anh, sau đó nhanh chóng quay đi để giấu màu sắc đang hiện lên trên má. Nàng kêu ca về một số chi tiết không đáng kể, nhưng khi nàng quay người trở lại thì anh lại chẳng hề chú ý đến nàng. Nàng cố trưng ra một khuôn mặt bình thản và giúp anh mặc đồ. Tuy vậy có một vẻ quả quyết nào đó ở anh làm nàng lo lắng. Chúng tiếp tục bám theo nàng trong suốt bữa tối, trong khi Serena đang giải khuây với Blake bằng vài câu chuyện hoàn toàn bịa đặt về buổi mua sắm của họ.

Anh có ý gì đây? Nàng đã phải khổ sở vì những mưu kế của mình, biến chúng thành hành động bằng quyết tâm đến nực cười. Nhưng, bằng cách nào đó, nàng vẫn có cảm giác rằng anh mới là kẻ đang mưu đồ chứ không phải nàng.

7. Chương 7

“Dione, tôi có thể nói chuyện riêng với cô một lát được không?” khuôn mặt Richard siết lại trong căng thẳng. Dione nhanh chóng nhìn lên, thắc mắc về sự cay đắng đang hiển hiện rõ trên mặt anh ta. Nàng nhìn qua vai anh ta tới cánh cửa phòng làm việc và anh đọc được ý nghĩ nàng.

“Cô ấy đang chơi cờ với Blake,” anh ta nói nặng nề, cho tay vào túi áo và bước về phía cánh cửa dẫn ra sân vườn.

Dione ngần ngừ một thoáng, sau đó bước theo sau. Nàng không muốn bị ai nói rằng nàng có đi với anh ta. Nhưng mặt khác, nàng biết Richard sẽ không gây sự với nàng, và nàng ghét phải cảm thấy tội lỗi chỉ vì đã tử tế với anh. Serena vẫn cố gắng làm bạn với nàng, và Dione nhận ra nàng thực sự thích người phụ nữ trẻ đó; Serena rất giống Blake ở sự thẳng thắn, sự sẵn sàng đối đầu với thách thức của anh.

Đôi khi Dione có những suy nghĩ khó chịu rằng Serena có thể dò la nàng dễ hơn dưới vỏ bọc bạn bè, nhưng dần dần có vẻ như ý nghĩ đó chỉ đến từ sự thận trọng thái quá của nàng chứ không phải từ những hành động có tính toán trước của Serena.

“Mọi việc vẫn ổn chứ?” nàng lặng lẽ hỏi Richard.

Anh ta cười cay đắng, xoa tay vào gáy. “Cô biết là không mà. Tôi không biết tại sao,” anh ta nói đầy mệt mỏi. “Tôi đã cố, nhưng luôn luôn có một ý nghĩ trong đầu tôi rằng cô ấy sẽ không bao giờ yêu tôi như cô ấy yêu Blake, rằng tôi sẽ không bao giờ quan trọng với cô ấy như anh trai cô ấy, và điều đó đã khiến tôi hầu như muốn bệnh khi chạm vào cô ấy.”

Dione cẩn thận lựa chọn từ ngữ, nhặt từng từ như thể chúng là những cánh hoa mỏng manh. “Một số sự bực tức oán giận là đương nhiên. Tôi cũng thường xuyên chứng kiến điều này, Richard ạ. Một tai nạn kiểu này thường làm rung động tất cả mọi người có liên quan đến bệnh nhân. Nếu là một đứa trẻ bị thương, sẽ có sự oán giận giữa cha mẹ chúng, hay là với những đứa trẻ khác. Trong những tình huống kiểu như thế, một người được nhận sự quan tâm thái quá, những người còn lại thì không thích điều đó.”

“Cô khiến tôi có vẻ thật nhỏ mọn và ti tiện,” anh nói, một bên khóe miệng nghiêm nghị của anh ta nhếch lên.

“Không phải thế. Con người là thế mà.” Giọng nàng đầy ấm áp và thấu hiểu. Anh ta nhìn nàng, mắt anh quét qua khuôn mặt dịu dàng của nàng. “Mọi việc sẽ khá hơn,” nàng cam đoan với anh ta.

“Kịp đủ để cứu vãn hôn nhân của tôi không?” anh hỏi nặng nề. “Đôi khi tôi hầu như cảm ghét cô ấy. Nó khốn khiếp thật kì dị khi tôi cảm ghét cô ấy vì cô ấy không yêu tôi nhiều như tôi yêu cô ấy.”

“Tại sao lại phải đổ hết lỗi cho cô ấy?” Dione thăm dò. “Tại sao không trút những nỗi oán giận ấy lên Blake? Tại sao anh không cảm ghét anh ta đã lấy đi sự quan tâm của cô ấy?”

Anh ta thật sự đã phá ra cười. “Bởi vì tôi không yêu anh ta,” anh cười lặng lẽ. “Tôi chẳng thèm quan tâm anh ta làm gì với mấy sự chú ý đấy....trừ khi anh ta dùng nó để làm cô tổn thương.”

Cơn sốc chạy qua nàng, khiến mắt nàng mở thật lớn. Trong ánh sáng mờ mờ chúng lấp lánh yếu ớt trông như thể vàng sẫm màu, giống như đôi mắt mèo. “Làm sao anh ta có thể làm tôi tổn thương chứ?” nàng hỏi, giọng khàn khàn.

“Bằng cách khiến cô yêu anh ta.” Anh ta quá sắc sảo, đã tổng kết toàn bộ tình huống chỉ trong một nháy mắt. “Tôi đã nhìn thấy cô thay đổi từ vài tuần nay. Trước đây cô xinh đẹp, Chúa biết điều ấy, nhưng giờ cô đẹp đến ngệt thở. Cô ... rực rỡ. Những bộ quần áo mới của cô, biểu cảm trên khuôn mặt cô, thậm chí cả cách cô bước đi....tất cả chúng đều thay đổi. Anh ấy muốn cô mãnh liệt đến mức mọi người ai cũng bị quét sạch khỏi tâm trí anh ta, nhưng sau đó thì sao? Khi anh ta lại có thể bước đi, liệu anh ta còn ngắm nhìn cô như thể mắt anh ta bị dính chặt vào cô nữa không?”

“Những bệnh nhân trước đây cũng đã từng yêu tôi,” nàng chỉ ra.

“Tôi không nghi ngờ điều ấy. Nhưng liệu cô đã yêu lại một bệnh nhân nào trước đây chưa?” anh hỏi không thương xót.

“Tôi không yêu anh ấy,” nàng phải bảo vệ mình khỏi ý tưởng ấy, phải tránh xa nó. Nàng không thể yêu Blake.

“Tôi nhận ra những triệu chứng,” Richard nói.

Mặc dù chuyện này cũng dai dẳng như khi họ bàn về Serena, Dione thấy chuyện về Serena hoàn toàn dễ chịu hơn là chuyện bây giờ, nàng ngập ngừng di chuyển. “Tôi không có bất kì ảo mộng nào, nàng quả quyết với anh ta, ôm hai cánh tay nàng trong nỗ lực khiến cho mình không run rẩy. “Khi Blake đi lại được, tôi sẽ chuyển sang bệnh nhân khác. Tôi biết điều ấy; tôi biết nó ngay từ lúc đầu. Tôi luôn có một chút dính líu tới bệnh nhân của mình,” nàng nói, cười nhỏ. Đó là tất cả, chỉ là sự tập trung mãnh liệt thường thấy của nàng tới bệnh nhân mà thôi.

Richard lắc đầu với vẻ thích thú. “Cô nhìn mọi người quá rõ,” anh nói, “trong khi lại quá mù quáng về bản thân mình.”

Sự hoảng loạn mù quáng xưa, quen thuộc về hình dáng nhưng lại lạ lẫm về bản chất, cuộn lên trong dạ dày nàng. Mù quáng. Từ đó, cái từ mà Richard đã dùng. Không, nàng đau đớn nghĩ. Thực ra nàng không hẳn mù quáng mà đúng hơn là đã cố tình không nhìn thấy. Nàng đã xây cho mình một bức tường ngăn nàng với bất cứ thứ gì có thể làm hại nàng. Nàng biết nó có ở đó, nhưng khi nàng vẫn còn không bắt buộc phải nhìn thấy nó, nàng sẽ lờ nó đi. Blake đã hai lần khiến nàng đối mặt với cái quá khứ nàng mà đã để lại đằng sau, chưa bao giờ nhận ra nàng phải trả giá sự thử thách bằng nỗi đau. Giờ thì Richard, cho dù anh ta chỉ sử dụng bộ não phân tích lạnh lùng của anh ta thay cho bản năng mạnh mẽ của Blake, cũng đang cố làm điều tương tự ấy.

“Tôi không mù quáng,” nàng thầm thì phủ nhận. “Tôi biết tôi là ai và tôi làm gì. Tôi biết giới hạn của mình; Tôi đã học được chúng một cách khó khăn.”

“Cô đã nhầm,” anh ta nói, đôi mắt xám của anh ta đầy suy tư. “Cô mới chỉ học được những giới hạn mà những người khác đặt ra cho cô.”

Điều đó quá đúng đến mức nàng phải nhăn mặt. Theo bản năng, nàng xua ý nghĩ đó đi, cố bình thường trở lại, chuyển chủ đề. “Tôi nghĩ anh muốn nói chuyện với tôi về Serena,” nàng nhắc nhở anh ta, cho anh ta biết nàng không muốn nói thêm về bản thân mình nữa.

“Tôi biết, nhưng khi nghĩ lại, tôi sẽ không làm phiền cô về chuyện này nữa. Cô đã có đủ thứ trong đầu bây giờ rồi. Cuối cùng, Serena và tôi sẽ phải tự mình xử lí những khác biệt giữa chúng tôi, vậy nên sẽ vô ích khi hỏi xin ý kiến bất cứ ai.”

Cùng nhau bước đi, họ quay trở lại nhà và bước vào phòng họp lớn. Serena đang ngồi quay lưng lại phía họ, tuy thế dáng ngồi quá tập trung của cô ấy có thể cho họ biết rõ trên mặt cô có những biểu hiện gì. Cô ấy ghét bị thua cuộc, và đang dốc hết sức để đánh bại Blake. Cho dù cô ấy là người chơi cờ giỏi, Blake còn giỏi hơn. Cô thường trở nên cực kì sung sướng mỗi khi thắng được anh.

Blake, tuy vậy, lại nhìn lên khi Richard và Dione đi vào cùng nhau, và một biểu hiện cứng nhắc quyết đoán đã biến khuôn mặt anh thành một cái mặt nạ. Đôi mắt xanh của anh thu hẹp lại.

Tối muộn đêm đó, khi nàng thò đầu vào phòng ngủ định chúc ngủ ngon, anh nói một cách bình tĩnh. “Dee, cuộc hôn nhân của Serena đang ở trên bờ vực rồi. Tôi cảnh báo em: Đừng có làm bất cứ thứ gì phá hủy nốt nó. Con bé yêu Richard. Mất Richard sẽ hủy hoại con bé.”

“Tôi không phải thể loại đi phá hoại gia đình người khác hay là một con điếm,” nàng trả miếng, đau đớn. Giận dữ khiến má nàng ửng đỏ khi nàng soi mói anh. Anh ta đang để đèn sáng, chắc chắn đang đợi nàng đến chúc ngủ ngon, như nàng vẫn thường làm nên nàng có thể thấy mặt anh ta đáng sợ thế nào. Hoang mang trộn lẫn với tức giận khiến nàng run rẩy tận bên trong. Làm sao anh ta có thể nghĩ... “Tôi không giống như mẹ mình” nàng buột miệng, giọng nghẹn lại. Rồi nàng lao đi, sập cánh cửa lại đằng sau và chạy như bay về phòng mặc cho tên nàng đang được gọi gay gắt.

Nàng vừa đau đớn vừa giận dữ. Tuy nhiên, những năm tháng khiến bản thân tự chủ đã giúp nàng ngủ mà không gặp ác mộng. Khi nàng tỉnh dậy vài tiếng sau đó, chỉ trước khi tiếng chuông báo thức kêu, nàng đã cảm thấy khá hơn. Rồi nàng nhú mồm. Có vẻ như trong vô thức nàng có thể nghe thấy tiếng vọng của giọng nói gọi tên nàng. Nàng ngồi dậy, ngẩng đầu lắng nghe.

“Dee! Chiết tiết nó đi.”

Sau hàng tuần nghe giọng điệu đó trong giọng anh khi anh gọi nàng, nàng biết anh đang bị đau. Không thêm mặc áo choàng, nàng phi đến phòng anh.

Nàng bật đèn. Anh ta đang ngồi, xoa chân trái, mặt xoắn lại vì đau. “Bàn chân anh cũng đau,” anh gầm gừ. Dione kéo bàn chân anh và khiến những ngón chân trở lại vị trí thích hợp, ấn ngón cái vào lòng bàn chân anh và xoa bóp. Anh ngã trở lại xuống gối, ngực anh nâng lên hạ xuống nhanh khi anh cố thở lấy không khí.

“Ồn rồi,” nàng thầm thì, di chuyển tay mình lên khắp mắt cá và bắp chân anh.

Nàng tập trung mọi sự chú ý của mình lên chân anh, không hề nhận ra cái nhìn bất động của anh lên mình. Sau vài phút nàng kéo thẳng chân anh trở lại, vỗ nhẹ lên mắt cá và kéo chân lên cho anh. “Đấy,” nàng nói, mỉm cười nhìn lên. Nụ cười biến mất ngay khi gặp mắt anh ta. Đôi mắt xanh ấy đầy hung dữ và lồi cuốn như biển cả. Nàng nao núng trước vẻ mặt của anh, môi nàng hơi hé mở. Chậm rãi anh di chuyển mắt xuống dưới, và nàng bất chợt nhớ ra ngực mình đang nhô lên dưới làn vải gần như trong suốt của áo ngủ. Núm vú nàng nhoi nhói đau khiến cho nàng sợ rằng nó đã cương cứng lên, nhưng nàng không dám nhìn xuống để khẳng định. Cái áo ngủ mới này của nàng không che được nhiều lắm; chúng chỉ như một cái mạng mà thôi.

Bất chợt, nàng không thể chống lại sức mạnh từ cái nhìn của anh. Nàng quay mắt đi, lông mi hạ xuống che phủ những ý nghĩ trong đầu. Cơ thể anh đang hoàn toàn nằm trong tầm nhìn và bất ngờ mắt nàng mở lớn. Nàng gần như thở gấp, nhưng đã kiểm soát được phản ứng của mình ở giây cuối cùng.

Ngập ngừng, nàng đứng lên, quên mất cái áo ngủ sẽ phô bày ra bao nhiêu. Nàng đã nhắm trúng đích nhưng nàng chẳng cảm thấy tự mãn tí nào. Nàng cảm thấy choáng váng, miệng khô khốc, mạch đập ầm ầm. Nàng nuốt xuống, giọng nàng cất quá khàn để có thể thoải mái. “Tôi tưởng anh nói với tôi là anh bị bất lực.”

Phải mất một lúc trước khi những từ ngữ ngấm vào đầu anh. Anh nhìn xuống, cũng choáng váng với cái mình nhìn thấy. Quai hàm anh siết lại và anh chửi thề lớn.

Một cơn nóng bất thần thiêu đốt má nàng. Thật là kì cục khi đứng đây nhưng nàng không thể chuyển động. Nàng đang bị thôi miên, nàng thừa nhận điều ấy, hoàn toàn bối rối bởi phản ứng của mình, hay, của việc mình không phản ứng. Bị thôi miên như thể một con chim đứng trước con rắn hổ mang. Đó đúng thật là kiểu so sánh kiểu Freud nếu nàng đã từng nghe đến nó.

“Chắc hẳn anh có phép thuật,” anh thì thầm giọng ram ráp. “Anh chỉ vừa mới nghĩ rằng vài thứ ít ỏi em đang mặc có thể đánh thức được cả người chết.”

Nàng còn không thể cười nổi. Đột ngột nàng có thể cử động được, và nàng rời phòng nhanh nhất có thể mà không phải chạy.

Cảm giác khô khốc khó chịu ấy vẫn còn trong miệng nàng khi nàng mặc quần áo, trùm lên người những bộ quần áo cũ thay vì những thứ bó sát mới mua. Bây giờ không còn cần những bộ quần áo quyến rũ ấy nữa. Anh ta đã trở lại bình thường và nàng biết tốt hơn hết là không nên đùa với lửa.

Vấn đề duy nhất là, nàng khám phá ra sau một vài ngày sau đó, Blake dường như chẳng thêm để ý là nàng đã mặc lại những quần áo cũ, cả cái áo ngủ kín đáo của nàng. Anh chẳng nói gì, nhưng nàng luôn có thể cảm thấy đôi mắt anh đang chăm chăm nhìn nàng khi họ ở cùng nhau. Trong những bài tập vật lý nàng luôn phải chạm vào anh, và nàng đã dần dần quen với cách anh bao những ngón tay anh quanh chân nàng khi nàng mát xa cho anh hay tần số lần cơ thể họ cọ xát vào nhau khi họ bơi.

Nhanh hơn cả nàng mong đợi, anh đã tự đứng được mà không cần dùng đến tay. Anh hơi lắc lư một chút, nhưng đôi chân anh đã đứng vững và anh lấy lại được thăng bằng. Anh chăm chỉ hơn bất cứ bệnh nhân nào nàng làm việc cùng trước đây, quyết tâm loại bỏ sự phụ thuộc của mình vào xe lăn. Anh trả giá cho sự quyết tâm ấy hằng đêm bằng những cơn chuột rút tra tấn. Tuy thế, anh vẫn không từ bỏ nhịp độ đã đặt

ra cho mình. Dione không cần phải soạn những bài trị liệu cho anh nữa, anh tự thúc đẩy bản thân. Tất cả những gì nàng làm là cố ngăn anh khỏi cố gắng quá mức dẫn đến hủy hoại bản thân, và thư giãn những cơ bắp của anh sau mỗi buổi tập bằng mát xa và bể bơi.

Đôi khi nàng thấy ghen hòng khi nhìn anh cưỡng bách bản thân tới giới hạn. Răng cắn chặt, cổ căng lên vì cố gắng. Sẽ nhanh thôi, và nàng sẽ chuyển sang một bệnh nhân khác. Anh giờ đã khác với người đàn ông nàng gặp năm tháng trước đây. Anh cứng rắn như đá tảng, da rám nắng như gỗ tẻch. Cả cơ thể anh là những cơ bắp săn chắc. Anh đã nặng đúng bằng trọng lượng trước đây, thậm chí còn hơn, nhưng với đám cơ bắp đó, trông anh vẫn mạnh mẽ như bất kì vận động viên nào. Nàng không thể phân tích nổi cảm xúc bao bọc lấy nàng khi ngắm nhìn anh. Kiêu hãnh, có thể một chút sở hữu nữa. Nhưng vẫn còn điều gì đó, thứ gì đó khiến nàng cảm thấy ấm áp và uể oải; cùng một lúc nàng cảm thấy sống động hơn bao giờ hết. Nàng ngắm nhìn anh, cho phép anh chạm vào nàng và cảm thấy gần gũi với anh hơn là nàng đã nghĩ là có thể. Nàng biết người đàn ông này, biết sự kiêu hãnh kinh khủng của anh, tính táo bạo liều lĩnh ở anh khiến anh cười nhạo nguy hiểm và cười cợt chấp nhận mọi thử thách. Nàng biết trí thông minh sắc bén của anh, tính nóng nảy của anh, tính dịu dàng của anh. Nàng biết mùi vị của anh, sự mạnh mẽ nơi miệng anh, sự mượt mà ở mái tóc và làn da anh dưới những ngón tay nàng.

Anh đã trở thành một phần của nàng đến mức khi nàng cho phép bản thân nghĩ về điều đó, nó khiến nàng sợ hãi. Nàng không được để nó xảy ra. Càng ngày anh cần nàng ít đi, và một ngày nào đó anh sẽ trở lại với công việc của mình và nàng sẽ ra đi. Lần đầu tiên ý nghĩ về việc rời đi khiến nàng đau đớn. Nàng yêu đồn điền rộng lớn mát mẻ này, những hàng đá lát trơn nhẵn dưới chân, những bức tường trắng tinh trải dài. Những ngày mùa hè nàng cùng anh ở bể bơi, những trận cười họ chia sẻ cùng nhau, những giờ làm việc, thậm chí mồ hôi và nước mắt, đã tạo thành một mối ràng buộc anh với nàng theo cách mà nàng nghĩ mình sẽ khó có thể chịu được.

Thật không dễ dàng chấp nhận sự thật là nàng đã yêu anh, nhưng khi những ngày mùa thu như được dát vàng trôi qua, nàng ngừng việc cố gắng tự lừa dối bản thân mình. Nàng đã phải đối mặt với quá nhiều thứ trong quá khứ để có thể tự lừa dối bản thân lâu như vậy. Nhận thức về việc nàng cuối cùng cũng đã yêu một người đàn ông thật là ngọt ngào cay đắng bởi nàng không mong đợi nó sẽ có bất kỳ kết quả gì. Yêu anh là một chuyện; cho phép anh yêu nàng lại là chuyện khác. Đôi mắt màu vàng của nàng bị ám ảnh khi nàng ngắm anh, nhưng nàng quăng mình vào khoảng thời gian cùng nhau còn lại với một quyết tâm không lay chuyển là sẽ gom lại hết những kỉ niệm có thể có, sẽ không để những bóng đen bao phủ phần thời gian còn lại này. Giống như những mảnh vàng, nàng tích lũy những nụ cười trầm khức khích của anh, những lời nguyện rửa dữ dội anh thốt ra mỗi khi đôi chân không hoạt động theo ý muốn, cái cách mà vết xẻ đầy nam tính trên má anh lõm sâu vào thành lúm đồng tiền khi anh nhìn nàng, hãnh diện, mỗi khi anh chiến thắng.

Anh trông thật quá sống động, thật quá nam tính khiến anh xứng đáng có một người phụ nữ với tất cả ý nghĩa của từ ấy. Nàng có thể yêu anh, nhưng nàng biết nàng sẽ không thể thỏa mãn anh theo cái cách quan trọng nhất đối với anh. Blake là một người đàn ông rất có thể lực. Đó là một phần trong tính cách được biểu hiện rõ qua từng ngày khi anh có lại được sự điều khiển của cơ thể. Nàng sẽ không đặt cho anh gánh nặng là đồng ký ức tối tăm ám đạm nằm ngay dưới vẻ điềm tĩnh lạnh lùng nàng trưng ra cho thế giới bên ngoài; nàng sẽ không khiến anh cảm thấy hối hận vì nàng lại đi yêu anh. Cho dù điều đó có giết nàng, có khiến nàng tan thành trăm mảnh, nàng vẫn sẽ giữ mối quan hệ của họ trong phạm vi an toàn, hướng dẫn anh cho đến hết khóa trị liệu của anh, chúc mừng anh khi anh bước đi những bước đầu tiên, những bước quan trọng nhất, sau đó sẽ lặng lẽ rời đi. Nàng đã có hàng năm trời thực hành điều đó, hiến dâng hoàn toàn tâm hồn và thể xác mình cho bệnh nhân...không đúng, phần trung thực không nao núng trong nàng sửa lại. Nàng chưa bao giờ hiến dâng cả thể xác và tâm hồn nàng cho ai cả, ngoài Blake. Và anh sẽ không bao giờ biết được. Nàng sẽ mỉm cười nói lời tạm biệt, bước đi, và anh sẽ quay trở lại cuộc đời của mình như trước đây. Có lẽ một vài lúc anh sẽ nhớ lại người phụ nữ trước đây là nhà trị liệu của anh, nhưng mà biết đâu, anh cũng sẽ không nhớ đến.

Mắt nàng như máy quay phim, đói khát bắt lấy từng hình ảnh của anh và khắc ghi chúng thật sâu trong bộ não, trong những giấc mơ, trong từng phần nhỏ nhất của nàng. Có một buổi sáng nàng bước vào phòng anh, nhìn thấy anh đang nằm ngửa, nhìn chăm chăm vào bàn chân mình. “Nhìn này,” anh gầm gừ, và nàng nhìn. Mồ hôi túa ra trên mặt anh, tay nắm chặt...và những ngón chân anh cử động. Anh ngã trở lại gối, tặng cho nàng một nụ cười tỏa sáng, đầy chiến thắng, và như một công tác trong nàng bật lên, bảo lưu một

kí ức; vào một tối anh cau có với nàng khi nàng thắng anh trong một ván cờ họ đã chơi rất lâu, và anh cau diên giống như khi anh khám phá ra nàng có tập tậ. Dù tươi cười hay cau giận, trông anh đều là điều đẹp đẽ nhất từng đến với nàng, và nàng đã ngắm nhìn anh không ngừng.

Thật quá ư bất công khi một người đàn ông giàu có với tất cả những kho báu của sự nam tính ấy lại có thể quyến rũ nàng bằng sức mạnh và tiếng cười của anh, trong khi nàng biết anh là thứ cấm kỵ đối với nàng.

Trong đáy của đôi mắt vàng mê loạn của nàng ẩn chứa một sự chịu đựng câm lặng. Cho dù nàng đã rất cẩn thận mỗi khi nàng nghĩ ai đó đang nhìn nàng, khi nghĩ ngợi hình dáng nàng lại phản chiếu nỗi buồn trong lòng. Nàng đã quá mê mải bởi sự khám phá ra tình yêu của mình, và nuối tiếc cho những gì sẽ không xảy ra, đến mức không để ý tới đôi mắt xanh đang sắc bén quan sát lại nàng, nhìn thấy nỗi đau nàng đang chịu và quyết tâm muốn tìm ra lý do ẩn sau.

Những buổi sáng tháng mười một đã làm cho những cơn nóng như thiêu đốt của Phoenix trở nên dễ chịu hơn với khoảng trên 70 độ*, cái cột mốc mà nàng kinh sợ, tuy nhiên vẫn quyết tâm làm việc vì nó, cuối cùng cũng đã được với tới. Anh đã ở bên những thanh sắt cả buổi sáng, lê hai bàn chân theo đúng nghĩa đen, và anh đã đổ mồ hôi quá nhiều khiến cho cái quần đùi xanh cũng trở nên ướt sũng và bám vào chân. Dione đã kiệt sức bởi nỗ lực bò theo anh, di chuyển bàn chân anh theo đúng cử động, và nàng ngồi phịch xuống đất.

(*70°F bằng khoảng 21°C)

“Hãy nghỉ vài phút đã,” nàng nói, giọng thều thào đầy mệt mỏi.

Lỗ mũi anh phập phồng. Anh phát ra âm thanh như tiếng gầm gừ. Với hai bàn tay bám chặt trên thanh sắt, hàm răng nghiến chặt cương quyết, anh gồng những cơ bắp lên căng thẳng. Bàn chân phải di chuyển khó nhọc theo. Một tiếng kêu hung dữ phát ra từ trong lồng ngực, anh sụp xuống thanh sắt, đầu gục theo sau. Hoảng hốt, Dione vội đứng lên và vươn tới anh, nhưng trước khi nàng chạm tới, anh đã kéo vai mình trở lại và bắt đầu quá trình đau đớn với chân trái. Đầu ngửa ra sau, anh hóp lấy không khí. Từng múi cơ trên cơ thể căng lên bởi sự căng thẳng anh đang phải chịu, nhưng ít nhất chân anh cũng di chuyển, kéo lê hơn chân phải, nhưng cũng đã di chuyển. Dione đứng ngay cạnh, khuôn mặt nàng ướt đầm, nước mắt rơi lã chã khi ngắm nhìn anh.

“Chết tiệt nó đi,” anh rít lên với mình, run rẩy do những nỗ lực thúc đẩy bản thân bước tiếp. “Làm lại đi!”

Nàng không thể chịu thêm được nữa; với một tiếng nấc lớn, nàng ném mình vào anh, vòng hai tay quanh phần eo đang căng lên của anh, vùi mặt mình vào đôi vai đang ướt sũng mồ hôi của anh. Anh đu đưa, ngay sau đó cân bằng lại, cánh tay cứng rắn của anh khóa chặt quanh nàng, ôm nàng thật chặt đến mức nàng phải rên rỉ vì đau.

“Em, đồ phù thủy,” anh thì thầm, giọng trầm ấm, luồn những ngón tay anh vào mái tóc đang rối tung của nàng vào nhẹ xoắn chúng lại. Anh chỉ cần dùng một chút sức đủ khiến nàng ngửa mặt khỏi vai anh để anh có thể nhìn thấy gò má đang ướt đầm, đôi mắt đầy nước long lanh và bờ môi đang run rẩy của nàng. “Em, cô phù thủy bướng bình xinh đẹp. Em đã túm tóc kéo anh lên khỏi cái xe lăn đó. Suyt, đừng khóc,” anh nói, giọng anh chuyển sang một âm thanh thật nhẹ nhàng và xào xạo. Anh cúi đầu, chậm chậm hôn những giọt lệ mặn mặn trên lông mi nàng. “Đừng khóc, đừng khóc,” anh ngậm nga nho nhỏ, môi anh đi theo đường những giọt nước long lanh ánh bạc của nàng đã rơi, tới gò má, rồi trượt tới miệng nàng, nơi lưỡi anh đang liếm chúng. “Cười với anh, quý cô; ăn mừng với anh. Hãy mở sâm banh; em không biết nó có ý nghĩa đến nhường nào với anh đâu....quý cô.....không có thêm nước mắt nữa đâu đấy,” anh thì thầm, rì rầm những từ ngữ vào mặt nàng, vào môi nàng, và khi từ cuối cùng thoát ra môi anh phủ chắc chắn lên miệng nàng.

Mồ quáng nàng bám chặt vào anh, lắng nghe âm thanh phát ra từ anh, cho dù chúng chẳng tạo ra ý nghĩa gì. Cánh tay anh như cùm túm chặt lấy nàng, kéo nàng lại anh, đôi chân dài đang để trần của ả vào chân nàng, vú nàng ép chặt vào đám lông xoắn tóe điểm trên ngực anh. Anh có vị hoang dã và dữ dội, lưỡi anh mạnh mẽ và đòi hỏi khi luồn vào trong miệng nàng thật sâu, thật sở hữu. Theo bản năng nàng hôn trả, tự khám phá và tìm hiểu. Anh cắn nhẹ vào lưỡi nàng, ngay sau đó kéo chúng trở lại miệng anh khi nàng giật mình rút lui. Đầu gối Dione nhũn ra và nàng dựa vào anh, phá vỡ trạng thái cân bằng tạm thời của anh. Anh lắc lư, và họ ngã xuống sàn trong một đống hỗn độn giữa tay và chân, nhưng không một lần anh thả nàng ra. Lần nữa và lần nữa miệng anh gặp miệng nàng, đòi hỏi những thứ nàng không biết phải làm sao trao đi, và cho nàng một khoái cảm hoang dại và xa lạ khiến nàng run rẩy như một cái cây trước cơn bão.

Những móng tay nàng bấm sâu vào vai anh, nàng ép sát vào vào anh, vô thức tìm cách gia tăng sự tiếp xúc giữa họ. Không một lần nào nàng nghĩ đến Scott. Blake đã lấp đầy thế giới của nàng. Mùi hồ hôi đàn ông của anh trong mũi nàng, sự lắng mượt của làn da ấm nóng của anh dưới những ngón tay nàng, vị quyến rũ gợi tình không thể tha thứ nổi của miệng anh bao phủ ngọt ngào trên lưỡi nàng. Một lúc nào đó, nụ hôn của anh đã vượt quá sự ăn mừng và trở nên thật nam tính, đòi hỏi, cam kết, kích động. Có lẽ đó chưa bao giờ là nụ hôn ăn mừng cả, nàng nghĩ một cách mơ hồ.

Bất thành lời, miệng anh rời khỏi nàng và anh vùi mặt mình vào đường cong nơi cổ nàng. Khi anh cất lời, giọng anh run nhưng khăn đi ẩn giấu một tiếng cười. “Em đã bao giờ nhận ra chúng ta mất bao nhiêu thời gian lẫn lộn trên sàn nhà không?”

Nó vốn chẳng buồn cười đến thế, nhưng trong tình trạng nhạy cảm này đã làm nàng thấy thật khôi hài, nàng bắt đầu khúc khích không thể ngừng. Anh nhấc mình lên khuỷu tay và ngắm nhìn nàng. Đôi mắt xanh sáng lên thật kì lạ. Cánh tay cứng và ấm áp đặt lên bụng nàng và trượt xuống lớp vải áo phông, đặt nhẹ nhàng nhưng dịu dàng trên da trần của nàng. Sự đụng chạm thân mật nhưng không hề đe dọa xoa dịu nàng gần như ngay lập tức, và nàng im lặng, nằm đó và nhìn khuôn mặt anh bằng đôi mắt lớn, khó dò vẫn đang long lanh nước mắt.

“Sự kiện này chắc chắn phải có sấm bành,” anh lẩm bẩm, vươn người để môi anh quét nhẹ lên môi nàng, sau đó rời ra luôn trước khi những động chạm có thể lại thổi bùng lên ngọn lửa cháy bỏng của sự khám phá.

Dione lấy lại được kiểm soát, phần bác sĩ trong nàng trở lại. “Chắc chắn phải có sấm bành rồi. Nhưng trước hết, đứng lên đã.” Nàng khéo léo lăn người, đứng lên và đưa tay cho anh. Anh lấy tay đẩy bàn chân vào vị trí chắc chắn, sau đó đặt cẳng tay anh dựa vào nàng, chụp lấy khuỷu tay nàng. Nàng gồng tay. Anh sử dụng lực đòn bẩy đó để kéo mình lên, hơi lắc lư một chút trước khi thăng bằng trở lại.

“Giờ thì sao?” anh hỏi.

Ai đó khác sẽ nghĩ là anh đang hỏi về tương lai sắp tới, nhưng Dione đã quá đồng điều với anh nên nàng biết anh đang hỏi về sự tiến triển mình. “Tiếp tục luyện tập như thế,” nàng trả lời. “Anh làm càng nhiều, nó sẽ càng dễ dàng hơn. Mặt khác, đừng có đẩy bản thân đi quá xa nếu không sẽ tự làm hại anh đấy. Mọi người thường vụng về đi khi họ mệt. Anh sẽ có thể ngã và làm gãy tay hoặc chân, và thời gian mất đi sẽ gây đau đớn lắm đấy.”

“Cho anh thời gian cụ thể,” anh nhấn mạnh. Nàng lắc đầu trước đòi hỏi của anh. Anh đúng là người không biết chờ đợi. Anh luôn thúc đẩy mọi thứ, thậm chí mất kiên nhẫn kể cả với bản thân.

“Tôi sẽ đưa anh con số gần đúng trong vòng một tuần,” nàng nói, không để anh ta thúc đẩy nàng. “Nhưng tôi vẫn bảo toàn quan điểm của mình rằng anh sẽ đi được vào Giáng sinh.”

“Sáu tuần,” anh tính toán.

“Với một cái nạng,” nàng nhanh chóng thêm vào, khiến anh lườm nàng.

“Không cần nạng,” anh nhấn mạnh. Nàng đành nhún vai. Nếu anh đã quyết chí bước đi không cần nạng thì anh chắc chắn sẽ làm thế.

“Anh đang nghĩ đến chuyện quay trở lại làm việc,” anh nói, khiến nàng ngạc nhiên. Nàng ngược lên và bị mắc kẹt trong đôi mắt xanh thẳm đang nhìn nàng. Nó tóm giữ nàng như thể con nhện tóm được một con ruồi tội nghiệp. “Anh có thể làm điều đó ngay bây giờ nhưng anh không muốn ảnh hưởng đến quá trình điều trị. Em nghĩ sao về đầu năm sau? Liệu anh có đủ tiến xa đến mức việc đi làm sẽ không làm ảnh hưởng đến quá trình luyện tập không?”

Cổ họng nàng thít lại. Đầu năm sau thì nàng đã ra đi rồi. Nàng nuốt xuống và nói giọng nhỏ nhưng bình thản, “Anh sẽ xong đợt trị liệu và có thể quay trở lại làm việc lúc đó. Nếu anh vẫn muốn theo chương trình thì tùy theo ý anh thôi. Anh đã có đủ hết các dụng cụ ở đây. Anh sẽ không phải luyện tập vất vả như bây giờ vì tôi đã vực anh lên từ một điểm xuất phát rất thấp. Tất cả những gì anh cần làm bây giờ, nếu anh muốn tiếp tục, là giữ vững mức độ anh đang có hiện tại, nó sẽ không đòi hỏi phải luyện tập quá căng đâu. Nếu anh muốn, tôi sẽ thiết kế cho anh một chương trình mà anh có thể theo để giữ dáng như hiện tại.”

Đôi mắt xanh của anh ta lóe lên. “Ý em là gì? Cho anh để theo?” anh hỏi gặng một cách khắc nghiệt, tay anh quàng ra tóm lấy cổ tay nàng. Mặc dù nàng khỏe nhưng những xương của nàng thì mảnh mai quý phái và những ngón tay dài của anh thì còn hơn cả là vòng xung quanh da thịt nàng.

Dione có thể cảm nhận bên trong nàng đang vỡ vụn. Chẳng lẽ anh không nhận ra rằng sau khi khóa trị liệu kết thúc nàng sẽ ra đi? Có lẽ không. Bệnh nhân thường quá tập trung vào bản thân họ cùng với chương trình luyện tập nên không để ý đến sự tồn tại của những khả năng khác. Nàng đã sống trong nhiều tuần với nhận thức nàng sẽ phải rời bỏ anh sớm thôi. Giờ anh cũng phải nhận ra điều đó.

“Tôi sẽ không ở đây,” nàng từ tốn trả lời, vươn thẳng vai. “Tôi là nhà trị liệu; tôi sống bằng nghề này. Đến lúc đó tôi sẽ có ca bệnh khác rồi. Anh sẽ không cần đến tôi nữa; anh sẽ đi lại, làm việc, tất cả mọi thứ anh đã làm trước kia....cho dù tôi nghĩ rằng anh nên đợi thêm một thời gian nữa trước khi leo lên một quả núi khác.”

“Em là nhà trị liệu của anh,” anh quát, những ngón tay anh nắm chặt hơn quanh cổ tay nàng.

Nàng tặng anh một nụ cười nhỏ. “Tính sở hữu này cũng là bình thường thôi. Chúng ta đã chìm vào thế giới riêng của chúng ta hàng tháng trời và anh đã phụ thuộc vào tôi nhiều hơn bất cứ ai trong đời anh, trừ mẹ anh ra. Hiện nay thế giới quan của anh đang méo mó nhưng sau khi anh đi làm trở lại, mọi thứ sẽ lại đầu vào đấy. Tin tôi đi, chỉ cần sau khi tôi đi một tháng, anh thậm chí sẽ không nghĩ về tôi nữa đâu.”

Một màu đỏ bừng tức hiện lên dưới da anh. “Ý em là em chỉ cần quay lưng với anh và bước đi?” Anh hỏi với vẻ không thể tin được.

Nàng nao núng, nước mắt bắt đầu đóng đầy trong mắt. Nàng không khóc bao năm rồi, học được cách không khóc từ khi còn là một đứa trẻ, nhưng Blake đã đập vỡ sự kiềm chế đặc biệt ấy. Nàng đã khóc trong tay anh....và cười trong vòng tay ấy. “Nó...nó cũng không đơn giản với tôi,” giọng nàng run run. “Tôi cũng bị ảnh hưởng. Tôi luôn....yêu bệnh nhân của mình dù chỉ một chút. Nhưng rồi nó sẽ qua đi...Anh sẽ quay lại với cuộc đời anh và tôi sẽ chuyển đến với bệnh nhân khác-”

“Chết tiệt tôi đi nếu em chuyển đến một thằng cha nào đó và yêu hắn!” anh nóng nảy cắt ngang, lỗ mũi phập phồng.

Mặc dù đang buồn, Dione vẫn cười. “Không phải tất cả bệnh nhân của tôi đều là đàn ông. Một phần lớn số họ là trẻ con.”

“Vấn đề chính không nằm ở đó.” Gò má anh căng ra. “Anh vẫn cần em.”

“Ồ, Blake,” nàng nói nửa nắc, nửa khúc khích. “Tôi đã trải qua điều này nhiều đến mức không thể nhớ nổi. Tôi chỉ là một thói quen, một cái nặng mà giờ đây anh không còn cần nữa. Nếu tôi có rời đi hôm nay thì anh cũng vẫn ổn.”

“Đó chỉ là vấn đề quan điểm,” anh ngắt lời. Anh dịch chuyển bàn tay trên cổ tay nàng và nâng bàn tay nàng lên, khum nó bên một bên má thô ráp của anh một lúc trước khi cọ môi mình vào những khớp ngón tay của nàng. “Em tiến vào cuộc đời anh theo cách của em, cô nương, chiếm lấy căn nhà của anh, những thói quen của anh, anh....Em nghĩ rằng người ta có thể quên được núi lửa ư?”

“Có thể anh sẽ không quên tôi nhưng một ngày gần đây thôi anh sẽ khám phá ra rằng anh sẽ không còn cần đến tôi nữa. Bây giờ,” nàng nói cứng rắn, cố tình thêm một chút vui vẻ vào trong giọng nói, “còn về vấn đề sâm banh thì thế nào?”

Họ đã uống sâm banh. Blake đã tập trung mọi người lại và họ đã cùng uống hết chai sâm banh. Angela đón nhận tin tốt lành của Blake bằng một trận khóc nho nhỏ; Alberta thì quên mất bản thân đến mức tặng cho Dione một nụ cười đồng lõa tự mãn và uống hết những ba ly sâm banh. Khuôn mặt sạm đen của Miguel thì bỗng nhiên sáng bừng lên, nụ cười đầu tiên Dione từng được thấy từ anh ta, và anh ta chúc mừng Blake bằng một cử chỉ nâng cốc lạng lẽ, mắt hai người đàn ông chạm nhau và trao đổi với nhau khi những ký ức lóe lên giữa họ.

Bữa tối lại có thêm một chai sâm banh nữa. Serena thì lao cả người vào vòng tay của Blake khi anh báo tin mừng cho cô, những tiếng nức nở vì nhẹ nhõm làm rung cả người cô. Phải mất một lúc mới khiến cô bình tĩnh lại; cô gần như điên lên vì hạnh phúc. Richard, người những tuần gần đây khuôn mặt càng ngày càng

khắc nghiệt hơn, bỗng chốc trông như thể gánh nặng của cả thế giới vừa được nhấc khỏi vai mình. “Cám ơn Chúa,” anh thốt lên với sự chân thành từ trái tim. “Giờ thì tôi đã có thể cơn suy nhược thần kinh mà tôi đã hoãn lại suốt hai năm qua.”

Mọi người cười vang, nhưng Blake thì nói, “Nếu ai đó xứng đáng một kì nghỉ dài thì đó chính là cậu. Ngay khi tôi lại lao vào công việc, cậu sẽ được nghỉ phép ít nhất là một tháng.”

Richard nhún vai một cái. “Tôi sẽ không từ chối đâu,” anh ta nói.

Serena nhìn chồng đầy rạng rỡ. “Anh nghĩ sao về Hawaii?” cô hỏi. “Chúng ta có thể dành cả tháng năm dài trên bãi biển thiên đường.”

Miệng Richard mím chặt. “Có lẽ để sau. Anh nghĩ anh đang cần ở một mình trong một thời gian.”

Serena phản ứng như thể anh ta vừa mới tát cô, gò má cô nhợt đi. Blake nhìn em gái, nhìn thấy sự thất vọng trong cô, giận dữ bùng lên trong đôi mắt xanh thẫm của anh. Dione liền đặt tay lên ống tay áo để giữ anh lại. Cho dù giữa Richard và Serena có vấn đề gì, họ sẽ phải tự giải quyết lấy. Blake không thể cứ dọn đường cho Serena mãi; đó chính là phần lớn của vấn đề. Anh quá quan trọng với Serena khiến cho Richard cảm thấy mình không đáng kể.

Chỉ trong một khoảnh khắc Serena đã trấn tĩnh lại và ngẩng đầu lên, mỉm cười cứ như là câu trả lời của Richard hoàn toàn không ảnh hưởng đến cô. Dione không thể không ngưỡng mộ sự can đảm của cô. Cô là một người phụ nữ gan góc đầy tự trọng; cô không cần người anh trai to lớn để chiến đấu cho mình. Tất cả những gì cô ấy cần làm là tự nhận ra điều đó và khiến Blake cũng nhận ra.

Bữa ăn tối đúng là một sự pha trộn kỳ lạ của những món mà thường không được phục vụ cùng với nhau, và Dione ngờ rằng Alberta vẫn đang trong trạng thái ăn mừng. Khi món gà rô ti được đi kèm theo sau bởi cá, nàng biết ba ly sâm banh là quá nhiều. Nàng sai lầm là đã liếc mắt nhìn Blake, và nụ cười hầu như không thể kiềm chế được trên khuôn mặt anh là quá nhiều đối với nàng. Bỗng nhiên tất cả mọi người ngồi trên bàn ăn đều lăn ra cười, xua đi sự im lặng mà Richard đã tạo ra khi từ chối Serena.

Để tránh không làm tổn thương cảm xúc của Alberta, họ cố gắng một cách dửng dưng cảm ăn hết mọi thứ được đặt trước mặt, mặc dù chần hẫn bà ta đã bị cơn xúc động quẩn đi và đã chuẩn bị nhiều thức ăn hơn bình thường. Nếu bà không phải là một đầu bếp giỏi, ngay cả lúc đang ngà ngà say, thì điều đó sẽ là bất khả thi.

Họ có thể nghe thấy tiếng hát đang vang lên trong nhà bếp. Chỉ riêng ý nghĩ Alberta, trong tất cả mọi người, lại hát cũng đủ châm ngòi một trận cười mới. Dione cười đến nỗi đau cả bụng. Sâm banh cũng có tác dụng lên tất cả bọn họ, và nàng ngờ rằng bất kì thứ gì bây giờ cũng khiến họ cười được.

Đêm đó Serena và Richard về muộn hơn ngày thường rất nhiều và nếu không phải cái gì khác thì chính là sâm banh đã phá vỡ khoảng cách giữa họ. Richard phải đỡ cô vợ đang lắc lư của mình tới xe. Serena thì đúng là treo vào người anh ta, miệng cười như điên. Dione vẫn còn tỉnh táo đủ để thấy mừng rằng Richard có tử lượng tốt vì anh phải lái xe đưa họ về. Tuy vậy, nàng cũng đã ngà ngà đủ để cười phá lên với ý nghĩ may mà Blake vẫn còn ngồi trên xe lăn; anh sẽ không bao giờ trèo nổi lên gác nữa nếu anh đi bằng chân.

Anh khẳng khái đòi nàng phải giúp anh thay đồ, và nàng đặt anh lên giường như một đứa trẻ. Khi nàng ngã qua người anh để sửa khăn trải giường, anh tóm lấy tay nàng kéo. Sau trận sâm banh thì sự thăng bằng của nàng cũng chẳng còn tốt như mọi khi nên nàng ngã ngay vào anh. Anh dùng cơn khúc khích của nàng bằng cách hôn nàng chậm rãi, ngái ngủ, rồi giữ nàng trong vòng tay. “Ngủ với anh nhé,” anh đòi hỏi, rồi nhắm mắt và ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Dione mỉm cười có chút buồn bã. Đèn vẫn còn sáng, nàng đang mặc một chiếc váy màu xanh hoàng gia được chọn cho sự kiện trọng đại này. Nàng đã không uống nhiều đến thế. Sau một lúc, nàng thoát khỏi vòng tay đang ngủ ngon lành của anh và trượt khỏi giường. Nàng tắt đèn rồi đi về phòng, thả rơi váy trên sàn. Nàng cũng ngủ rất say và tỉnh dậy sáng hôm sau với một cơn đau đầu khiến nàng gần như chỉ muốn nằm lại trên giường.

Với một nỗ lực bản thân mặc dù có đau đớn nhưng cũng đáng ngưỡng mộ, nàng cuối cùng cũng dậy được và đi tắm rồi hoạt động như thường. Sâm banh đã không tác dụng lên Blake nhiều như nàng. Anh trông

vẫn tỉnh táo như mọi ngày, đã sẵn sàng cho buổi tập. Sau khi giúp anh khởi động, nàng để mặc anh và đi kiếm cho mình vài viên thuốc đau đầu.

Serena đến đúng lúc nàng định đi xuống tầng - một Serena rạng ngời, miệng có vẻ đang cong lên một nụ cười thường trực. “Xin chào,” cô nói vui vẻ. “Blake đâu rồi?”

Khi Dione bảo cho cô biết, cô nói, “Tốt, tôi đến đến gặp cô, không phải anh ấy. Tôi chỉ muốn hỏi cô cuộc săn đuổi ra sao rồi.”

Phải mất một lúc trước khi Dione nhận ra cô muốn nói gì. “Kế hoạch” quyến rũ Blake của nàng quá ư ngắn ngủi đến mức khi hồi tưởng lại nó có vẻ thật ngu ngốc khi cô lại đi chộn rộn về một thứ tầm thường đến thế. Những lo lắng khác đã chiếm đi thời gian và tâm trí nàng. “Mọi thứ vẫn ổn,” nàng nói, cố nặn ra nụ cười. “Tôi nghĩ mọi chuyện cũng ổn đối với cô. Sáng nay cô trông tuyệt hơn là tôi nghĩ đấy.”

Serena nháy mắt. “Tôi thực ra cũng chẳng say đến thế đâu,” cô thừa nhận mà chẳng thêm xấu hổ. “Chỉ tội đấy có vẻ như là một cơ hội quá tốt để có thể bỏ qua. Cô đã tạo cảm hứng cho tôi; nếu cô có thể theo đuổi người đàn ông cô muốn, thì sao tôi lại không thể? Anh ấy là chồng tôi, có Chúa chứng giám! Vì thế tôi đã quyến rũ anh ấy tới qua.”

Mặc dù đang đau đầu Dione cũng phải bật cười. Serena cười toe toét. “Trận chiến vẫn chưa ngã ngũ nhưng tôi đã thu hồi lại được một số lãnh thổ đã mất. Tôi quyết định sẽ sớm mang thai.”

“Điều đó có sáng suốt không?” Quá nhiều sai lầm có thể xảy ra.. Nếu cuộc hôn nhân thất bại, Serena sẽ phải nuôi đứa bé một mình. Hoặc Richard cũng có thể sẽ ở lại vì đứa trẻ, nhưng điều đó trông có vẻ thật khủng khiếp về mọi mặt.

“Tôi biết Richard,” Serena nói đầy tự tin. “Tôi đã xúc phạm anh ấy, và anh ấy sẽ cần thời gian để tha thứ cho tôi, nhưng tôi thật sự nghĩ rằng anh ấy yêu tôi. Có một đứa con sẽ cho anh ấy thấy tôi yêu anh ấy nhiều như thế nào.”

“Tất cả những gì anh ấy thật sự cần là được biết rằng cô yêu anh ấy nhiều hơn cô yêu Blake,” Dione nói. Nàng cảm thấy hơi khó khăn khi đưa ra lời khuyên; nàng thì biết gì về cuộc sống tình ái chứ? Kinh nghiệm hôn nhân ngắn ngủi của nàng thật là thảm hại.

“Tôi có mà! Tôi yêu Richard theo cách hoàn toàn khác cách tôi yêu Blake!”

“Nếu cô phải đối mặt với tình huống cô có thể cứu một trong hai người, nhưng không thể cứu cả hai bọn họ, cô sẽ chọn ai?”

Serena tái mặt, nhìn nàng chằm chằm.

“Suy nghĩ kỹ đi,” Dione nhẹ nhàng khuyên. “Đó chính là những gì Richard muốn. Lời thề hôn nhân của cô là phải từ bỏ tất cả mọi người khác.

“Cô đang nói với tôi rằng tôi phải buông tha Blake, phải xóa anh ấy khỏi cuộc đời tôi.”

“Không hẳn; chỉ là thay đổi lượng thời gian cô dành cho anh ấy đi thôi.”

“Tôi không nên ăn tối ở đây hàng ngày nữa, đúng không?”

“Tôi chắc rằng Richard đang phân vân không biết ngôi nhà nào mới được cô coi là nhà của mình.”

Serena đúng là một đấu sĩ; cô ta hấp thụ lời của Dione, và trong một khoảnh khắc cô trông có vẻ khiếp hãi. Rồi cô vươn thẳng vai và nâng cằm lên. “Cô nói đúng,” cô nói một cách mạnh mẽ. “Cô đúng là bạn tốt!” Cô khiến Dione ngạc nhiên bằng một cái ôm chặt. “Tội nghiệp Richard không biết cái gì sẽ đánh anh ấy. Tôi sẽ bao phủ anh ấy bằng sự chăm sóc dịu dàng đầy yêu thương ! Cô có thể trở thành mẹ đỡ đầu của con tôi,” cô nói với một cái nháy mắt tinh quái.

“Tôi sẽ ghi nhớ điều này,” Dione nói, nhưng sau khi Serena đi nàng tự hỏi không biết Serena sẽ nhớ hay không. Đến lúc đó thì nàng đã ra đi lâu rồi.

8. Chương 8

Hôm sau đó, không hề cho ai biết, Dione bắt đầu sắp xếp để nhận một ca bệnh khác. Nàng sẽ cho mình thời gian để phục hồi từ nỗi đau mất Blake, thời gian để quen với việc thức dậy và biết phòng bên cạnh sẽ không phải là anh. Nàng nghĩ mình sẽ bắt đầu vào cuối tháng một. Blake chắc sẽ trở lại làm việc vào đầu tháng một, và nàng có lẽ sẽ ra đi vào khoảng thời gian đó.

Bây giờ khi thành công đã nằm trong tầm tay, Blake lại càng thúc bản thân mạnh hơn nữa. Thậm chí Dione cũng đành từ bỏ nỗ lực là hãm lại năng lượng của anh. Nàng quan sát anh gồng mình trên thanh đỡ, ướt đầm mồ hôi, liên tục chửi rửa như thể đó là một liều thuốc chống lại sự đau đớn và kiệt sức, và khi anh đã quá không thể tiếp tục được nữa, nàng sẽ mát xa cả cơ thể rã rời của anh, đưa anh vào bể bơi, rồi lại cho anh một bài mát xa khác. Nàng kiểm soát thực đơn của anh chặt chẽ hơn, biết rằng hiện giờ anh đang rất cần thêm dinh dưỡng bổ sung. Và khi những cơn chuột rút bóp chặt lấy bắp chân anh trong đêm, nàng chà xát đầy chúng đi. Không có gì có thể ngăn anh lại.

Đã đến lúc anh để chiếc xe lăn lại đằng sau. Nàng mang đến một chiếc ba toong có bốn chân, thứ có thể giúp anh giữ thăng bằng và đi được vững chãi, và niềm vui sướng được di chuyển bằng chính sức mình quả là quá lớn khiến anh sẵn sàng chấp nhận những bước đi chậm chạp và sự căng thẳng.

Anh không đề cập đến chuyện Serena không còn đến ăn tối như thường lệ, mặc dù Alberta đã nhanh chóng soạn lại thực đơn và lượng thức ăn. Những bữa tối đầy ắp không còn nữa, thay vào đó là những bữa nhỏ với những món ăn nhẹ, và Dione cũng thường thấy bàn ăn luôn được trang hoàng bởi nến và một bình thon cổ dùng đựng rượu vang*. Không khí thân mật này giống như một ngọn giáo sắc nhọn đâm vào tim nàng. Nhưng một khi Blake đã chấp nhận đau đớn từ khóa trị liệu, nàng cũng sẽ chấp nhận đau đớn vì có anh ở bên. Đây là tất cả những gì nàng có, ngày tháng đang trôi qua nhanh đến mức nàng cảm tưởng như nàng đang cố nắm lấy những bóng ma.

(* Là loại bình thủy tinh thường có bụng tròn, phình rộng ra, cổ cao và dài, trước khi uống rượu vang người ta đổ rượu ra bình này và để bình hở trong nhiệt độ phòng cho rượu hả bớt chất cồn)

Vào lễ Tạ Ơn, theo hướng dẫn của Blake, nàng lái xe đưa họ đến nhà của Serena ăn tối. Trừ lúc xuất viện về nhà, đây là lần đầu tiên sau khi tai nạn anh lại được ra ngoài; và anh ngồi lặng đi như một hòn đá, cả cơ thể căng lên khi các giác quan vật lộn để cảm nhận hết mọi thứ. Trong hai năm Scottdale đã thay đổi. Những chiếc ô tô cũng thay đổi, trang phục thay đổi. Nàng tự hỏi không biết trong mắt anh bầu trời nơi sa mạc này có xanh hơn, mặt trời có sáng hơn không.

“Khi nào anh có thể lái xe?” bắt chợt anh hỏi.

“Khi nào các phản xạ của anh đủ nhanh. Sớm thôi,” nàng hứa một cách lơ đãng. Nàng hiếm khi lái xe, vì thể mỗi khi lái xe nàng phải tập trung cao độ. Nàng nhảy dựng lên khi bất thần bàn tay anh đặt trên đầu gối nàng, sau đó luồn vào dưới chiếc váy nàng đang mặc, phát nhẹ vào đùi nàng.

“Tuần sau chúng ta sẽ tập,” anh nói. “Chúng ta sẽ đi ra sa mạc, tránh xa xe cộ ở đây.”

“Được,” nàng nói, giọng căng thẳng bởi hơi ẩm của bàn tay trên chân mình. Anh thường xuyên chạm vào nàng, tặng cho nàng những nụ hôn và những cái vỗ nhẹ. Nhưng không hiểu bằng cách nào tay anh trở nên còn thân mật hơn mỗi khi nàng mặc váy.

Một nụ cười nở trên môi anh. “Anh thích cái váy này,” anh nói.

Nàng liếc nhanh. Sự thật là anh thích mọi chiếc váy nàng mặc. Anh dứt khoát là thể loại đàn ông thích chân dài. Anh trườn lại gần hơn và cúi đầu xuống hít lấy mùi hương nước hoa nàng dùng cho dịp này, hơi thở ấm áp của anh phả vào xương cổ nàng ngay trước khi anh ấn môi mình vào cái hõm nhỏ mềm mại nơi cổ nàng. Đồng thời bàn tay anh trượt lên cao hơn, và chiếc xe lạng đi đầy nguy hiểm trước khi Dione kịp điều chỉnh lại nó.

“Dừng ngay!” nàng nổi đóa, cố gắng vô ích đẩy bàn tay anh ra. “Anh đang làm tôi căng thẳng! Tôi thì đã không lái tốt lắm rồi!”

“Thế thì em hãy đặt cả hai tay lên vô lăng đi,” anh khuyên, bật cười. “Anh cũng cùng ở trên xe, nhớ ra chưa? Anh sẽ không làm bất cứ điều gì khiến em đâm xe đâu.”

“Đồ xấu xa!” nàng quát khi những ngón tay anh bắt đầu vuốt ve lên xuống đùi nàng. “Chết tiệt! Blake! Dừng ngay lại! Tôi không phải con búp bê để anh đùa giỡn.” “Anh đang không hề đùa giỡn” anh lầm bầm. Những ngón tay anh lại xoay vòng lên cao hơn.

Một cách tuyệt vọng, Dione buông tay khỏi vô lăng và tóm lấy cổ tay anh bằng cả hai tay mình. Chiếc xe trượt sang một bên, và với một tiếng nguyên rủa, anh cuối cùng bỏ tay ra, tóm lấy vô lăng và lại điều khiển được chiếc xe. “Có lẽ tốt hơn anh nên bắt đầu lái ngay bây giờ.” anh hỗn hển.

“Có mà anh sẽ tự mà đi bộ đến nhà Serena ỉ!” nàng thét lên, cả khuôn mặt đỏ gay.

Anh ngửa đầu phá ra cười. “Em không biết ý kiến đó nghe tuyệt thế nào đâu, quý cô! Hơi mất thời gian một chút, nhưng anh sẽ đi được! Lạy Chúa! Anh có cảm giác như lại được làm người một lần nữa!”

Đột nhiên nàng chợt nhận ra tinh thần anh đang phấn chấn cực độ, kết quả tất yếu từ sự thành công của anh và được thoát ra khỏi ngôi nhà. Anh đang sướng điên lên bởi hạnh phúc, đang say vì mới được giải phóng khỏi nhà giam của chính cơ thể mình. Mặc dù nàng vẫn đang lái xe, nàng sợ anh sắp làm nàng đâm luôn vào đâu đó không chừng.

“Ý tôi là, đừng có mà sục sạo lung tung* nữa đi!” nàng nói sắc nhọn.

Anh tặng nàng một nụ cười lười biếng, kiểu nụ-cười-làm-tim-ngừng-đập. “Quý cô, nếu anh đã muốn sục sạo lung tung, đảm bảo em sẽ là người biết đầu tiên.”

(*Ở đây tác giả chơi chữ. „Don't fool around“ có hai nghĩa: „đừng làm trò hề“ (hay „đừng giở trò“) và „đừng tán tỉnh“. Dione mắng với nghĩa đầu tiên, Blake cố tình hiểu sang nghĩa thứ hai, thế nên mới trả lời „Nếu anh muốn tán tỉnh thì em sẽ là người biết đầu tiên“. Do không thể dịch sát nghĩa sang tiếng Việt nên tạm dùng „đừng sục sạo lung tung“, cũng để hợp với các hành động quấy rối của Blake ở trên)

“Sao anh không quay trở lại làm việc luôn ngày mai đi?” nàng đột ngột khiêu khích.

“Bọn anh nghĩ vào những dịp lễ. Anh sẽ chẳng có gì để làm.”

“Tôi sẽ cho anh một vài việc để làm đấy,” nàng lầm bầm.

“Như là việc gì?”

“Nhặt răng của anh rơi rụng ở dưới đất ấy,” nàng nói.

Anh gơ hai tay giả bộ đầu hàng. “Được rồi được rồi. Anh sẽ biết điều. Khéo dùng một cái em sẽ tổng anh đi ngủ mà không cho ăn tối mất. Thực ra anh sẽ không thấy phiền đâu, vì chẳng nào mà em chẳng đến nhét anh vào giường, và anh thì phải ngắm em chạy loanh quanh trong cái áo ngủ mỏng tang mà em cứ nghĩ là giản dị lắm ấy..... Nhà Serena là cái nhà gỗ màu đỏ có cả đá cuội kia kia.”

Anh phun ngay ra câu cuối khi nàng mở miệng chuẩn bị quát anh một lần nữa, và nàng thận trọng lái chiếc Audi lên lối vào dốc tới tận ngôi nhà xây tựa lưng vào núi. Lúc nàng bước ra khỏi xe và đi vòng tới giúp Blake vật lộn với cái gậy chống, vợ chồng Serena và Richard đã ra ngoài chào đón hai người.

Bước đi quả là cả một vấn đề với Blake nhưng anh đã kiểm soát nó khá tốt. Serena quan sát, gương mặt đầu lo lắng, nhưng cô không chạy lại giúp anh. Cô vẫn đứng yên bên cạnh chồng, cánh tay quàng lấy tay anh. Dione bước ngay sau Blake, không phải vì phục tùng mà để có thể đỡ lấy anh nếu anh bắt đầu vấp ngã. Anh ngoái lại nhìn nàng qua vai và toe toét cười. “Không tệ chứ hả?” anh hỏi.

“Một con dê điển hình,” nàng trả lời, và chỉ có anh mới bắt được ẩn ý của nàng.

Anh lại tặng nàng một nụ cười hấp dẫn khác. “Không phải em muốn nói dê núi chứ hả?”

Nàng nhún vai, “Một con dê thì vẫn cứ là một con dê dù thế nào chẳng nữa.”

Mất anh hứa hẹn sự trả đũa, tuy vậy hiện giờ anh chẳng làm gì nàng được. Nếu anh giở trò trên đường về, nàng sẽ ra khỏi xe và đi bộ!

Bữa tối theo kiểu truyền thống làm tất cả mọi người rên lên vì bội thực trước cả khi nó kết thúc. Blake và Richard lánh đi để bàn chuyện công việc còn Dione giúp Serena dọn bàn. Serena có đầu bếp nhưng cô kể cho Dione rằng mọi thứ đã được chuẩn bị ngày hôm qua và cô đã cho đầu bếp nghỉ phần còn lại trong tuần. “Tôi chẳng thấy phiền khi phải ở một mình trong nhà này cùng với Richard,” cô nói, cười một chút.

“Kế hoạch Săn lùng tội phạm vẫn chạy tốt chứ?” Dione hỏi.

“Thỉnh thoảng thôi.” Serena cười “Đôi khi tôi...ờ....làm suy yếu sự chống cự của anh ấy. Rồi anh ấy lại lạnh lùng với tôi. Nhưng tôi nghĩ rằng tôi sẽ thắng cuộc chiến này. Anh ấy đã để ý thấy tôi không còn đến nhà Blake hàng ngày nữa rồi.”

“Anh ta hỏi cô về chuyện ấy à?”

“Richard á? Còn lâu mới có chuyện đó! Nhưng anh ấy gọi về nhà gần như hàng ngày vào buổi chiều hỏi tôi thứ này thứ nọ, cứ như là anh ấy đang kiểm tra tôi ấy.”

Họ trao đổi với nhau một vài nhận xét về tính bướng bỉnh như lửa của cánh đàn ông nói chung và kết thúc việc dọn dẹp. Khi cuối cùng họ quay lại họ nhận ra hai người đàn ông vẫn đang chìm đắm trong cuộc thảo luận về công ty, Richard đang trình bày một bản thiết kế điện tử gì đó cho Blake. Dione nhìn Serena, và hai bọn họ đều nhún vai. Đá chân khỏi mấy đôi giày, họ ngồi xuống, và Serena với lấy điều khiển bật tivi, trên tivi đang chiếu cảnh hai đội bóng quần thảo nhau trên sân.

Trong vòng mười phút, cánh đàn ông ngưng cuộc thảo luận về máy móc của họ và lại gần ngồi cạnh những người phụ nữ. Dione thích bóng đá nên nàng chẳng phiền khi phải ngồi xem và rõ ràng Serena cũng chia sẻ cùng sở thích ấy. Lúc đầu Dione không để ý đến bàn tay chạm vào vai mình, nằm lơ đãng ở đó và những ngón tay chạm vào xương quai xanh của nàng. Dần dần, sự đụng chạm mạnh thêm lên, dịch chuyển và có chút áp lực. Trước khi kịp hiểu điều gì xảy ra, nàng bất thành linh phát hiện ra nàng đang dựa vào vòng tay của Blake, thoải mái tựa vào ngực anh trong khi cánh tay anh giữ chặt lấy nàng ở đó.

Chuyển động giật mình của nàng khiến anh mỉm cười vẻ hiểu biết, nhưng anh thậm chí còn ôm lấy nàng chặt hơn. “Suyt. Cứ xem trận đấu đi,” anh thì thầm.

Nàng quá ư bối rối đến mức không thể ý thức được gì, tuy vậy hơi ấm từ người anh bắt đầu làm nàng thư giãn. Ở đây anh ta sẽ cư xử đúng mực, vì vậy nàng có thể thoải mái tận hưởng cảm giác, để bản thân nàng chìm vào trong mùi hương nồng nàn dễ say từ làn da anh. Nàng sẽ rất sớm chỉ còn những kí ức về anh để mang theo và nhắm nháp.

Thời gian trôi qua nhanh chóng. Thật kì lạ, họ lại cảm thấy đói, vậy nên tất cả mọi người lục tung tủ lạnh và làm những cái sandwich to tướng từ gà tây, rau xà lách, cà chua và bất cứ thứ gì họ có thể tìm thấy. Tính hảo ngọt của Blake phải được đáp ứng, và anh đã ngấu nghiến phần còn lại của chiếc bánh dâu nướng. Bầu không khí thật là dễ chịu, thoải mái và anh đã nhận xét về điều ấy khi họ trên đường về nhà đêm đó.

“Serena và Richard có vẻ đã dần xấp được những khác biệt giữa chúng với nhau,” anh nói, quan sát nàng chăm chú dưới ánh sáng lơ mờ từ bảng điều khiển.

“Tôi nghĩ họ đang làm tốt việc của mình,” nàng trả lời, cẩn thận giữ tông giọng bình thản. Nàng sẽ không hé lộ dù bất cứ điều gì mà Serena đã kể cho nàng.

Khi họ về đến nhà, Dione nhìn trực diện vào anh và nở nụ cười “Tôi thực sự không nghĩ rằng anh sẽ cần tôi rém chăn lâu hơn nữa,” nàng nói ngọt ngào. “Anh hoàn toàn đi lại tốt rồi. Tôi sẽ gặp anh sáng mai. Chúc ngủ ngon.”

Trong lúc đi vào phòng mình, nàng nghe thấy anh bắt chiếc giống hệt tiếng gà cục cục, khiến nàng phải cắn môi nén cười. Đồ quái vật!

Nhưng vài tiếng sau khi anh gọi nàng, kéo nàng khỏi giấc ngủ sâu, nàng tỉnh táo ngay. Nàng nhanh chóng chạy tới phòng anh, với tay bật sáng ngọn đèn. Anh đang nằm sấp, cố gắng kéo đồng chân búng nhùng ra một cách vô vọng để với lấy chân trái.

“Bình tĩnh nào” nàng ngâm nga nho nhỏ, tìm chỗ bị co rút và mạnh mẽ chà xát cơ bắp trên bắp chân anh giữa đôi đôi tay mình. Anh nằm bẹp dí vì nhẹ nhõm ngay khi cơn đau giảm bớt.

“Điều này sẽ còn tiếp tục đến bao giờ nữa?” anh lầm bầm vào trong gối.

“Cho đến khi những bắp thịt anh đã quen với những yêu cầu anh đặt ra cho chúng,” nàng nói. “Nó đâu còn tệ như trước nữa. Anh giờ đã hiếm khi bị chuột rút bên chân phải.”

“Anh biết. Chân trái anh bị kéo lết nhiều hơn chân phải. Anh sẽ luôn luôn bị tập tễnh đúng không?”

“Ai mà biết được? Dù sao nó cũng chẳng quan trọng. Anh trông rất tuyệt với một cây batoong mà.”

Anh cười và xoay nàng nằm ngửa làm đông chần lại xoắn lại thêm. Bất chấp những gì nàng đã nói lúc này, Dione vẫn cúi qua người anh, tự động bắt đầu kéo phẳng khăn trải giường. “Anh đang khiến cho giường anh thành bãi chiến trường đấy,” nàng cầu nhàu.

“Tối nay anh không ngủ được,” anh nói, bất chợt giọng trở nên căng thẳng.

Dione ngẩng đầu nhìn lên, hai tay nàng bị đóng băng giữa không trung. Anh ta đang chăm chú nhìn nàng, ánh mắt anh bị khóa chặt trên ngực nàng. Cái nhìn đói khát hoang sơ trong mắt anh khiến nàng sẽ chạy trốn ngay nếu chân tay nàng còn tí sức lực. Tuy vậy nàng vẫn tiếp tục ngồi một bên giường, bị thôi miên bởi cách ánh mắt anh di chuyển đầy âu yếm, khao khát trên những đường cong đầy nữ tính của nàng.

“Quý cô, những gì em đang làm với anh gần như là tội ác,” anh rên rỉ bằng một giọng run rẩy.

Một cảm giác thắt chặt kỳ lạ ở ngực khiến nàng phải nhắm mắt lại. “Tôi phải đi đây,” nàng nói yếu ớt, nhưng ngay cả vì mạng sống của mình thì nàng cũng không thể khiến mình cử động.

“Không, đừng đi,” anh vội nài. “Hãy để anh chạm vào em....Chúa tôi, anh phải chạm vào em!”

Hơi thở Dione nghẹn lại thành tiếng nức nở khi nàng cảm thấy những đầu ngón tay anh vuốt nhẹ qua ngực mình, và nàng càng nhắm mắt thật chặt hơn nữa. Trong một khoảnh khắc cảm giác không quen thuộc khủng khiếp từ cái chạm của một người đàn ông trên ngực nàng bỗng làm sống lại cơn ác mộng của đau đớn và nhục nhã, khiến nàng bật ra một tiếng nấc phản đối.

“Dee, em yêu, mở mắt ra đi. Nhìn anh này; nhìn xem anh đang run rẩy thế nào. Chạm vào em khiến anh choáng váng,” anh thào thì. “Anh bị say chỉ bởi mùi hương của em.”

Dione mở bừng mắt, nàng thấy rằng anh đã tiến lại gần hơn, cho đến khi khuôn mặt anh choán hết tầm nhìn của nàng. Đây là gương mặt của Blake, không phải Scott, và đôi mắt xanh của anh tối tăm và đông đảo như đại dương, chứa đầy sự thèm khát đáng kinh ngạc. Những ngón tay run rẩy của anh vẫn chỉ lướt nhẹ trên ngực nàng, tuy thế sức nóng từ tay anh đang thiêu đốt nàng qua làn vải áo ngủ.

“Thế..thế đủ rồi,” nàng nói, giọng nàng mỏng manh, lung lay trượt khỏi kiểm soát. “Điều này thật sai trái.”

“Anh cần em,” anh phỉnh phờ. “Đã quá lâu rồi...em không thấy anh cần em đến thế nào sao? Làm ơn. Hãy để anh chạm vào em, thực sự chạm vào em. Hãy để anh cởi chiếc áo ngủ cổ lỗ này và ngắm em.”

Trong khi từ ngữ đang tuôn ra dữ dội từ đôi môi anh thì những ngón tay nhanh nhẹn của anh đã trượt những chiếc cúc nhỏ của áo ngủ nàng khỏi lỗ khuyết. Hàng cúc áo chạy dài xuống tận eo nàng, và anh đã tháo lần lượt từng chiếc một trong khi nàng ngồi đó bất động, bị choáng váng bởi tiếng gọi hoang sơ nguyên thủy từ những nhu cầu của anh. Chậm rãi, với sự tập trung cao độ, anh mở vạt áo của nàng và đẩy chúng khỏi đôi vai mềm mại rám nắng của nàng, thả chúng rơi xuống quanh cánh tay nàng và lọt trần nàng đến tận eo.

“Anh đã mơ về điều này,” anh thì thầm dữ dội. “Anh đã trông thấy em buổi sáng hôm đó....Em quá ư hoàn hảo, quá đàn bà một cách chết tiệt, đến nỗi em đã làm anh ngừng thở.” Rất nhẹ nhàng, anh khum tay ôm lấy một bên vú nàng, cong những ngón tay anh quanh bầu ngực căng tròn như thể anh đang ước lượng sức nặng của chúng.

Dione bắt đầu run rẩy. Những cơn sóng cảm giác li ti nhưng hoang dã bắn thẳng qua cơ thể nàng. Nàng không biết phải làm gì, làm cách nào để đáp lại anh. Nàng chẳng có chút kinh nghiệm nào với đàn ông ngoài chồng nàng ra, và đó lại là sự trải nghiệm kinh hoàng từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc. Chẳng có gì có thể so sánh được với cảm giác đau đớn ngọt ngào từ sự động chạm của Blake. Ngọt ngào, phải...và không hẳn là đau đớn. Phi thường. Lạ lẫm. Một nỗi hân hoan ban sơ chảy vào tĩnh mạch, hâm nóng máu nàng,

khiến nàng cảm thấy yếu đuối một cách vừa ngu ngốc vừa sung sướng. Nàng muốn nằm xuống cạnh anh trên giường, nhưng nàng không thể làm như thế. Bất chấp sự sung sướng mà cơ thể nàng đang cảm nhận, trí óc nàng bị tách rời và không thể chấp nhận được ngay cả tính có thể của điều này.

Giờ thì cả hai bàn tay anh đang ở trên người nàng, giữ hai bầu ngực nàng lại với nhau. Anh cúi đầu, và nàng hít vào một hơi thở giật, nhìn chăm chăm xuống mái tóc tối màu của anh với một sự mê muội kinh hãi. Lưỡi anh thè ra cuốn lấy một bên nhũ hoa màu anh đào, rồi anh lại thổi hơi thở ấm áp vào nó, ngắm nhìn nó đầy vui sướng khi nó săn lại và đâm về phía anh. “Thật là đẹp,” anh thì thào, và lại nếm bên kia.

Cuối cùng nàng cũng cử động nổi, những ngón tay nàng sục vào mái tóc anh. Nàng mơ hồ nghĩ mình phải đẩy anh ra, nhưng thay vào đó lòng bàn tay nàng lại ấn vào da đầu ấm áp và giữ anh lại với nàng, giữ miệng anh với phần da thịt mềm mại mà anh đang bú như thể một đứa trẻ sơ sinh đói khát.

Anh buông đầu ngực nàng khỏi miệng và nằm xuống, hai tay anh trượt xuống sườn nàng và lôi nàng theo, kéo nàng xuống cho đến khi nàng nằm chéo vắt qua người anh. Anh bắt đầu hôn nàng bằng những cái hôn ngắn, mãnh liệt làm nhói môi nàng. “Anh cần em,” anh hỗn hển. “Làm ơn. Anh muốn em làm sao. Hãy cho anh làm tình với em.”

Dione rên lên, một âm thanh cao, than vãn phản ánh cả sự xáo động anh khuấy lên trong nàng lẫn nỗi sợ hãi phải tiến tới. “Em không thể,” nàng kêu lên, bất chợt lệ đọng đầy trên mắt. “Anh không biết anh đang đòi hỏi em gì đâu.”

“Có, anh biết,” anh thầm thì, di chuyển miệng xuống đường viền quai hàm nàng, cắn cắn nàng bằng răng của mình. “Anh đang đòi em để anh yêu em. Anh muốn em nhiều đến mức anh đau đớn toàn thân. Anh không thể ngủ khi cứ mơ về em. Hãy để anh làm một thằng đàn ông cùng với em. Để anh được vui sâu bản thân mình vào trong em và quên hết hai năm vừa qua. Hãy làm anh trọn vẹn lại một lần nữa,” anh van xin.

Nàng đã dành quá nhiều thời gian nuôi dưỡng người đàn ông này, lo lắng khắc khoải bao nhiêu vì anh, cảm nhận nỗi đau của anh, ăn mừng những chiến thắng của anh, yêu anh. Làm sao nàng có thể từ chối người đàn ông này? Nàng sẽ ra đi sớm thôi, và nàng sẽ không bao giờ được nếm hương vị dễ say của anh nữa. Nhưng nàng đang run, gần như bị rối loạn bởi nỗi sợ hãi trước những gì anh làm với nàng. Vì anh, nàng sẽ chịu đựng nó, chỉ lần này thôi. Những vết xẹo Scott để lại trong kí ức nàng đã hủy hoại nàng mãi mãi, đẩy nàng ra xa khỏi những niềm vui thích có được từ đàn ông. Khi Blake lần người, khéo léo đặt mình lên trên nàng thì sự hoảng loạn đến lộn mửa lập tức quặn lên trong dạ dày nàng, đe dọa chế ngự nàng.

Anh nhìn thấy sự bất động trong đôi mắt dát vàng mở lớn của nàng và bắt đầu nói nhẹ nhàng với nàng, khiến nàng nhận ra sự hiện diện của anh. Tuyệt vọng, nàng chăm chú nhìn vào anh, những móng tay nàng cắm sâu vào vai anh.

“Ồn cả rồi,” anh rì rầm xoa dịu. “Em biết là anh sẽ không làm em đau mà. Anh sẽ không bao giờ làm em đau. Hãy bỏ cái này ra khỏi em nào,” anh nói và bắt đầu đẩy túm quần áo ở quanh eo nàng qua khỏi hông, rồi kéo nó khỏi đùi nàng. Anh tựa mình trên khuỷu tay và nhìn nàng, uống lấy và nếm nấp từng chi tiết mà cho đến nay anh chỉ dám mơ đến. Anh giữ tay mình khỏi run bằng cách duỗi lòng bàn tay trên bụng nàng và xoa nó lên khắp làn da mịn như xa tanh. Một ngón tay anh chìm vào cái hõm sâu nơi rốn nàng, và nàng lại hỗn hển, nhưng cho dù những ngón tay nàng vẫn đang bám sâu vào bả vai anh đến nỗi da anh bị chọc thủng, nỗi sợ hãi mù quáng đã rời khỏi khuôn mặt nàng. Mắt nàng khóa chặt vào anh, cho anh biết rằng vì anh, nàng sẽ làm điều này. Mặc cho nàng đang lo sợ, nàng tin anh, và nàng sẽ tặng anh món quà cuối cùng này, cho anh khoái lạc từ cơ thể nàng.

Bàn tay anh trượt xuống thấp hơn, luồn vào giữa hai đùi nàng và khám phá như anh đã muốn làm rất nhiều lần trước đây. Nàng cắn chặt răng trong cơn sốc và cố gắng điều khiển chuyển động bản năng của cơ thể mình, nhưng hai đùi nàng siết chặt khi nàng cố gắng đẩy bật sự đụng chạm xa lạ.

“Em yêu, dừng!” anh kêu. “Anh sẽ không làm em đau, anh xin thề.”

Dione nuốt xuống, và dần dần lấy lại được sự kiểm soát bản thân, buộc hai chân nàng thả lỏng. Anh đang run hết cả người, cơ thể óng ánh mồ hôi, mặt anh đỏ bừng như thể đang lên cơn sốt; nàng cảm thấy sức nóng làn da anh dưới bàn tay nàng và tự hỏi một cách lơ đãng không biết anh có thật sự lên cơn sốt không. Đôi mắt xanh của anh long lên hoang dại, và môi anh mọng đỏ. Nàng nhắc một bàn tay run rẩy khỏi vai

và chạm vào khuôn mặt anh, những đầu ngón tay trên môi anh. “Mọi chuyện ổn cả,” nàng thì thầm mong manh. “Em đã sẵn sàng.”

“Ồ, lạy Chúa, không, em chưa đâu,” anh rên lớn, hôn những ngón tay nàng. “Anh muốn chờ, nhưng anh không nghĩ là anh có thể.”

“Được rồi mà,” nàng lặp lại, và với một tiếng kêu bị bóp nghẹn, anh chuyển động để nằm hoàn toàn lên nàng.

Tất cả tình yên nàng dành cho anh dâng trào khiến cả cơ thể nàng hưởng ứng từng cái động chạm từ anh. Với đôi mắt mở lớn và khóa chặt vào mặt anh, nàng biết rằng đây là Blake và nàng có thể làm mọi thứ vì anh. Cho dù trái tim nàng đang đập dữ dội như thể muốn nhảy khỏi lồng ngực, cho dù cả cơ thể nàng đang run rẩy, nàng vòng tay ôm lấy hai vai anh và ôm anh chặt với nàng.

Anh cố gắng nhẹ nhàng, nhưng những năm tháng độc thân đã phá hủy phần lớn sự tự chủ đáng ngưỡng mộ thường có của anh. Khi anh tách hai chân nàng và cảm nhận thấy sự mềm mại của hai đùi nàng chạm vào hông mình, anh rên rỉ sâu trong lồng ngực và chiếm lấy nàng chỉ với một động tác mạnh mẽ.

Nước mắt nóng hổi đốt cháy mi mắt rồi chảy xuống gò má nàng. Đây không phải là sự đau đớn nàng đã chờ đợi, nhưng cơ thể nàng mười hai năm nay đã không được chạm tới, và cơn đau cùng cơn sốc bởi sự xâm nhập của anh là quá thật. Sững sốt, nàng nhận ra da thịt nàng không bị nao núng, sợ hãi trước anh; nàng vẫn đang nằm yên mềm mại và sẵn sàng dưới anh. Nàng bắt đầu khóc kịch liệt, không phải vì đau, cơn đau đã mờ dần đi, mà bởi vì nàng bất thành linh nhận ra Blake đã trao cho nàng cũng nhiều như anh nhận được. Anh trao lại cho nàng nữ tính của nàng. Cuối cùng những năm tháng trôi qua đã chữa lành tất cả một cách thần kì, nhưng cuối cùng chính Blake khiến nàng nhận ra điều đó, chính Blake đã khiến nàng yêu thương đủ để vượt qua quá khứ.

Anh nhấc đầu khỏi cổ nàng và nhìn thấy những giọt lệ, mặt xanh tái đi. “Không,” anh rên rỉ. “Dee, anh đã làm gì thế này? Anh sẽ dừng-”

Những giọt nước trộn lẫn với tiếng cười một cách rất khó hiểu, và nàng tóm chặt lấy anh, ngăn anh rời khỏi nàng. “Đừng dừng lại!” nàng nói đầy hạnh phúc, từ ngữ như mắc kẹt ở cổ. “Em không biết....em không thể tưởng tượng nổi! Không, đừng bao giờ ngừng-”

Anh tóm lấy những lời lảm nhảm vào miệng mình, hôn nàng sâu và man dại, sự nhẹ nhõm khiến anh ngây ngất. “Anh sẽ phải dừng lại,” anh hỗn hển, bắt đầu chuyển động nhịp nhàng trên nàng. “Đã hơn hai năm rồi em yêu. Anh không nghĩ anh có thể chờ được-”

“Thế thì đừng chờ,” nàng nói nhẹ nhàng, hai mắt sáng bừng. “Điều này là dành cho anh.”

Anh hôn nàng lần nữa, lần này còn mãnh liệt hơn. “Lần tiếp theo sẽ dành cho em,” anh hứa hẹn bằng giọng khàn khàn, chỉ ngay trước khi anh lại trượt ra khỏi sự kiểm soát. Dione ôm chặt lấy anh, chấp nhận cơ thể anh và những chuyển động tuyệt vọng, gần như là bạo lực của anh, nâng niu anh, làm dịu anh. Sau một lúc, cơn bão qua đi và anh đổ sập xuống nàng.

Nàng có thể cảm nhận được nhịp tim nặng nề của anh khi anh nằm trên nàng trong phút nghỉ ngơi yên lặng sau đó, cảm nhận sức nóng của hơi thở anh trên vai nàng, những giọt mồ hôi chảy từ người anh xuống sườn nàng. Nàng lùa tay vào mái tóc mềm mại tối màu, di chuyển đầu anh vào một vị trí dễ chịu hơn trên vai nàng. Anh lằm bằm gì đó, rồi bàn tay anh trở lại bao phủ lên ngực nàng. Nàng đợi, nằm lún sâu xuống giường do sức nặng của anh, khi cơ thể anh dần thư giãn và từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nàng nhìn chăm chăm vào bóng đèn vẫn đang sáng. Họ đã không hề nghĩ đến việc tắt nó đi.

Kiệt sức khiến cơ thể nàng nặng nhọc, nhưng nàng không thể ngủ nổi. Đêm đó là một bước ngoặt quan trọng trong đời nàng, nhưng nàng không biết sẽ đi theo hướng nào đây. Hay đó có phải là một bước ngoặt quan trọng hay không? Blake đã dạy cho nàng biết rằng nàng không còn cần phải sợ sự đụng chạm của đàn ông nữa, nhưng điều đó thì tạo nên được sự khác biệt gì? Nếu người đàn ông đó không phải là Blake thì nàng cũng chẳng muốn anh ta. Chính tình yêu nàng dành cho anh đã khiến nàng phá bỏ ngục tù hàng rào của nỗi sợ hãi, và nếu không có tình yêu đó thì nàng chỉ đơn giản là không còn hứng thú.

Cũng như, nàng thỉnh linh nhận ra, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Nàng không dám để nó xảy ra thêm lần nữa. Nàng là bác sĩ trị liệu, Blake là bệnh nhân của nàng. Nàng sẽ vi phạm những đạo đức nghề nghiệp của mình, hoàn toàn quên mất những luật lệ và tiêu chuẩn nàng đã đặt ra cho bản thân. Đây sẽ là lỗi lầm tệ hại nhất nàng mắc phải, sẽ khiến nàng phát ốm vì hối hận mất.

Cho dù điều gì đã xảy ra, nàng phải nhớ rằng nàng sẽ ra đi sớm thôi, rằng nàng chỉ là một phần tạm thời trong cuộc đời Blake. Nàng hẳn phải là đứa ngu ngốc mới dám đánh đổi sự nghiệp của mình với một thứ mà nàng biết chỉ là một khoảnh khắc thời gian. Mình đáng lẽ phải biết rằng nó sẽ xảy ra, nàng mệt mỏi nghĩ thầm. Đương nhiên là Blake đã cuốn hút bởi nàng. Nàng là người phụ nữ duy nhất mà anh có thể có mà. Nhưng nàng đã quá mê mải với nỗi khốn khổ của mình và kế hoạch quyến rũ đến nỗi quên mất rằng những hành động của anh đâu chỉ đơn thuần nhằm mục đích trêu chọc.

Nàng nhẹ nhàng đẩy anh sang một bên. Anh ngủ say đến mức lông mi cũng không hề động đậy. Với một cử động chậm rãi, cẩn thận, nàng ngồi dậy, với tới cái áo ngủ đã bị vứt bỏ trước đó, kéo nó qua đầu trước khi đứng lên. Khi đứng đó, nàng nhận thấy một cảm giác nhức nhối kì lạ trên người, nhưng nàng lờ nó đi và bắt bản thân bước lạng lẽ ra cửa, tắt bóng đèn ngủ khi nàng đi qua.

Trong phòng mình, nàng nhìn chăm chăm vào giường mình, nhận ra rằng việc quay lại đó sẽ chỉ phí thời gian mà thôi. Quá nhiều cảm xúc, quá nhiều kí ức đang xung khắc bên trong đầu óc và cơ thể nàng. Đồng hồ cạnh giường chỉ ra bây giờ đã hơn ba giờ. Nàng có lẽ sẽ thức trọn luôn đêm nay.

Nàng cảm thấy một sự trống rỗng kì lạ. Sự hối hận xóa sạch hết mọi cảm giác thỏa mãn ngọt ngào cay đắng ít ỏi nàng tìm thấy trong cái ôm của anh và chẳng để lại cho nàng cái gì. Trong một lúc ngắn ngủi, ở trong vòng tay anh, nàng cảm thấy mình sống động một cách hoang dại, cứ như là mọi gông cùm đều đã biến cả đi. Nhưng thực tế lại là một thứ gì đó ít hơn thế. Thực tế là biết rằng đêm vừa rồi đối với anh chẳng là gì ngoài một sự thỏa mãn tức thời cho cơ thể đang đói sex của anh. Nàng đã nhìn thấy nó cả dăm trước đó thế mà vẫn chẳng có một hành động để tránh; không, nàng đã lãnh nguyên một cú đấm vào giữa hàm.

Tuy vậy, sai lầm lại là thứ để cho ta học hỏi, là cuốn sách giáo tốt hơn bất cứ quyển sách in nào. Trước đây nàng đã dựng bản thân dậy và bước tiếp, và giờ nàng sẽ làm lại điều đó. Mẹ là ở chỗ phải nhớ rằng luôn có một sự kết thúc cho bất kì thứ gì, và sự kết thúc của quãng thời gian của nàng với Blake đang tiến đến với tốc độ của tên lửa.

Nàng co rúm lại trước ý nghĩ đó, và trong một cơn kích động nàng đi đến phòng tranh. Không khí sa mạc nơi đây thật lạnh, nàng rung mình khi nó chạm vào làn da bị hun nóng của nàng, nhưng nàng lại chào đón cú sốc nó mang lại. Đêm nay như một con tàu cảm xúc, một chuyến đi để lại nàng choáng váng, hoang mang. Nàng đã đi từ trạng thái sợ hãi sang chấp nhận, rồi đến hạnh phúc, tiếp theo lại là hối hận và lại quay trở lại chấp nhận, rồi bây giờ lại lo sợ trở lại. Lo sợ rằng nàng sẽ không còn khả năng nhặt lại từng mảnh vỡ, lo sợ rằng cuộc đời sau khi có Blake sẽ quá trống rỗng đến vô dụng. Thậm chí, nàng còn lo rằng nỗi sợ hãi mà anh đã phá hủy ấy lại là vũ khí tự vệ mạnh nhất nàng đã có từ trước tới giờ.

9. Chương 9

Một tia sáng bất chợt chiếu xuyên qua phòng tranh khiến tim nàng nhảy lên tận cổ, nàng quay đầu sang trái thận trọng nhìn cánh cửa phòng Blake, nơi ánh sáng chiếu ra. Cái gì đã đánh thức anh dậy thế nhỉ? Khi cánh cửa kính vẫn đóng, nàng quay lại nhìn chăm chăm vào khu vườn tối om. Nàng hi vọng anh sẽ không đi tìm nàng. Nàng không nghĩ nàng có thể đối mặt với anh bây giờ. Có thể vào buổi sáng, sau khi nàng đã khoác lên mình “bộ đồng phục trị liệu viên” gồm cái quần short và áo phông như thường lệ và họ đang tập luyện như mọi ngày. Có thể lúc đó nàng đã kiểm soát lại bản thân và có thể xử sự như thể chưa có gì bất thường đã xảy ra. Nhưng bây giờ nàng thấy mình thật trần trụi và rỉ máu, mọi dây thần kinh đang bị bóc trần. Nàng yếu ớt tựa trán vào chấn song, thậm chí không cảm thấy mình đang bị lạnh cóng như thế nào. Một tiếng rì rì lọt vào tai nàng khiến nàng nhấc đầu lên, cau mày. Nó đến từ phòng nàng...rồi nó dừng ngay lại sau lưng nàng, và thế là nàng biết. Blake đã dùng đến xe lăn vì như thế anh có thể đi

chuyển nhanh hơn là dùng nặng. Cả cơ thể nàng căng lên khi nàng lắng nghe anh đứng dậy khỏi xe, vật lộn lấy thăng bằng, nhưng nàng lại không dám quay đầu lại. Nàng tiếp tục giữ trán mình tì vào lớp thép lạnh của chấn song, hi vọng nhưng chẳng dám tin tưởng lắm rằng anh sẽ nhận ra nàng đang không muốn bị làm phiền và sẽ để nàng yên.

Đầu tiên nàng cảm giác được bàn tay anh tóm lấy vai nàng, rồi sau đó cơ thể ấm áp của anh áp chặt vào lưng nàng và cả hơi thở ấm áp làm lay động tóc nàng. “Dee, em đang chết cứng,” anh thì thầm. “Vào trong đi. Chúng ta sẽ nói chuyện ở đó và anh sẽ làm em ấm lên.”

Nàng nuốt xuống. “Chẳng có gì để nói cả.”

“Có nhiều thứ để nói lắm,” anh nói, có một sự cứng rắn mà nàng chưa bao giờ thấy trước đây ở trong giọng nói của anh khiến nàng bất thần rùng mình. Anh cảm nhận được điều đó dưới bàn tay anh và kéo nàng lại gần anh hơn. “Da em lạnh như băng, em sẽ đi vào với anh ngay bây giờ. Em đang bị sốc, em yêu, và em đang cần được chăm sóc. Anh tưởng rằng anh đã biết nhưng em đã cho anh một cú choáng váng đêm nay. Anh không biết em đang giấu anh điều gì, em đang sợ hãi thứ gì, nhưng anh sẽ chết tiệt tìm ra nó trước khi đêm nay kết thúc.”

“Đêm nay đã qua rồi,” nàng nói mỏng manh. “Giờ đang là buổi sáng rồi.”

“Đừng tranh cãi với anh. Trong trường hợp em chưa nhận ra, anh đang không có tí quần áo nào trên người và anh cũng đang chết cứng đây, nhưng anh sẽ ngồi ngay cạnh em tại đây. Nếu em không vào thì anh chắc chắn sẽ bị cảm và sẽ phá hỏng hết những kết quả mà em đã làm được đấy. Thôi nào,” anh nói, chuyển sang giọng dỗ dành. “Em không cần phải sợ. Chúng ta sẽ chỉ nói chuyện thôi.”

Nàng lắc đầu, mái tóc dài bay bay lung lung, quất cả vào mặt anh. “Anh không hiểu đâu. Em không sợ anh; em chưa bao giờ sợ cả.”

“Được rồi, ít ra là như thế,” anh nắm bắt, thả tay xuống eo nàng, giục nàng quay lại. Nàng bỏ cuộc và chờ đợi để mặc anh kéo vào trong, anh bám vào nàng để giữ thăng bằng. Những bước chân anh chậm rãi nhưng chắc chắn, và anh thực sự hầu như chẳng đặt chút trọng lượng nào lên nàng. Anh dừng lại đóng cánh cửa trượt rồi dẫn nàng tới giường.

“Đây, chui xuống dưới chăn đi,” anh ra lệnh rồi cúi xuống bật đèn lên. “Em đã ở ngoài đó bao lâu rồi chứ? Ngay cả căn phòng cũng lạnh.”

Nàng nhún vai; nàng ở ngoài đó bao lâu cũng chẳng thực sự quan trọng lắm. Nàng làm theo lời anh và bò lên giường, kéo cái chăn dày dãn đến tận cổ. Blake nghiêng cứu khuôn mặt nhợt nhạt, biểu hiện bất động của nàng, hai môi anh mím chặt một cách dứt khoát. Anh nhắc chân lên và trượt vào giường ngay cạnh nàng. Nàng nhìn chăm chăm vào anh và bị sốc.

“Anh cũng lạnh mà,” anh nói, mà thực ra đó cũng không hẳn là nói dối. Anh trượt cánh tay dưới cổ nàng và vòng cánh tay còn lại quanh eo nàng, kéo nàng lại gần sự bao bọc của hơi ấm từ cơ thể anh. Lúc đầu nàng cứng đờ, rồi hơi ấm dần dần ngấm qua làn da lạnh cứng của nàng và nàng bắt đầu run. Bàn tay anh chỉ ấn rất nhẹ nàng di chuyển theo nó, vô thức ép sát vào anh để tìm thêm hơi ấm. Khi anh đặt nàng nằm yên, đầu nàng gác lên vai anh và hai chân nàng cũng đan vào chân anh, anh kéo những lọn tóc rối ra khỏi mặt nàng và nàng cảm thấy áp lực của môi anh trên trán mình.

“Em có thấy thoải mái không?” anh rì rầm.

Thoải mái không phải từ để miêu tả trạng thái của nhiều lúc này. Nàng quá mệt đến mức chân tay vô lực, nặng như chì. Nhưng nàng vẫn gật đầu do anh có vẻ muốn một câu trả lời. Có gì quan trọng chứ? Nàng chỉ là quá mệt...

Sau một lúc anh nói có vẻ nhẹ nhàng, “Anh tưởng em nói em đã kết hôn trước đây.”

Ngạc nhiên, nàng ngẩng đầu dậy nhìn anh chăm chú. “Đúng thế mà.” Anh có ý gì đây?

Nhẹ nhàng, anh luồn những ngón tay vào tóc nàng, kéo đầu nàng về lại vai anh. “Thế thì tại sao lúc này nó lại quá...đau đớn cho em thế?” anh hỏi, giọng anh như tiếng trống dưới tai nàng. “Anh đã tí nữa thì ngắt, nghĩ rằng em vẫn còn trong trắng.”

Mất một lúc đầu nàng trống rỗng, cố hiểu xem anh đang nói gì. Rồi sự nhận thức ập đến làm ửng đỏ hai bên má đang lạnh cóng của nàng. “Em không phải là gái còn trinh,” nàng trấn an với giọng khàn khàn. “Chỉ là nó đã không....cũng lâu lắm rồi.”

“Bao lâu?”

Sự cảnh báo dâng cao khi nàng nghe thấy sự quyết tâm trong giọng nói của anh, hầu như không thể che đậy nổi dưới tông giọng bình thản ấy. Anh muốn biết tất cả, muốn lột trần mọi bí mật của nàng. Hai lần trước đây anh đã thổi tung sự bảo vệ bằng cách lãng quên của nàng, khiến nàng phải nhớ lại những nỗi đau và sai lầm mà nàng đã cố hết sức để không bao giờ phải nghĩ đến nữa. Phải chăng anh thích làm nàng đau đớn?

“Bao lâu?” anh lặp lại một cách không lay chuyển. “Nói cho anh biết, em yêu, bởi em sẽ không được rời khỏi cái giường này trước khi anh biết được điều đó.”

Dione nhắm mắt tuyệt vọng. Nuốt xuống trong một nỗ lực làm ướt cổ họng. Nàng cũng có thể nói cho anh biết và kết thúc chuyện này. “Mười hai năm,” cuối cùng nàng thú nhận, từ ngữ bị nghẹt trên da anh vì nàng úp mặt vào cổ anh khi nói.

“Anh hiểu rồi.” Thật không? Anh có thật sự hiểu không? Liệu có gã đàn ông nào đã thực sự biết điều gì diễn ra trong đầu một người phụ nữ khi cơ thể cô ấy bị xâm phạm không? Sự cay đắng hoang dại vọt lên từ cái giếng của nỗi đau mà nàng vẫn thường đẩy kín. Anh chẳng thèm quan tâm ngay cả khi anh khám phá sự vận hành của cái đồng hồ tận cho đến khi nó không còn chạy được nữa, chừng nào anh vẫn tìm ra được lúc đầu khi chưa hỏng nó chạy thế nào. Bàn tay nàng cứng lại trên anh và nàng đẩy nó ra, nhưng bây giờ anh đã mạnh hơn cả nàng và anh ghì chặt lấy nàng, cơ thể anh rắn chắc và không nhượng bộ. Sau một lúc nàng từ bỏ những nỗ lực vô ích và nằm cứng đờ cạnh anh để phản đối.

Anh lướt những ngón tay dài qua bờ vai mịn màng của nhiều và kéo nàng thậm chí gần hơn như để che chở cho nàng. “Mười hai năm là một khoảng thời gian dài,” anh bắt đầu nhẹ nhàng. “Em lúc đó chắc mới chỉ là một đứa trẻ. Bây giờ em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ba mươi.” Nàng nghe thấy giọng nàng trên rìa cơn hoảng loạn, cảm thấy trái tim mình đang đập điên loạn, không khí ra vào phổi với nhịp điệu tăng dần. Nàng đã kể cho anh quá nhiều; giờ anh có thể ghép những mảnh ghép hình lại với nhau và đọc được toàn bộ câu chuyện trần trụi này rồi.

“Lúc đó chắc em mới chỉ mười tám tuổi... Em kể tôi rằng em kết hôn lúc em mười tám tuổi. Chẳng lẽ em không yêu ai kể từ lúc đấy tới giờ? Anh biết đàn ông bị em thu hút. Em có một khuôn mặt và cơ thể khiến anh lòng anh mềm nhũn như bơ nóng chảy. Vì sao em không để ai đó yêu em?”

“Đấy là việc của tôi,” nàng kêu lên, giọng sắc nhọn, lại cố gắng lặn ra khỏi anh. Anh giữ nàng nhưng không làm nàng đau, nhẹ nhàng khuất phục nàng bằng tay và chân anh. Tức giận, điên cuồng bởi vòng chần chừ ghì lấy mình, nàng hét lên, “Đàn ông không yêu phụ nữ! Đàn ông làm đau họ, khiến họ nhục nhã, rồi lại nói, ‘Có chuyện gì thế? Đồ lãnh cảm! Thả tôi ra!’”

“Anh không thể” anh nói, giọng anh lời cuốn một cách kỳ lạ. Nàng không ở trong trạng thái để có thể nhận ra những lời nói của nàng ảnh hưởng đến anh như thế nào. Nàng bắt đầu chiến đấu, đá vào chân anh, cố gắng cào mặt anh, cả cơ thể cong lên dữ dội trong nỗ lực đẩy người ra khỏi giường. Anh tóm lấy hai tay nàng khỏi má anh trước khi nàng có thể gây ra bất cứ thương tích nào, rồi vật lộn với nàng cho đến khi nàng nằm dưới anh, trọng lượng người anh giữ chặt nàng lại.

“Dione, dừng lại!” anh hét lên. “Khốn khiếp. Nói cho anh! Có phải em đã bị cưỡng hiếp không?”

“Phải!” nàng thét lên, một tiếng nấc thoát ra khỏi họng. “Phải, phải, phải! Đồ khốn nạn nhà anh! Tôi không muốn nhớ lại! Anh có hiểu không? Nói giết tôi mỗi lần nhớ lại nó!” Thêm những tiếng nấc thoát khỏi ngực nàng nhưng nàng không khóc. Hai mắt nàng vẫn ráo hoảnh, bóng rât. Ngực nàng vẫn tiếp tục phập phồng rung động, và những âm thanh kinh khủng, như thể ai đó bị nghiền bởi một nỗi đau quá lớn để có thể nuốt xuống, lại tiếp tục được phát ra.

Đầu Blake ngửa ra sau, anh nghiêng chặt rặng trong một tiếng gầm gừ nguyên thủy, cổ anh gồng lên trong cơn thịnh nộ dâng trào. Các cơ bắp run lên với nhu cầu giải thoát cơn giận bằng hành động, nhưng tiếng thút thít tuyệt vọng từ người phụ nữ đang ở trong tay anh khiến anh nhận ra anh cần phải lấy lại tự chủ

để làm nàng bình tĩnh lại. Anh ôm lấy nàng, vỗ về nàng, trượt bàn tay lên xuống cơ thể nàng và cảm nhận sự tuyệt diệu của những cơ bắp mượt mà của nàng cho dù bị ngăn cách bởi làn vải của chiếc áo ngủ. Môi anh ấn vào mái tóc nàng, di chuyển để khám phá sự mềm mại của hàng lông mi, làn da mịn như xa tanh trên gò má đẹp lạ kì của nàng, vẻ tươi tắn say lòng nàng của đôi môi mềm mại, tươi thắm đó. Anh thầm thì với nàng, ngân nga đầy âu yếm, nhắc đi nhắc lại bằng những cụm từ rời rạc rằng nàng mới dễ thương làm sao, rằng anh muốn nàng quá nhiều như thế nào. Anh cam đoan với nàng bằng từ ngữ và cơ thể anh rằng anh sẽ không làm đau nàng, lặp đi lặp lại cho nàng nhớ rằng mấy giờ trước nàng đã tin tưởng anh đủ để cho phép anh làm tình với nàng. Nhớ lại những kí ức đó khiến anh bùng cháy, nhưng nhu cầu của anh với nàng có thể đợi. Nhu cầu của nàng phải được ưu tiên trước, nhu cầu của một người phụ nữ đã phải chịu quá nhiều đau đớn.

Dần dần, nàng trấn tĩnh lại. Dần dần, nàng với tới anh, chậm rãi vòng tay quanh lưng anh. Nàng đã mệt, bị kiệt sức bởi những cảm xúc dữ dội đêm nay nên nàng yếu ớt dựa vào anh, nhưng anh phải được biết, vậy nên anh lại nói, “Kể cho anh nghe về chuyện đó đi.”

“Blake, dừng” nàng rên rỉ, yếu ớt quay đầu khỏi anh. “Em không thể...”

“Em có thể. Em phải. Có phải đó là lí do em li dị không? Chẳng lẽ chồng em không chấp nhận được chuyện đã xảy ra với em ư?” Câu hỏi của anh rơi xuống nàng như những viên đá, làm nàng thâm tím, và nàng do dự trong tay anh. Anh giữ lấy cảm nàng rồi xoay lại phía anh để anh có thể đọc được cảm xúc trên mặt nàng. “Thằng khốn nào lại đi quay lưng lại với em trong khi em đang cần hắn nhất? Chẳng lẽ hắn nghĩ đó là lỗi của em à?”

Một tiếng cười cao vút, căng thẳng thoát khỏi môi nàng, nàng chặn nó lại ngay bằng cách chặn tay lên miệng, lo sợ trạng thái kích động đang dâng lên trong mình. “Anh ta...ồ, điều này thật buồn cười! Anh ta chẳng có vấn đề gì về chấp nhận việc đã xảy ra với em! Anh ta đã làm điều ấy. Chồng của em chính là người đã hiếp em!”

Blake bất động, choáng váng bởi từ ngữ của nàng và cách nàng bắt đầu, những tràng cười ngặt nghèo hỗn hển mà nàng lại nín lại ngay, rõ ràng nàng đang kìm mình lại trong một cố gắng lấy lại kiểm chế. Nàng đã làm được, tuy nhiên nàng đã phải vét hết mọi sức lực yếu ớt còn lại của mình, rồi khi nàng nằm đó trong vòng tay anh nàng cảm thấy mọi cảm xúc đang dần kiệt quệ, để lại nàng nặng nề, kiệt sức...

“Kể cho anh,” anh nhấn mạnh, giọng anh khàn đến mức nàng không nhận ra.

Nhịp tim nàng chuyển từ kiểu đập điên cuồng như ngựa phi sang một nhịp điệu chậm chạp hơn; nàng lơ mơ cân nhắc, nhưng có quan trọng gì chứ? Có cái gì thực sự quan trọng đâu? Đêm nay nàng cũng đã chịu đựng đến mức bão hòa rồi

“Dione,” anh thúc

“Em chẳng hiểu tại sao em lại lấy anh ta,” giọng nàng đều đều. “Em nghĩ em chưa từng yêu anh ta. Nhưng anh ấy đẹp trai và có tiền, thứ mà em chưa bao giờ có. Anh ta làm em lóa mắt bởi điều đó. Anh ta mua đồ cho em, đưa em đến nhiều nơi, nói rằng anh ta yêu em nhiều biết bao. Em nghĩ vấn đề là ở đó; anh ta nói rằng anh ta yêu em. Anh thấy đấy, trước đây chưa có ai đã nói yêu em. Nhưng em vẫn giữ khoảng cách với anh ta, và anh ta không chịu nổi điều đó. Em nghĩ là chưa ai đã từng nói không với anh ấy trước đây. Vì thế anh ta cười em.”

Blake chờ một lúc cho đến khi nàng tiếp tục, và khi nàng không làm thế anh nhẹ nhàng giục. “Tiếp đi.”

Mi mắt nàng chậm chạp nhấc lên. Nàng nhìn anh chăm chú bằng đôi mắt bị che phủ một nửa, đôi mắt hồ vàng kim le lói bí ẩn bị ngả sang màu hổ phách bởi bóng đôi hàng mi. “Vào đêm tân hôn của chúng em, anh ta đã làm em đau,” nàng nói đơn giản. “Anh ta đã quá thô bạo....Em bắt đầu chống cự anh ta. Ngay cả lúc đó em cũng khỏe, và đã đẩy anh ta ra khỏi người em. Anh ta trở nên điên dại..... Anh ta bắt em phải quan hệ với anh ta và anh ta đã không nhẹ nhàng. Đây là lần đầu tiên của em, và em đã nghĩ em đang chết.”

“Em biết rằng cuộc hôn nhân ấy là một sai lầm khủng khiếp, rằng em muốn từ bỏ, nhưng anh ta không buông tha cho em. Hằng đêm em lại chiến đấu chống lại anh ta và anh ta lại bắt ép em. “Anh sẽ dạy cho em làm đàn bà thì phải thế nào kể cả có phải bẻ gãy từng cái xương trên người em,” anh ta đã nói thế. Em không thể không chiến đấu lại,” nàng lẩm bẩm như thể cho mình nghe. “Em không bao giờ có thể chỉ nằm

đó và để anh ta làm cho xong chuyện. Em phải chống cự, nếu không em cảm thấy có một thứ gì đó bên trong mình sẽ chết đi. Vì thế em chống cự, và em càng chống lại nhiều, anh ta càng dã man hơn. Anh ta bắt đầu...đánh em.”

Blake chửi rửa điên cuồng và nàng nhảy dựng lên, quăng hai tay mình lên che mặt. Nàng đang chìm đắm quá sâu vào trong những kí ức cay đắng của mình đến nỗi nàng phản ứng giống hệt hồi đó, nàng tự bảo vệ bản thân mình. Những lời nguyện rửa của anh chuyển thành gầm gừ rồi anh vỗ về nàng, đỡ nàng hạ tay mình xuống. “Anh xin lỗi, em yêu. Anh không có ý làm em giạt mình,” anh hổ hèn. “Khi hắn bắt đầu đánh em, tại sao em không báo cảnh sát?”

“Em không biết rằng anh ta không được phép làm thế,” nàng mệt mỏi nói. “Em đã quá ngu muội; sau đấy em đã đọc rất nhiều điều về chuyện này, nhưng lúc đó em đã nghĩ rằng anh ta có quyền làm bất cứ thứ gì với em, thậm chí cả giết em. Anh ta càng ngày càng kinh khủng; anh ta đã gần như không muốn làm tình nữa. Anh ta tiến thẳng đến đoạn đánh đập luôn. Thỉnh thoảng anh ta hiếp em, dã man hết mức có thể, nhưng mà hầu hết thời gian thì anh ta không làm thế.”

“Em đã ở với hắn ta những ba tháng? Em kể cuộc hôn nhân của em cũng kéo dài chừng đó đúng không?”

“Không lâu đến thế. Ý em là, em đã không ở với anh ta lâu thế. Em cũng không nhớ nữa....Anh ta đẩy em ngã cầu thang vào một đêm nọ, và em đã được đưa tới bệnh viện với một cánh tay bị gãy và não bị chấn động. Khoảng vài ngày sau, một y tá phát hiện ra là em không đơn giản là bị xảy chân ngã cầu thang. Cô ấy nói chuyện với em, và rồi một luật sư nói chuyện với em. Em đã không quay lại với Scott. Sau khi em ra viện, cô y tá đã cho em ở lại cùng cô ấy.”

Giờ thì nàng đã bình tĩnh hơn, những kí ức cũng dễ chịu đựng hơn. Bằng một tông giọng bình thường, nàng nói, “Gia đình của Scott đã khiếp đảm bởi những gì anh ta làm với em: họ là những người tốt, khi em đệ đơn li hôn họ đã bắt Scott phải chấp nhận. Họ đã ủng hộ em rất nhiều, trả học phí cho khóa huấn luyện trị liệu viên của em, giữ Scott tránh xa khỏi em, thậm chí đưa anh ta vào viện tâm thần. Nó chắc hẳn đã có tác dụng. Anh ta đã kết hôn lần nữa và họ xem chừng có vẻ hạnh phúc. Anh ta đã có hai đứa con gái.”

“Em có giữ liên lạc với hắn không?” Blake ngờ vực hỏi

“Ồ không!” nàng lắc đầu phủ nhận ngay. “Nhưng khi mẹ anh ta còn sống bác ấy đã giữ liên lạc với em, một kiểu như canh chừng em giống như thần hộ mệnh. Bà ấy không bao giờ quên được điều gì đã xảy ra với em, như kiểu đấy là lỗi của bà vì có thằng con trai là Scott. Bà báo cho em biết khi anh ta tái hôn, và khi mấy đứa cháu bà ra đời. Bà đã chết vài năm trước.”

“Vậy hắn ta đã sống hạnh phúc mãi mãi, còn em è lưng chịu đựng trong tất cả những năm sau đó,” anh nói giận dữ. “Sợ bất cứ ai chạm vào em, giữ mọi người ở một khoảng cách an toàn tránh xa em.... chỉ sống có một nửa!”

“Em chưa từng không hạnh phúc,” nàng yếu ớt nói, hai hàng mi rũ xuống. Nàng đã quá mệt rồi...Giờ anh đã biết mọi thứ, nàng cảm thấy quá trống rỗng, như thể mọi nỗi khiếp sợ nàng đang dồn trong nàng bấy nhiêu năm đã trôi đi sạch, để lại nàng trống rỗng và mất phương hướng. Hơi ấm từ cơ thể Blake quá ư dễ chịu trong một căn phòng lạnh lẽo; tiếng nhịp tim đập đều đặn trong lồng ngực mạnh mẽ của anh thật làm yên lòng. Nàng có thể cảm nhận những cơ bắp rắn như đá đang ôm quanh nàng, cảm nhận sự an toàn từ sức mạnh của anh. Nàng đã đưa cho anh sức mạnh đó, vậy nên giờ nàng dựa vào nó thì cũng là điều đúng đắn thôi. Nàng xoay mặt mình vào anh, hít lấy và nếm vào bằng lưỡi mình mùi vị say đắm của cơ thể anh. Anh có mùi của đàn ông, của mồ hôi, mùi thơm của cỏ mới cắt, cái mùi cứ lẩn tránh nàng mỗi khi nàng cố khám phá. Anh có cả mùi xạ hương của tình dục, nhắc nàng nhớ đến buổi tối phi thường vừa rồi. Với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, nàng chìm vào giấc ngủ cùng tất cả mọi giác quan ngập tràn hương vị của anh.

Khi nàng thức dậy sau đó nàng nhận thấy mình đang nằm trên giường một mình, ánh sáng rực rỡ đang tràn vào phòng cho nàng biết đã gần tới trưa. Nàng không đủ may mắn để quên đi, thậm chí chỉ trong một khoảnh khắc, những gì xảy ra đêm vừa rồi. Mắt nàng nhìn sang phòng tranh, nhưng chiếc lán không có ở đó. Nàng băn khoăn làm sao Blake có thể rời khỏi giường lấy xe lăn mà không làm nàng thức giấc; nàng thường rất tỉnh ngủ, tỉnh dậy bởi mỗi tiếng động bất thường. Tuy vậy nàng đã quá mệt...nàng vẫn còn mệt, cảm thấy cả người nặng nề và vụng về, cử động thật chậm chạp.

Nàng trượt khỏi giường, nhả mặt vì cảm giác đau thật xa lạ trên cơ thể. Làm sao mà nàng có thể ngu ngốc để Blake làm tình với mình chứ? Nàng đã cố trải qua những ngày còn lại với anh với những tổn thương tình cảm ở mức tối thiểu, và giờ thì nàng đã làm điều đó trở thành phức tạp một cách không thể tưởng tượng nổi. Nàng lẽ ra không bao giờ được thử cảm dỗ anh. Nàng chẳng biết đối xử với đám đàn ông như thế nào, hay phải xử sự thế nào nếu chuyện đó xảy ra. Anh chỉ nói, “Anh cần em,” và thế là nàng tan chảy. Minh đúng là dễ bị lừa mà, nàng khinh khỉnh nghĩ thầm. Anh ta đã biết thừa nàng sẽ làm gì từ lâu trước đó rồi. Mà thêm vào đó, nàng lại còn kể cho anh về Scott nữa chứ.

Nàng xấu hổ tự dằn vặt mình. Bao nhiêu năm nàng đã thành công trong việc kiểm soát bản thân mình, giữ cho mình không bị ngã vào đồng bùn nhớp nhúa của quá khứ. Ừ thì đúng là nàng không thấy thoải mái với đàn ông, thế thì đã sao? Rất nhiều phụ nữ có thể sống mà không cần đến đàn ông. Nghĩ về lúc nàng bám vào anh, khóc lóc, rên rỉ trong tay anh, nàng muốn chết đi được vì xấu hổ. Bản năng cô độc trong nàng căm ghét ý nghĩ về việc bộc lộ bản thân quá nhiều với bất cứ một ai, thậm chí ngay cả với người đàn ông đã ở cùng nàng cả ngày lẫn đêm trong nhiều tháng.

Sức mạnh ý chí quả là đáng giá; nó củng cố tinh thần nàng, cho nàng dũng khí để nhún vai và bước vào phòng tắm như thể sáng nay chẳng có gì khác thường. Nàng ăn vận như mọi khi, đi thẳng đến phòng tập, nơi nàng biết sẽ tìm thấy Blake. Chẳng có lí do gì để trì hoãn việc gặp anh bởi thời gian cũng chẳng làm mọi thứ dễ dàng hơn. Cách tốt nhất là đối mặt với anh và vượt qua chuyện này.

Lúc nàng mở cánh cửa, anh liếc nàng nhưng chẳng nói năng gì. Anh đang nằm sấp, nâng tạ bằng hai chân và đang đếm. Anh đang hoàn toàn mê mải với những đòi hỏi anh áp đặt lên cơ thể mình. Với những hơi thở chậm rãi nhưng đều đặn, anh nâng từng chân một.

“Anh đã làm thế này bao lâu rồi?” nàng hỏi nghiêm khắc, quên mất sự không thoải mái của mình khi sự lo lắng mang tính nghề nghiệp nổi lên.

“Nửa...tiếng...rồi” anh lẩm bẩm.

“Thế đủ rồi. Dừng lại ngay,” nàng ra lệnh. “Anh đang làm quá sức đấy. Chẳng trách chân anh biểu tình! Anh đang cố làm gì thế, trừng phạt chân mình bởi những năm chúng không vận động à?”

Anh thả lỏng kèm theo một tiếng rên. “Anh đang cố bỏ cái batoong,” anh cúi kính trả lời. “Anh muốn bước đi một mình mà không cần dựa vào bất cứ cái gì.”

“Nếu anh phá hỏng những múi cơ thì anh sẽ phải dựa vào thứ gì đó lâu hơn cần thiết nhiều đấy,” nàng quát trả. “Tôi đã chứng kiến anh thúc mình vượt quá những giới hạn thông thường rồi nhưng sẽ chỉ đến thế thôi. Tôi là bác sĩ trị liệu, không phải khán giả. Nếu anh không theo sự chỉ dẫn của tôi thì sự có mặt của tôi ở đây sẽ không còn cần thiết nữa.”

Đầu anh giật lên, mắt anh tối lại đầy giông bão. “Em đang nói với anh là em sẽ đi à?”

“Điều đó tùy thuộc vào anh,” nàng lạnh nhạt đáp lại. “Nếu anh làm như tôi bảo và làm theo chương trình tập luyện thì tôi sẽ ở lại. Nếu anh lờ đi những gì tôi nói và làm theo những gì anh muốn, thì tôi chẳng cần phí thời gian ở đây nữa.”

Mặt anh tối sầm, nàng nhận ra anh vẫn chưa quen với việc nhường nhịn bất cứ ai. Trong một lúc nàng chờ anh bảo nàng đi đóng gói đồ đạc đi, nàng kéo mình đứng dậy, sẵn sàng cho những lời sẽ kết thúc thời gian của nàng với anh. Rồi thì anh siết chặt quai hàm và quát lên, “Được rồi, thưa cô, em là chủ. Có vấn đề gì với em hôm nay thế? Em phun phì phì như con rắn công ý?”

Một sự nhẹ nhõm phi lí lướt qua nàng vừa do việc đi đầy được hoãn lại, vừa do sự cúi kính quen thuộc đầy an ủi đang rành rành ở đó trong những lời nói của anh. Nàng có thể đối phó với nó; nhưng nàng cũng biết rằng nàng sẽ không thể đối phó nổi nếu bây giờ anh đề cập đến sự thân mật đêm qua, nếu anh thử hôn nàng và hành động như một người tình.

Nàng quá quyết tâm tạo dựng lại mối quan hệ bệnh nhân - bác sĩ đến mức cả ngày hôm đó nàng đã chống lại sự trêu chọc và những nỗ lực đùa cợt của anh, trưng ra khuôn mặt lạnh lùng trước đôi mắt cười cợt của anh. Vào lúc họ kết thúc thì họ đã găm giữ nhau như hai con chó lang thang. Dione chẳng ăn gì cả ngày, đang gần như đói lả đi và điều đó chỉ làm tăng thêm thái độ thù địch của nàng.

Khi cuối cùng cũng đến giờ ăn tối, cả cơ thể nàng kêu gào phản đối do bị lạm dụng. Nàng lão đảo bước xuống tầng, đầu xoay mòng mòng khiến nàng phải bám vào tay vịn cầu thang. Nàng đã quá chăm chú vào việc đi xuống cầu thang mà không bị ngã lộn cổ đến mức không nghe thấy Blake đang đi đằng sau, đôi mắt xanh nhìn thư thiêu đốt vào lưng nàng.

Nàng lê nổi đến phòng ăn và thả mình rơi vào một chiếc ghế, nhẹ nhõm rằng mình đã không bò lăn ra sàn nhà.

Sau một lúc Blake đi qua nàng vào phòng bếp. Nàng đang quá mệt nên không thấy kinh ngạc vì điều đó, mặc dù đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy anh bước vào bếp sau hàng tháng nàng ở đây.

Alberta nhanh chóng đi ra với một bát súp bốc khói trên tay, đặt ngay trước mặt Dione. “Ăn cái này ngay đi,” bà ra lệnh cho nàng bằng cái giọng cộc cằn hoàn toàn nghiêm túc.

Chậm rãi, Dione bắt đầu ăn, không tin tưởng cái dạ dày khó tính của mình lắm. Tuy vậy khi nàng ăn, nàng bắt đầu cảm thấy dễ chịu hơn khi dạ dày đã yên ổn. Khi nàng kết thúc món súp nàng đã hết run rẩy và không còn quay cuồng nữa. Nàng nhìn lên đúng lúc thấy Blake đang ngồi đối diện, lặng lẽ quan sát nàng ăn. Màu sắc ửng lên mặt, nàng làm rơi thìa súp, xấu hổ nhận ra mình đã ăn mà không đợi anh.

“Quý cô,” anh bình thản nói, “em đã cho từ buồng bình thêm cả một tầng nghĩa mới đấy.”

Nàng hạ mắt xuống không đáp trả, không chắc anh ta đang nói đến việc nàng đang đối diện thế nào hay cái gì khác. Nàng sợ rằng đó là “cái gì khác” và nàng thì vẫn chưa thể bình tĩnh thảo luận về vấn đề đã xảy ra giữa họ.

Nàng cố gắng tạo một thỏa thuận ngừng bắn giữa họ cho dù nàng chẳng hạ thấp hàng rào phòng thủ của mình xuống một inch nào. Nàng không thể cười đùa với anh, các dây thần kinh của nàng đang siết chặt không tưởng tượng nổi, cảm xúc của nàng đang bị tàn phá. Nhưng nàng vẫn cười và nói, thường lảng tránh đôi mắt anh. Bằng cách ấy nàng đã qua được buổi tối một cách an toàn cho đến lúc phải đi ngủ và nàng có thể cáo lỗi rồi đi.

Nàng đã nằm trên giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà khi nàng nghe thấy anh gọi. Nó như thể sự việc đêm trước được lặp lại, nàng đông cứng, người toát mồ hôi. Nàng không thể vào đó, không thể sau những gì đã xảy ra lần trước. Anh không thể bị chuột rút bởi nàng đã nghe thấy tiếng anh bước lên chưa đến năm phút trước đó. Anh vẫn còn chưa lên giường.

Nàng nằm đó dửng dội tự nhủ rằng mình so không đi; rồi nàng lại nghe thấy tiếng anh gọi và những năm tháng luyện tập nổi lên đấu tranh với nàng. Anh là bệnh nhân của nàng và anh đang gọi nàng. Nàng có thể chỉ cần qua kiểm tra để chắc chắn rằng anh vẫn ổn cả rồi sẽ bỏ đi nếu không có gì xảy ra.

Nàng miễn cưỡng bước xuống giường, lần này nàng với lấy cái áo choàng và thắt đai thật chặt quanh mình. Không có chuyện nàng sẽ bước vào phòng anh với chỉ độc cái áo ngủ nữa; ý nghĩ về bàn tay anh trên bầu ngực nàng làm nàng nghẹn thở, và một cơn đau kỳ lạ nhói lên ở phần da thịt nơi anh đã chạm vào.

Khi nàng mở cánh cửa phòng ngủ của anh, nàng ngạc nhiên nhận thấy anh đã nằm trên giường. “Anh muốn gì?” nàng điềm tỉnh hỏi, không rời vị trí bên cửa.

Anh thở dài rồi ngồi dậy, nhồi mấy chiếc gối ra sau lưng. “Chúng ta cần phải nói chuyện,” anh nói.

Nàng đông cứng. “Nếu anh thích nói chuyện như thế, có lẽ anh nên tham gia vào một đội tranh luận nào đó,” nàng vặn lại.

“Anh đã làm tình với em đêm qua,” anh nói toạc ra, đi thẳng vào vấn đề và quan sát nàng co rúm dựa vào cánh cửa. “Em đã có những trải nghiệm khó chịu với chồng cũ của em và anh có thể hiểu tại sao em lại thận trọng đến thế, nhưng đêm qua đâu có quá tệ đối với em. Em đã hôn anh, hưởng ứng anh. Vậy thì tại sao hôm nay em lại cư xử như thể anh đã cưỡng hiếp em?”

Dione thở dài, hất mái tóc dài ra đằng sau. Anh sẽ không bao giờ hiểu được thứ mà nàng thậm chí còn cũng không thực sự hiểu nổi; nàng chỉ biết rằng, theo kinh nghiệm của mình, quan tâm sẽ dẫn đến đau đớn và chối bỏ. Nàng thực ra muốn có khoảng cách về tình cảm với anh nhiều hơn là khoảng cách về thể chất,

trước khi anh lấy đi mọi thứ nàng có và để lại cho nàng mỗi cái vỏ trống rỗng vô dụng. Nhưng có một thứ mà anh sẽ hiểu, cuối cùng nàng cũng gặp mất anh.

“Những gì xảy ra tối qua sẽ không xảy ra lần nữa,” nàng nói, giọng thấp và rõ ràng. “Tôi là bác sĩ trị liệu và anh là bệnh nhân của tôi. Đó là mối quan hệ duy nhất giữa chúng ta mà tôi có thể cho phép.”

“Em mất bò mới lo làm chuồng rồi,” anh nói với vẻ thích thú làm nàng phát điên.

“Không hẳn. Anh đã nghi ngờ khả năng quan hệ tình dục của anh sau tai nạn, và nó làm cản trở tới quá trình tập luyện của anh. Đêm qua đã loại bỏ hết những nghi ngờ này. Đó là sự bắt đầu và kết thúc của bất cứ kiểu quan hệ tình dục nào giữa hai ta.”

Mặt anh tối lại. “Khốn khiếp!” anh gầm gừ, mọi sự thích thú biến mất. “Em đang bảo anh rằng đêm qua chỉ là một buổi chữa bệnh theo chương trình thôi hả?”

Môi nàng mím chặt khi nghe thấy những lời thô lỗ của anh. “Bingo” nàng nói, bước ra khỏi phòng anh, đóng chặt cánh cửa sau lưng.

Nàng trở lại giường, biết chắc sẽ chẳng ngủ được nhưng dù sao vẫn cố gắng. Nàng phải đi thôi. Nàng không thể đơn giản ở lại cho đến đầu năm, không thể khi mọi thứ căng thẳng thế này. Blake gần như đã hoàn toàn hồi phục; thời gian và sự luyện tập sẽ làm nốt phần còn lại. Anh không cần nàng thêm nữa và có bao người khác lại cần nàng.

Cửa phòng ngủ nàng bật mở khi anh đứng đó, không có gậy trên tay, bước đi chậm rãi cẩn thận rồi đóng cánh cửa sau lưng và đi qua phòng về phía nàng.

“Nếu em muốn chạy, anh không thể bắt em được,” anh nói thẳng thừng.

Nàng biết thế, nhưng nàng vẫn nằm nguyên, nhìn anh. Anh đang trần truồng, cơ thể cao hoàn hảo phô bày ra trước mặt nàng chẳng ngại ngùng. Nàng ngắm nhìn anh mà không thể không tự hào trước những đường nét cơ bắp, trước cơ thể tuyệt vời bốc lửa của anh. Anh thật đẹp và nàng đã tạo ra anh như thế.

Anh nhấc tấm chăn rồi trèo vào giường cạnh nàng, ngay lập tức bao bọc nàng bằng hơi ấm của cơ thể anh. Nàng muốn chìm vào da thịt anh, nhưng thay vào đó nàng cố một lần nữa tự bảo vệ mình. “Điều này không có tác dụng gì đâu,” nàng nói, giọng như vỡ vụn vì đau đớn.

“Nó đã có tác dụng; chỉ là em chưa thừa nhận nó thôi.” Anh đặt tay lên hông nàng và kéo nàng lại phía mình, ép nàng dựa vào chiều dài cơ thể anh. Nàng thờ dài, hơi thở nhẹ của nàng cù vào lớp lông trên ngực anh, cơ thể nàng thư giãn trong một sự hài lòng phần bội.

Anh nâng cằm nàng lên và hôn nàng, môi anh nhẹ nhàng, lưỡi anh chìm sâu vào miệng nàng để nhanh chóng nếm nàng, rồi lại rút lui. “Hãy làm rõ một chuyện này ngay bây giờ đã,” anh lầm rầm. “Anh đã nói dối em nhưng anh nghĩ đó là cách hay nhất để khỏi làm em sợ. Anh đã muốn em từ lúc.....quỷ thật, có vẻ như là lần đầu tiên anh nhìn thấy em. Hoàn toàn chắc chắn là khi anh ném khay đồ ăn sáng vào em rồi em cười phá lên thì đó là tiếng cười đẹp nhất anh từng nghe thấy.”

Dione cau mày. “Muốn em? Nhưng anh không thể-”

“Đấy chính là điều anh nói dối em,” anh thừa nhận, hôn nàng lần nữa.

Nàng giật người lại, hai gò má sạm đỏ. “Cái gì?” nàng hỏi, thấy nhục nhã khi nàng nghĩ đến những nỗ lực quyến rũ anh và đồng tiền nàng đổ vào đám quần áo gợi cảm đó.

Anh nhăn nhó nghiên cứu khuôn mặt giận dữ của nàng, nhưng can đảm bắt chấp móng vuốt mèo hoang của nàng và kéo nàng lại vào lòng anh.

“Có vài thứ em làm khiến anh nghĩ rằng em có thể đã bị ngược đãi,” anh giải thích.

“Vậy nên anh quyết định cho tôi thấy tôi đã bỏ lỡ mất cái gì đúng không,” nàng bùng nổ, đẩy vào ngực anh. “Trong số tất cả đám rắn lén lút và tự cao tự đại trên thế giới này, anh là tên đáng tởm đứng đầu!”

Anh cười tủm tỉm, nhẹ nhàng làm dịu nàng, sử dụng sức mạnh nàng đã cho anh. “Không hẳn. Anh muốn em nhưng không muốn làm em sợ. Vì thế anh giả vờ là anh không thể quan hệ tình dục nổi; tất cả những

gì anh muốn là em sẽ làm quen với anh, học cách tin tưởng anh, như thế cuối cùng cũng sẽ có một cơ hội. Rồi thì em bắt đầu mặc đầm quần short và áo mỏng tang đó, và anh nghĩ mình đã phát điên. Em đã chết tiệt gần như giết chết anh!” giọng anh dữ dội. “Em luôn luôn chạm vào anh, khiến anh trở nên hoang dại đến mức gần như nổ tung, và anh đã phải giấu em những phản ứng của anh. Em chưa bao giờ tự hỏi tại sao anh lại tập luyện như một thằng điên thế à?”

Nàng hít một hơi run rẩy. “Đó là lí do à?”

“Đương nhiên rồi,” anh nói, chạm ngón tay vào môi nàng. “Anh cũng đã cố gắng khiến em quen với sự đụng chạm của anh, và nó lại càng làm cho vấn đề của anh trở nên trầm trọng hơn. Mỗi khi anh hôn em, mỗi khi anh chạm vào chân em, anh lại tự làm cho mình trở nên mất trí.”

Nhắm mắt lại, nàng nhớ lại tất cả những lúc anh nhìn nàng chăm chú bằng ánh mắt nóng bỏng khác thường. Một người phụ nữ có bất kì kinh nghiệm thực tế nào cũng sẽ ngay lập tức biết rằng Blake không bị bất lực nhưng về chuyện đó nàng đúng là kẻ khờ nhất mọi thời đại. “Anh chắc hẳn phải đến chết cười vì em,” nàng khốn khổ nói.

“Anh chẳng có tâm trạng nào để cười hết cho dù tình huống có buồn cười đi chăng nữa. Và nó cũng chẳng buồn cười,” anh nói. “Nghĩ đến việc ai đó đã làm đau em khiến anh điên tiết đến nỗi muốn xé xác hắn ra. Cho dù hắn là ai, hắn cũng đã làm em kinh sợ anh, và anh ghét điều ấy. Anh đã làm bất cứ thứ gì để khiến em tin tưởng anh, và để anh yêu em.”

Nàng cắn môi, ước rằng nàng có thể tin anh, nhưng làm sao nàng có thể? Anh nói như thể anh rất quan tâm đến nàng, và thực tế tất cả những gì anh quan tâm là sự thèm khát tình dục của riêng mình. Nàng biết anh nhạy cảm ra sao khi thậm chí không để Serena thấy tình trạng không hoàn hảo của mình; anh sẽ không muốn làm tình với người phụ nữ nào thương hại anh vì đã phải gắng sức bước đi, hay, thậm chí tệ hơn, muốn anh chỉ vì một sự tò mò bệnh hoạn. Dione là người phụ nữ an toàn duy nhất mà anh biết, người duy nhất biết mọi thứ về anh mà không sốc, hay tò mò, hay thương hại. “Những gì anh muốn nói là anh muốn tình dục, và em lại là người phù hợp,” nàng cay đắng nói.

“Chúa tôi, Dee!” Giọng anh có vẻ sốc. “Anh vẫn chưa làm cho em rõ phải không? Quá khó để khiến em tin rằng anh muốn em, mà không chỉ là tình dục thôi? Chúng ta đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện; em đã giữ lấy anh khi anh quá đau đớn đến mức không thể chịu thêm nỗi nữa, và anh cũng đã giữ lấy em đêm qua khi em sợ hãi, nhưng vẫn tin anh bằng cả tâm hồn. Em không phải chỉ là phương tiện thỏa mãn tình dục của anh; em là người phụ nữ anh mong muốn. Anh muốn tất cả mọi thứ của em: tâm trạng em, sự đối lập của em, sức mạnh của em, thậm chí là tính nham học kinh khủng của em bởi em cũng là một người phụ nữ đáng yêu một cách khó tin.”

“Được rồi, em sẽ miễn cho anh,” nàng nói yếu ớt. “Em không muốn nói về nó bây giờ. Em mệt rồi, và em không thể suy nghĩ sáng suốt.”

Anh nhìn xuống nàng, sự nôn nóng lóe lên trên khuôn mặt. “Không thể nói lý với em được, đúng không?” anh chậm rãi hỏi. “Đáng nhẽ anh không nên phí thời gian nói chuyện với em. Anh chỉ đơn giản nên chỉ cho em thấy, như anh sẽ làm ngay bây giờ đây.”

10. Chương 10

Dione lùi giạt lại, đôi mắt vàng kim của nàng lóe lên. “Có phải mọi đàn ông đều dùng đến sức mạnh khi phụ nữ họ không sẵn sàng không?” nàng nói giữa hai hàm răng nghiến chặt. “Em cảnh báo anh, Blake, em sẽ chống lại đấy. Có thể em không dừng anh lại được nhưng em sẽ khiến cho anh đau.”

Anh cười nhẹ. “Anh biết em có thể.” Anh nâng một nắm tay của nàng kê lên môi mình, nơi anh hôn lên từng khớp ngón một. “Em yêu, anh không định dùng sức cưỡng bức em. Anh sẽ hôn em và cho em biết em đáng yêu biết bao, và anh sẽ làm mọi thứ anh có thể để mang lại sự thỏa mãn cho em. Lần đầu tiên là của anh, em nhớ chứ, nhưng lần thứ hai sẽ dành cho em. Chẳng lẽ em nghĩ anh không thể cho em thấy ư?”

“Anh đang cố quyến rũ em,” nàng ngắt lời.

“Mmmm. Nó có hiệu quả không?”

“Không!”

“Chết tiệt. Thế thì anh sẽ phải thử biện pháp khác, đúng không?” anh lại cười, ấn bờ môi ấm áp lên nắm tay nàng. “Em quá ngọt ngào, thậm chí cả khi em nổi điên với anh.”

“Em không hề!” nàng phản đối, hầu như bị xúc phạm bởi lời tán dương của anh. “Chẳng có một cái xương ‘ngọt ngào’ nào trên người em hết!”

“Em có mùi thật ngọt ngào,” anh phản công. “Và cũng có vị thật ngọt ngào nữa. Và cảm giác về em là một sự tra tấn ngọt ngào. Tên em đáng lẽ nên là Champagne thay vì Dione bởi em khiến anh say ngủ ngất đến chẳng biết mình đang làm gì nữa.”

“Nói dối.”

“Anh đã tìm kiếm sự kích động như thế nào trước khi anh gặp em nhỉ?” anh chế giễu hỏi. “Đấu lại với em khiến cho việc leo núi chỉ là một thứ mờ nhạt.”

Sự thích thú trong giọng anh quả là quá sức chịu đựng của nàng. Nàng quá bối rối và khổ sở, nhưng anh có vẻ lại nghĩ nó hài hước. Nàng quay đầu giấu đi hai hàng lệ đang chực trào ra. “Em mừng là anh cũng thấy nó thú vị thế.”

“Chúng ta sẽ nói về nó sau,” anh nói, rồi hôn nàng. Nàng cứng nhắc trong tay anh, từ chối để môi mình mềm đi và tan chảy với anh. Sau một lúc anh lùi lại.

“Em không muốn anh chút nào à?” anh thì thầm, dụi mũi vào tóc nàng. “Đêm qua anh làm em đau à? Có chuyện gì không ổn vậy?”

“Em không biết đang có chuyện gì nữa!” nàng quát lên. “Em không hiểu em muốn gì hay anh muốn gì. Em không hiểu luật của trò chơi này và em không thích thế!” Sự thất vọng nàng cảm thấy ở mình và ở anh lớn dần trong nàng, nhưng đó chính là sự thật. Đầu óc nàng đang rối tung đến mức nàng chẳng thấy dễ chịu chút nào. Nàng cảm thấy bạo lực, nhưng không biết cho nó thoát ra thế nào. Nàng đã từng bị cưỡng bức, bị tổn thương, và dù bao nhiêu năm đã trôi qua, lúc này cơn giận dữ mới thoát ra được cái hầm băng sâu thẳm nơi nàng đã nhốt những cảm xúc của mình.

Nàng muốn làm anh đau, muốn đánh anh, bởi anh là một người đàn ông, là tượng trưng cho những thứ đã xảy ra với nàng, nhưng nàng lại biết rằng anh vô tội, ít nhất là về chuyện đó. Tuy nhiên, đêm qua anh đã thống trị nàng, thao túng nàng cả bằng những lời nói dối và những lời nói thật. Bây giờ anh ta lại đang muốn thao túng nàng lần nữa.

Nàng tức giận xô anh, đẩy anh lăn ra nằm ngửa. Trước khi anh có thể làm bất kì hành động nào, nàng đã trèo lên người anh, khuôn mặt nàng căng ra bởi sức mạnh nguyên sơ của cảm xúc. “Nếu có bất cứ hành động quyến rũ nào ở đây thì tôi sẽ là người làm điều đó!” Nàng đe dọa anh. “Khốn kiếp anh! Đừng có hòng mà dám cử động!”

Đôi mắt xanh lục của anh mở lớn, một biểu hiện đầy hiểu biết lướt qua mặt anh. “Anh sẽ không” anh hứa, giọng hơi khàn.

Với một tiếng gầm gừ thỏa mãn, nàng tấn công anh, sử dụng miệng, tay và cả cơ thể nàng. Nàng chưa bao giờ có được bản năng giới tính của một nàng đàn ông, nhưng giờ người đàn ông này đã tự hiến tế bản thân anh, và nàng khám phá anh với sự đói khát dữ dội. Nàng đã biết nhiều phần trên cơ thể anh: sức mạnh của những lớp cơ săn chắc dưới những ngón tay nàng, sự thô ráp từ những sợi lông trên ngực và ở chân anh; mùi hương nam tính khiến đồng tử nàng mở lớn. Nhưng lúc này nàng khám phá vị của anh khi nàng gặm nhấm vành tai anh, cắn anh, miệng anh; nàng nhấn môi mình lên phần mềm mại nơi thái dương anh và cảm nhận từng nhịp đập điên cuồng tại đó. Nàng hôn đôi mắt anh, yết hầu mạnh mẽ ở cổ anh, đường dọc ở vai anh, nơi nhạy cảm dưới khuỷu tay anh.

Bàn tay anh xoắn lại khi lưỡi nàng lướt qua chúng, rồi anh rên lên khi nàng ngậm lấy những ngón tay anh. “Nằm yên!” nàng nói dứt khoát, Chuối thấp xuống. Nàng không muốn có gì quấy rầy sự tập trung của mình.

Khi nàng tìm hiểu anh, cả cơ thể nàng trở nên sống động, ấm áp và nóng bừng lên như thể có thứ gì đó bị đóng băng đã lâu nay đang dần tan ra. Nàng di chuyển lên trên, liếm xương đòn của anh, rồi lưỡi nàng uốn lượn xuyên qua lớp lông cho đến khi nàng tìm thấy hai núm vú bé xíu ẩn trong đó. Chúng đã săn lại, cứng như những viên kim cương nhỏ. Nàng cắn chúng khiến anh rùng mình hoang dại.

Cái bụng phẳng lì của anh, nổi lên những lớp múi giờ đây quấn lại dưới từng cái động chạm từ nàng, nài xin cái miệng cướp bóc của nàng. Nàng theo dấu lớp lông xuống thấp hơn, chơi một trò chơi ướt át với rốn anh, rồi trượt xuống nữa. Mái tóc mượt mà của nàng kéo trên người anh khi nàng hôn hai chân anh từ đùi tới tận bàn chân, cắn vào phần sau của đầu gối, chơi đùa bằng lưỡi mình dọc mu bàn chân, rồi lại trở lên.

Anh đang run rẩy dữ dội đến từng múi cơ một, cả người anh cong lên đến mức chỉ còn gót chân và vai anh là còn chạm vào giường. Anh đang ghì chặt lấy cột giường, hai tay gân lên trong sự mê ly đầy tra này. “Làm ơn...làm ơn!” anh khàn giọng cầu xin. “Chạm vào anh! Khốn kiếp, anh không thể chịu thêm nữa!”

“Có, anh có thể!” nàng nhấn mạnh, hổn hển lấy hơi. Nàng chạm vào anh, bàn tay nàng khám phá anh, vuốt ve anh, và một âm thanh gần giống tiếng sỏi tru vỗ òa từ cổ họng anh.

Bất thành linh, nàng biết. Cái sức mạnh sống động, cái quyền lực dịu dàng ấy chỉ được chứa đựng tại một nơi, ấy là chiều sâu bí hiểm của sự nữ tính trong nàng. Đàn ông và đàn bà, họ được tạo ra để kết hợp với nhau, hai nửa cùng nhau làm thành một khối hoàn thiện. Nàng chợt thấy khó thở, choáng váng như thể cả thế giới vừa đảo lộn và chẳng còn gì giống với trước kia được nữa.

Cơ thể anh cong lên như cánh cung, căng cứng và đau đớn. “Chiếm lấy...anh!” anh rít lên, vừa van xin vừa đòi hỏi. Dione nở một nụ cười bừng sáng đầy bí ẩn khiến anh gần như thăng hoa vì niềm vui tỏa sáng trong nụ cười ấy.

“Vâng,” nàng nói, và trèo lên người anh với một sự dịu dàng đến đau đớn. Nàng chấp nhận anh dễ dàng. Anh hét lên nhưng vẫn nằm im, để cho nàng cử động như nàng muốn. Nàng nhìn anh, và đôi mắt vàng kim gặp đôi mắt lục, trao đổi với nhau không lời. Nàng kinh sợ cảm giác đúng đắn của sự kết hợp giữa họ, trước sức nóng hừng hực của đam mê bắn xuyên qua cơ thể. Tất cả rào chắn đều đã tan biến. Nỗi sợ hãi và những cơn ác mộng đã ngăn nàng khỏi sự sung sướng từ phép màu của việc trao bản thân cho người đàn ông nàng yêu cũng đã biến mất. Nàng ưa thích khoái cảm nhưng những việc xảy ra đã dạy nàng từ chối cái phần đó của con người nàng. Không còn như thế nữa. Ôn trời, không còn như thế nữa. Anh đã giải phóng nàng, không chỉ cho phép nàng được là chính mình mà còn có thể hãnh diện về người đàn bà chính là nàng. Điều đó hiển hiện trong cái nhìn lạc lối, mê đắm, trong những chuyển động nhấp nhô lơ đãng của cơ thể anh.

Nàng say sưa với anh. Nàng tôn sùng anh, sử dụng anh, nàng ngập sâu trong dòng xoáy cảm giác và sẵn sàng chết chìm trong đó. Nàng bị thiêu đốt bởi sức nóng từ chính cơ thể mình khi khoái lạc trở nên không thể chịu nổi, nhưng nàng lại không thể dừng lại. Những tiếng rên và tiếng kêu hổn hển thoát ra từ cổ họng anh khi anh chiến đấu để giữ lấy sự kiểm soát hòa lẫn với tiếng kêu khoái cảm từ nàng, cho đến khi khoái cảm đó trở thành một ngọn lửa hoang dại và nàng bị thiêu rụi bởi nó. Nàng nghe thấy một tiếng kêu không lời vang lên kéo dài trông bầu không khí ban đêm mà không nhận ra nỗi âm thanh đó là từ nàng, cũng không nhận ra là nó sau đó được hòa cùng bởi tiếng kêu trầm đục khi cuối cùng Blake cũng giải phóng bản thân khỏi sự tra tấn ngọt ngào. Nàng rơi xuống, sâu thật sâu, rồi yếu ớt nằm dài lên trên người anh. Anh vòng cánh tay lên và ôm nàng, giữ nàng thật an toàn, chắc chắn tại đó.

Anh hôn nàng, môi anh di chuyển khắp gương mặt nàng trước khi đậu xuống môi nàng và uống vào say mê. Lưỡi nàng gặp lưỡi anh, và họ nằm đó cùng nhau trao đổi những nụ hôn nhàn nhã mệt mỏi.

“Em đã xé tan anh ra,” anh lầm bầm.

“Rồi em đã gắn anh lại rồi,” nàng ngái ngủ đáp trả.

“Anh đang không nói đến Humpty Dumpty* đâu, quý cô mềm mại ạ. Anh đang nói về cái mà em đã làm với anh cơ.”

(*Humpty Dumpty : một bài hát cổ của trẻ con Anh nói về một quả trứng tên là Humpty Dumpty bị rơi xuống từ trên bờ tường)

“Anh không thích à?”

“Anh thích điên lên ấy chứ.” Một tiếng khúc khích phát ra từ lồng ngực anh “Cứ như là em còn phải hỏi nữa ấy.” Rồi anh nghiêm túc trở lại và gạt mớ tóc khỏi mặt nàng để anh có thể đọc được mắt nàng. “Em có thấy thích không?”

Nàng mỉm cười và dụi đầu vào anh. “Cứ như anh còn phải hỏi nữa ấy.”

“Không có lúc nào em thấy khó chịu chứ, còn những khoảng khắc tệ nữa không?”

“Không hề,” nàng trả lời và ngáp.

“Khỉ thật, em đang tính ngủ biến đi đấy à?” anh giả vờ phẫn nộ, nhưng hai tay anh lại dịu dàng vuốt ve nàng. “Em mệt rồi đúng không? Vậy thì ngủ đi em yêu. Anh sẽ ôm em. Đừng cử động gì cả, anh muốn được ở trong em suốt cả đêm.”

Nàng đáng lẽ phải đỏ mặt, tuy nhiên nàng đã quá mệt, quá thỏa mãn, và anh là một cái giường thật tuyệt vời. Nàng mềm nhũn, phủ lên người anh, được bảo vệ bởi anh. Nàng dễ dàng chìm vào giấc ngủ với tiếng tim anh đập đều đều bên tai.

Anh đánh thức nàng lúc bình minh bằng những cử động chậm rãi âu yếm. Căn phòng lúc này lạnh cóng nhưng họ lại ấm áp do được sưởi ấm bằng sự kích thích đang dần hình thành bên trong. Không hề gấp gáp, cũng chẳng cần vội vàng. Anh nói chuyện với nàng, trêu chọc nàng, kể những câu chuyện hài hước khiến nàng cười, và tiếng cười của nàng bằng cách nào đó đã làm tăng thêm sức nóng ở bên trong nàng. Anh biết rõ cơ thể nàng cũng như nàng hiểu rõ cơ thể anh, biết cách chạm vào nàng thế nào để khiến nàng cong lên vì khoái cảm, biết cách dần dần đưa nàng đến cực đỉnh thỏa mãn. Niềm tin của nàng là một vật hữu hình giữa họ, hiển hiện trong đôi mắt trong vắt, lấp lánh của nàng khi nàng cho phép anh đối xử với nàng theo cách anh muốn. Thậm chí cả lúc anh lăn nàng nằm ngửa, đè lên nàng bằng trọng lượng của anh, thì nỗi sợ hãi xưa cũ cũng chẳng hề phủ bóng lên niềm vui của nàng. Anh đã giành được niềm tin của nàng vào đêm trước khi anh hiến dâng cơ thể mình khiến cho nàng có thể hưởng thụ khoái lạc. Giờ thì làm sao nàng có thể từ chối không cho anh hưởng khoái lạc từ nàng?

Nàng cũng nhận được khoái cảm, một khoái cảm sâu sắc và rực rỡ khiến cho nàng nín thở. Nó quá mãnh liệt đến mức làm nàng gần như hét lên lời yêu anh, nhưng nàng nghiêng chặt răng ngăn lại những từ này. Thời gian bên anh thật là quý giá nhưng cũng sẽ qua nhanh, vì thế không cần phải đè nặng lên anh một tình cảm mà anh không thể đáp trả.

“Anh rất muốn ở trên giường với em cả ngày,” anh thì thầm lên làn da mềm mại của nàng. “Nhưng Alberta sẽ lên đây sớm thôi nếu chúng ta không thò mặt ra. Ngày hôm qua bà ấy đã lo lắng về em, cũng nhiều gần bằng anh vậy.”

Nàng lùa bàn tay vào mái tóc dày sẫm màu của anh. “Vì sao anh lại lo lắng? Anh biết tại sao em khó chịu mà.”

“Bởi vì anh chưa bao giờ muốn làm em buồn. Anh không muốn làm em nhớ lại những việc đã khiến em đau đớn nhưng anh đã làm điều ấy. Em đã quá nhột nhạt và lạnh lùng.” Anh hôn lên đường dốc hấp dẫn ở vú nàng và mỉm cười khi thấy sự hưởng ứng lẫn lẫn có thể nhìn rõ dưới làn da nàng.

Họ cùng nhau tắm rửa. Sau đó anh nằm ườn ra trên giường chỉ đạo nàng mặc quần áo. Anh muốn nàng mặc lại cái quần short bó sát gợi cảm nàng đã mặc trước đây, mắt anh long lanh khi anh ngắm nàng xỏ chúng vào. Anh quay trở lại phòng mình để mặc đồ. Khi anh đến phòng nàng anh hoàn toàn trần truồng thì khi quay trở lại phòng anh cũng trần truồng y như thế, bước đi qua hành lang chậm rãi nhưng ngày càng đầy tự tin và duyên dáng. Những giọt nước mắt hạnh diện ngập đầy mắt nàng khi nàng ngắm anh.

“Hôm nay là một ngày đẹp trời,” Alberta nói với một sự ranh mãnh kì lạ khi bà phục vụ bữa sáng, và việc Alberta tán gẫu thật bất thường đến nỗi Dione phải liếc bà sắc bén, tuy nhiên vẫn không đọc được gì trên khuôn mặt khắc kỉ của người phụ nữ.

“Đẹp thật,” Blake nghiêm trang lặp lại và gửi Dione một nụ cười chậm rãi khiến máu trong người nàng bắt đầu chảy rần rật.

Hôm đó họ tập luyện cực kì nhàn nhã và ngắn một cách khác thường. Blake dường như thích thú với việc ngắm nhìn nàng hơn nâng tạ hay luyện đi. Anh hoàn toàn thư giãn, sự thỏa mãn tỏa ra từ anh như thể ánh sáng rực rỡ. Thay vì hạ tốc độ làm việc, Dione lại la mắng anh vì tập luyện quá ít. “Em sẽ giảm khẩu phần thức ăn của anh xuống đấy nếu anh chỉ làm được có thế này thôi.”

“Thế nào cũng được,” anh lẩm bẩm, mắt dán chặt lên chân nàng. “Em là sếp.”

Nàng bật cười và bỏ cuộc. Nếu anh không tập nặng thì anh cũng có thể đi dạo. Thời tiết gần đây đã ấm hơn nên họ tản bộ xung quanh vườn; anh chỉ vòng cánh tay quanh eo nàng để trợ giúp. Nàng để ý thấy anh đã ít tập tễnh hơn, thậm chí chân trái của anh đã bước đi mà không còn lê nhiều như trước đây nữa.

“Anh đang nghĩ,” anh nói khi họ quay lại nhà. “Không cần phải đợi đến tận đầu năm sau để quay trở lại làm việc nữa. Anh sẽ quay lại làm việc vào thứ hai. Anh sẽ làm quen lại với nơi làm việc và tình hình công việc trước khi Richard đi.”

Dione dừng lại nhìn chằm chằm vào anh, gò má nàng nhợt đi. Anh trông thấy biểu hiện đó và hiểu nhầm nó; anh cười khi anh ôm chặt nàng vào anh. “Anh sẽ không làm mình đau đâu,” anh cam đoan với nàng. “Anh sẽ chỉ làm việc vào buổi sáng. Một nửa ngày, anh hứa. Rồi anh sẽ về nhà và lại giao phó mình cho em, và em có thể xoay anh cho đến khi kiệt sức nếu em muốn.”

Nàng cắn môi. “Nếu anh đã có thể quay trở lại làm việc thì sự có mặt của em ở đây sẽ không hề cần thiết nữa,” nàng lặng lẽ nói.

Anh cau mày, vòng tay siết chặt quanh nàng. “Cần quá đi chứ. Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện rời khỏi anh, em yêu, bởi anh sẽ không để em làm thế đâu. Em là một phần của anh. Chúng ta đã bàn chuyện này một lần rồi, và cũng đã quyết định. Em sẽ ở lại đây.”

“Mình chưa quyết định gì cả,” nàng phủ nhận. “Em phải làm việc, để nuôi thân-”

“Trong mọi trường hợp hãy cứ làm việc nếu em muốn,” anh cắt ngang. “Nhưng em không phải đi làm. Anh có thể nuôi em.”

Nàng giật lùi lại, màu sắc phẫn nộ nhuộm đầy khuôn mặt nàng. “Em không phải là gái gọi,” nàng cáu kỉnh. “Hay một con chó cảnh.”

Anh đặt tay lên hông nàng. “Anh hoàn toàn đồng ý điều đó, nhưng anh không hề nói đến bất kì điều gì trong hai thứ trên,” anh nói, cũng ngày càng cáu kỉnh. “Anh đang nói đến hôn nhân, quý cô, về cái phần ‘cho đến khi cái chết chia lìa hai ta’ ấy.”

Nàng không thể hoảng hốt hơn được nữa ngay cả khi anh có biến thành màu xanh lá trước mặt nàng. Nàng nhìn anh chằm chằm. “Anh không thể có ý đó.”

“Sao anh lại không thể?” anh cáu kỉnh hỏi lại. “Đây thật là câu trả lời tồi tệ cho lời câu hôn duy nhất mà anh đã từng đưa ra đấy.”

Nàng không thể chịu nổi: nàng phá lên cười vì sự giận dữ trong giọng anh, cho dù sâu trong lòng nàng biết anh sẽ sớm quên nàng. Anh vẫn đang bị cuốn vào mối quan hệ bệnh nhân-bác sĩ mật thiết và bị cô lập, lại còn bị rắc rối thêm bởi những dính líu về thể xác giữa họ. Nàng biết làm tình với anh là một sai lầm, nhưng nàng cũng không thể ngờ rằng anh lại đi xa đến mức cân nhắc chuyện kết hôn.

“Em không thể cưới anh,” nàng nói, lắc đầu để nhấn mạnh sự từ chối của mình.

“Sao lại không?”

“Việc kết hôn sẽ không ổn đâu.”

“Sao lại không ổn? Chúng ta cũng đã sống với nhau gần được nửa năm rồi, và em không thể nói rằng chúng ta không hòa hợp. Chúng ta đã có những khoảng thời gian tuyệt vời. Chúng ta đã cãi nhau, đúng thế, nhưng đó cũng là một phần của niềm vui. Và em không thể nói là em không yêu anh bởi vì anh biết rằng em yêu anh,” anh kết thúc một cách chặt chẽ.

Dione nhìn chằm chằm anh trong sự kinh hoàng câm nín. Nàng đã rất cố không để anh biết nhưng anh vẫn nhìn xuyên qua qua được hàng rào phòng thủ đáng thương của nàng. Anh đã phá đổ mọi bức tường nàng

xây lên. Nàng không thể ở lại nữa. Nàng phải đi ngay, tránh xa khỏi anh khi còn có thể. “Chẳng còn lí do gì để kéo dài chuyện này thêm nữa,” nàng nói, kéo mình ra xa khỏi anh. “Em sẽ rời đi ngay hôm nay.”

Một khi đã thoát khỏi cái ôm của anh, nàng biết anh sẽ không thể đuổi kịp nàng. Lương tâm nàng cắn rứt khi bỏ anh ở lại một mình và anh phải tự đi về nhà – nếu anh ngã thì sao? Nhưng nàng đang bị ma dẫn lối quỷ đưa đường, và ma quỷ thì đang thúc giục nàng một cách không thương tiếc. Nàng đi thẳng về phòng, bắt đầu lôi quần áo của mình ra. Nàng làm việc nhanh nhẹn và hiệu quả; nàng đã xếp tất cả quần áo của mình lên giường thành những xấp gọn ghẽ thì lại nhớ ra đám quần áo nàng mới mua khiến nàng không thể nhét hết mọi thứ vào vừa hai vali của mình. Nàng hoặc là phải để chúng ở lại, hoặc là mua thêm một vali nữa. Nếu nàng muốn mua thêm một vali nữa, nàng sẽ phải đi nhờ xe ai đó...không, nàng đã để đầu óc ở đâu vậy? Nàng luôn có thể gọi một chiếc tắc xi. Nàng không cần phải nhờ vả ai cả.

“Dee, em sẽ không đi đâu hết,” Blake nói nhẹ nhàng từ ngưỡng cửa. “Cất hết mọi thứ lại và bình tĩnh nào.”

“Em phải đi. Không còn lí do gì để ở lại.” Anh thật là phí hơi khi bảo nàng bình tĩnh lại. Nàng đang cực kì bình tĩnh, hoàn toàn biết mình đang làm gì.

“Anh không đủ là lí do để em ở lại à? Em yêu anh. Anh đã biết điều đấy một thời gian rồi. Nó ở trong mắt em khi em nhìn anh, trong cái chạm của em, trong giọng nói của em, trong mọi thứ về em. Em làm anh cảm thấy rất nở mũi đấy, em yêu. Và nếu như anh vẫn cần bằng chứng thì anh đã có nó khi em để anh làm tình với em. Em không phải là kiểu phụ nữ trao thân mình cho bất kì người đàn ông nào mà không có tình yêu. Em yêu anh, ngay cả khi em quá buồn bực đến mức em không nói ra miệng với anh.”

“Em đã bảo anh rồi,” nàng nói, giọng nghẹn lại bởi nỗi đau. “Em luôn luôn phải lòng mọi bệnh nhân của mình. Trên thực tế điều đó là cần thiết.”

“Nhưng em không lên giường với tất cả mọi bệnh nhân của em đúng không?”

Anh đã biết câu trả lời. Anh ta không cần được đảm bảo bởi cái lắc đầu nhẹ khốn khổ của nàng hay lời thì thầm “Không”.

“Nó không chỉ từ một phía,” anh rì rầm, lại gần phía sau nàng để quàng tay ôm lấy vòng eo nàng. “Anh yêu em nhiều đến mức đau đớn. Em yêu anh, và anh yêu em; như thế chúng ta kết hôn là điều hết sức tự nhiên.”

“Nhưng anh không yêu em!” nàng thét lên, bị làm cho mất kiểm soát khi nghe những từ quý giá ấy. Thật không công bằng khi nàng bị trừng phạt nhiều thế vì đã yêu anh, nhưng mọi thứ đều có giá của nó. Vì đã dám vượt quá giới hạn, nàng sẽ phải trả giá bằng trái tim mình. Nàng cố thoát khỏi vòng kiềm tỏa của những cơ bắp đang bao quanh mình, nhưng anh đơn giản chỉ siết chặt cái ôm, không đủ để làm đau nàng nhưng nàng lại bị giữ chặt lại. Sau một lúc cố thử mà vô ích nàng thả đầu mình dựa vào vai anh. “Anh chỉ nghĩ là anh yêu em thôi,” nàng khóc, giọng nghẹn lại vì nước mắt đầy cuống họng. “Em đã từng trải qua việc này rồi; một bệnh nhân quá phụ thuộc vào em, quá gắn bó với em đến nỗi anh ta nhầm lẫn cảm giác cần thiết với tình yêu. Nó sẽ không kéo dài lâu đâu, Blake, tin em đi. Anh không thật sự yêu em, chẳng qua em là đồ chơi duy nhất anh có trên sân chơi hiện giờ. Sau khi quay trở lại làm việc anh sẽ nhìn thấy những phụ nữ khác, và mọi thứ sẽ quay trở lại đúng trật tự của nó. Sẽ là ác mộng nếu em kết hôn với anh rồi anh nhận ra tất cả chỉ là sai lầm.”

“Anh là đàn ông,” anh chậm rãi nói. “Có những phụ nữ khác anh đã từng muốn, những phụ nữ đã khiến anh có hứng thú, nhưng hãy tin rằng anh đủ thông minh để biết được sự khác biệt giữa cảm giác của anh về họ và cách mà anh cảm nhận nơi em. Anh muốn được ở bên em, nói chuyện cùng em, cãi nhau với em, ngắm em cười, làm tình với em. Nếu đó không phải là tình yêu, em yêu à, thì sẽ chẳng có ai biết nó khác tình yêu ở chỗ nào nữa đâu.”

“Em sẽ biết được sự khác biệt, và anh cũng thế.”

Anh thở dài nôn nóng. “Em vẫn sẽ không thèm nghe lẽ phải đúng không? Vậy hãy thỏa thuận thế này. Em có sẵn sàng thỏa thuận không?”

Nàng nhìn anh cảnh giác. “Còn tùy.”

Anh vẫn cười ngay cả khi anh lắc lắc đầu. “Cần cứ vào cái kiểu em nhìn anh chắc em nghĩ anh là tên giết người hàng loạt. Chỉ là một thỏa thuận đơn giản thôi. Em nói rằng khi anh ra ngoài nhiều hơn và gặp những người phụ nữ khác và so sánh với em, anh sẽ nhận ra anh chỉ mê mẩn em một chút thôi. Mặt khác, anh nói rằng anh yêu em và sẽ mãi yêu em, mặc kệ cho anh có gặp bao nhiêu phụ nữ đi chăng nữa. Thỏa thuận thế này nhé, tất cả những gì em phải làm là ở yên đây cho tới khi anh có thể tiến hành sự so sánh ấy. Đơn giản chưa?”

Nàng nhún vai, “Em thấy anh có lợi gì ở thỏa thuận này rồi; cách nào thì anh cũng sẽ thắng. Em biết thừa anh đang lên kế hoạch ngủ với em và em thông minh đủ để hiểu rằng nếu em ở lại, đó chính xác là điều sẽ xảy ra. Nếu lúc nào đó anh quyết định rằng đó chỉ là một chút vui thú thoáng qua, thì anh sẽ chẳng mất gì cả, lại có một đối tác trên giường cả trong khi anh suy nghĩ về điều đó.”

“Em cũng được hưởng lợi từ điều đó mà,” anh toe toét.

Tia nhìn đen tối trong mắt anh đã làm lộ anh. Nàng có thể đá anh một phát nhưng dường như anh luôn có thể khiến nàng cười cho dù nàng đang có khó chịu đến thế nào chăng nữa. “Em biết rồi, biết rồi,” nàng nói, bắt đầu khúc khích. “Em buộc phải ngủ với anh.”

“Thỏa thuận này chẳng tệ tí nào,” anh hoàn toàn trở trên trả lời.

“Anh giỏi thuyết phục quá nhỉ, ngài Remington,” nàng nói, vẫn còn cười mặc dù nàng đã cố hết sức nén lại.

“Anh không chỉ giỏi thuyết phục không đâu,” anh nói, với lấy nàng và ôm nàng sát vào anh. Môi anh tìm thấy đường cong nơi cổ họng nàng và nàng rung mình, hàng mi rủ xuống che đi đôi mắt. “Cứ coi đây là trị liệu nhé,” anh khuyến khích. “Một kiểu báo đáp lại sự hiểu biết về trị liệu của em. Em cho anh một lý do để sống, và anh sẽ cho em thấy phải sống như thế nào.”

“Tự cao tự đại.”

“Thật thà thôi.”

“Em không thể làm điều này.”

Anh lay nàng, rồi lại kéo sát nàng vào người anh rồi bắt đầu phủ lên môi nàng, tấn công rào chắn là hàm răng nàng, chiếm lấy kho báu phía trong đó. “Em sẽ làm điều này,” anh khẳng định một cách êm ái. “Vì em yêu anh. Bởi vì anh cần em”

“Thì quá khứ: anh đã cần em. Đây là trong quá khứ rồi. Giờ anh đã tự thân vận động và anh vẫn làm tốt đấy chứ.”

“Anh sẽ không làm tốt nếu em rời bỏ anh. Anh thề anh sẽ ngồi lại vào cái xe lăn và không thêm bước ra nữa. Anh sẽ không đi làm nữa: Anh sẽ không ăn nữa, không ngủ nữa. Anh cần em chăm sóc anh.”

“Này hiệp không có tác dụng” nàng cảnh báo, cố không lại bật cười.

“Thế thì anh phải thử chiến thuật khác vậy. Làm ơn ở lại với anh. Anh yêu em, và em cũng yêu anh. Nếu em sai thì sao? Sẽ ra sao nếu mười năm nữa anh vẫn còn điên lên vì em như ngày hôm nay? Em sẽ quăng cơ hội đó đi chỉ bởi vì em sợ phải tin rằng nó có thể sẽ xảy ra?”

Nỗi đau đang làm héo mòn trái tim bảo nàng rằng ít nhất anh cũng đã đánh trúng vào lý do tại sao nàng muốn bỏ đi. Nàng sợ phải tin vào tình yêu bởi trước giờ chưa từng ai yêu thương nàng. Nàng chăm chú ngắm anh, ở sâu trong lòng nhận thức được mình vừa chạm đến một cột mốc của riêng mình. Nàng có thể chơi kiểu chắc ăn rồi bỏ chạy, nhưng những người chơi theo kiểu chắc ăn không bao giờ cảm nhận được sự say sưa khi chơi hết mình, khi mạo hiểm trái tim mình. Họ chưa bao giờ mạo hiểm bất cứ điều gì vậy nên họ cũng sẽ không bao giờ thắng được gì cả. Mọi thứ đều có giá của nó; nàng tự nhắc mình một lần nữa. Tất cả những gì nàng có thể làm là thử. Nếu nàng thắng, nếu như nhờ một phép màu nào đó nàng đoạt được trái táo vàng, thì đời nàng sẽ được trọn vẹn. Nếu nàng thua, liệu nàng còn có thể tệ hơn bây giờ được nữa chăng? Nàng thật sự yêu anh. Liệu rời bỏ anh bây giờ có ít đau đớn hơn là rời bỏ anh sau này?

“Được rồi,” nàng nói giọng khàn khàn, nhận thức được đường rút đang bị chặn đằng sau lưng mình. Nàng có thể cảm nhận được tiếng đổ ầm ầm của nó. “Em sẽ ở lại với anh. Đừng đòi hỏi em phải cưới anh, chưa

phải bây giờ. Hãy xem mọi chuyện diễn ra thế nào đã. Dễ hồi phục lại từ một chuyện tình đổ vỡ hơn là từ một cuộc hôn nhân đổ vỡ.”

Anh nhướn một bên lông mày nhìn nàng. “Em có vẻ không quá tự tin, nhỉ?”

“Em...thận trọng,” nàng thừa nhận. “Hôn nhân đã từng làm em tổn thương. Hãy để em khắc phục từng trở ngại một. Nếu...nếu mọi thứ ổn thỏa, em sẽ cưới anh bất kì lúc nào anh muốn.”

“Anh sẽ bắt em giữ lời hứa đấy,” anh lẩm bẩm. “Anh thích được cưới em ngay bây giờ cơ. Nếu có thể anh muốn làm cho em mang bầu ngay bây giờ. Anh mong muốn chúng ta sẽ dành hầu hết thời gian của mình cho dự án đó nhưng giờ thì anh sẽ phải có biện pháp phòng ngừa. Con chúng mình đều sẽ được ra đời sớm nhất là chín tháng sau khi chúng ta kết hôn. Không một ai được phép đếm những ngón tay và cười mỉa những đứa trẻ của chúng ta.”

Mắt nàng là những cái bể to lớn màu vàng kim đầy ắp những điều kỳ diệu, đến mức nó làm lu mờ hết phần còn lại của khuôn mặt. Ý nghĩ về những đứa con quá hấp dẫn đến mức nàng thèm được nói với anh rằng nàng sẽ cưới anh ngay lập tức. Nàng luôn luôn muốn có những đứa con, muốn phủ lên chúng tình yêu thương đang dồn ứ trong nàng. Sự quan tâm và chăm chút mà nàng chưa bao giờ nhận được từ mẹ mình đang có ở đó, kiên nhẫn chờ đợi những đứa trẻ của nàng. Con của Blake: mắt xanh, tóc sẫm màu, nụ cười duyên dáng làm lộ ra một bên nướu đồng tiền ẩn.

Nhưng một đứa trẻ là một điều mà nàng không thể mạo hiểm, vậy nên nàng không tranh cãi với anh. Thay vào đó, nàng lặng lẽ đề nghị, “Em sẽ gặp bác sĩ và lấy thuốc.”

“Không,” anh từ chối, có chất thép trong giọng anh. “Không thuốc men gì cả. Em sẽ không mạo hiểm, dù chỉ là một chút với cơ thể của em. Anh sẽ xử lí chuyện ấy mà không cần phải mạo hiểm, và chúng ta sẽ làm cách đó.”

Nàng không phiền lòng. Ý nghĩ về việc anh sẵn sàng nhận lấy trách nhiệm cho việc làm tình của họ thật tan chảy và ngọt ngào. Nàng vòng tay quanh người anh, nép mình vào anh, uống lấy từng mùi hương của anh.

“Nói với anh em yêu anh đi,” anh đòi hỏi, khum tay dưới cằm nàng và đẩy mặt nàng nhìn lên anh. “Anh biết em có nhưng anh muốn nghe nó.”

Một nụ cười bên lên nở trên môi nàng. “Em yêu anh.”

“Anh cũng nghĩ thế” anh nói đầy thỏa mãn rồi hôn nàng như để thưởng. “Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, em yêu. Hãy chờ xem.”

11. Chương 11

Nàng không dám hi vọng, nhưng có vẻ như anh đã đúng. Anh mua một chiếc batoong thanh mảnh màu đen trông giống một cái gậy chống gậy cảm hơn là một thứ gì đó thực sự được dùng để tựa vào, và hàng sáng Miguel đều lái xe đưa anh đi làm. Lúc đầu Dione bứt rứt không yên mỗi lúc anh đi. Nàng sợ rằng anh có thể ngã và làm đau mình, rằng anh cố làm việc quá mức khiến bản thân kiệt sức. Sau một tuần nàng phải thừa nhận rằng anh đang mạnh lên trước thách thức của việc đi làm lại. Thay vì ngã, từng ngày từng ngày anh tiến bộ, bước đi nhanh hơn với ít nỗ lực hơn. Nàng cũng chẳng phải lo anh đang thúc đẩy bản thân quá mức; thể trạng của anh đang rất tuyệt, nhờ có chương trình của nàng.

Nàng gần như phát điên khi nghĩ về tất cả đám phụ nữ anh tiếp xúc hàng ngày; nàng tự biết anh quyến rũ ra sao, đặc biệt cùng với sự khập khiễng đầy hấp dẫn ấy. Khi anh trở về nhà hôm đầu tiên nàng đã gần như nín thở, chờ anh reo lên vui sướng, “Ồ, em nói đúng; nó chỉ là sự mê muội nhất thời. Em có thể ra đi được rồi.”

Nhưng anh không bao giờ nói câu đấy. Anh trở về nhà, hăm hở như lúc đi làm, rồi họ dành cả buổi chiều trong phòng tập, hoặc bơi lội nếu hôm đó trời ấm. Tháng mười hai là một tháng dễ chịu, với nhiệt độ buổi chiều chỉ ở tầm trên dưới hai mươi độ, cho dù ban đêm thỉnh thoảng nhiệt độ hạ xuống gần như là lạnh giá. Blake quyết định lắp thêm một hệ thống làm ấm nước ở bể bơi để họ có thể bơi kể cả vào ban đêm, nhưng anh có quá nhiều thứ trong đầu đến mức cứ phải trì hoãn nó suốt. Dione chẳng thèm quan tâm liệu bể bơi có được sưởi ấm hay không; tại sao phải quan tâm đến việc bơi lội trong khi nằm cả đêm trong vòng tay anh vẫn tốt hơn nhiều?

Mặc cho điều gì đã xảy ra, mặc cho cái kết đã được viết sẵn cho câu chuyện đặc biệt của họ, nàng vẫn luôn luôn yêu anh vì anh đã giải phóng nàng khỏi sự bủa vây của nỗi sợ trong nàng. Trong vòng tay anh nàng quên hết quá khứ và chỉ tập trung vào mỗi khoảnh khắc anh trao nàng, khoảnh khắc mà nàng sung sướng đáp trả.

Anh là người tình mà nàng cần; anh đủ chín chắn để hiểu phần thưởng dành cho sự kiên nhẫn, và đủ láu cá để đôi lúc làm ra vẻ mất kiên nhẫn. Anh trao gửi, anh đòi hỏi, anh vuốt ve, anh thử nghiệm, anh cười, anh trêu chọc, và anh thỏa mãn. Anh bị mê hoặc một cách hạnh phúc bởi cơ thể nàng cũng như nàng mê đắm cơ thể anh, và đó là một kiểu ngưỡng mộ cởi mở mà nàng cần tới. Những sự việc đã xảy ra đã đóng khung tính cách nàng khiến nàng cảnh giác với những cảm xúc bị kìm nén, thậm chí những cảm xúc đó có là niềm hạnh phúc, và việc Blake đối xử với nàng bằng sự chân thành tuyệt đối đã tạo cho nàng một bộ phóng chiếu chắn mà từ đó nàng vút lên như một người đàn bà, cuối cùng đã được an toàn trong sự nữ tính và bản năng tình dục của chính mình.

Những ngày của tháng mười hai là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời nàng. Nàng đã từng biết đến sự bình yên và toại nguyện, đó không phải là một thành tựu nhỏ nếu nghĩ đến nỗi kinh hoàng mà nàng đã trải qua, nhưng giờ đây với Blake nàng mới thực sự hạnh phúc. Chỉ còn thiếu một nghi lễ nữa thôi, còn đâu nàng gần như đã cưới anh rồi, và mỗi ngày trôi qua, ý nghĩ về việc trở thành vợ anh càng cắm rễ sâu hơn trong tâm trí nàng, chuyển từ trạng thái „bất khả thi“ sang „đáng nghi ngờ“, rồi sang „bấp bênh có chút cơ hội“, và sau đó tới tình trạng „có thể“ đầy sợ hãi nhưng tràn trề hy vọng. Nàng từ chối cho phép mình nghĩ xa hơn tình trạng này, lo sợ sẽ thách thức số phận, tuy nhiên nàng vẫn bắt đầu mơ về những ngày, thậm chí là những năm dài cùng anh, và rồi nàng nhận ra mình đang nghĩ cách đặt tên cho những đứa con.

Anh đưa nàng đi mua sắm cho Giáng Sinh, điều nàng chưa bao giờ làm trước đây. Chưa từng có ai gần gũi với nàng đủ để nàng trao hay nhận quà. Khi Blake biết được điều đó, anh đã lao vào chiến dịch tổ chức một bữa tiệc Giáng Sinh thực sự lần đầu tiên cho nàng, một chiến dịch làm kinh hãi mọi sự tưởng tượng. Căn nhà được trang trí theo một kiểu pha trộn độc đáo nhưng không phải bao giờ cũng logic giữa phong cách truyền thống và phong cách sa mạc; tất cả đám xương rồng đều được diện những cái nơ lờ lợc vui mắt hay thậm chí những quả bóng thủy tinh trang trí, nếu những cái gai của chúng đủ to. Anh đặt mua những cành nhựa ruồi cùng tầm gửi và giữ chúng trong tủ lạnh cho đến khi chúng có thể được lôi ra, Alberta cũng tham gia vào không khí lễ hội bằng cách sục sạo những quyển sách nấu ăn tìm công thức những món Giáng Sinh truyền thống.

Dione nhận thấy tất cả mọi người đều cố gắng biết bao vì nàng, và nàng quyết tâm ném mình vào những sự chuẩn bị cùng những niềm vui. Bỗng nhiên có vẻ như thế giới có đầy những người quan tâm đến nàng và những người nàng quan tâm đến.

Nàng đã lo sợ rằng Blake sẽ khiến nàng ngỡ ngàng bằng cách tặng cho nàng rất nhiều những món quà đắt tiền, và nàng đã vừa nhẹ nhõm vừa hân hoan khi mở những gói quà để thấy rằng chúng đều chứa những món quà nhỏ, sâu sắc và thỉnh thoảng còn hài hước nữa. Một cái hộp dài, phẳng lẽ ra có thể chứa một chiếc đồng hồ hay một cái vòng tay đắt tiền thì thay vào đó lại là một loạt những biểu tượng bé xíu khiến nàng phải bật cười: một thanh tạ tí hon, một chiếc giấy thể thao, băng đô chặn mồ hôi, một chiếc Frisbee, một chiếc cúp vô địch đáng yêu và một chiếc chuông bạc nhỏ xíu thật sự có tạo nên những tiếng leng keng be be khi nàng lắc nó. Một hộp khác chứa một chiếc lắc tay mà nàng có thể đính những biểu tượng kia vào; món quà thứ ba là một quyển sách bán chạy mà nàng đã nhặt lên trong hiệu sách chỉ một tuần trước đó, rồi lại đặt xuống và quên mua nó bởi cơn lốc quay cuồng của việc mua sắm. Một chiếc khăn choàng bằng ren màu đen thả qua đầu nàng khiến nàng nhìn lên và mỉm cười với Richard, người đang ngắm nàng bằng một cái nhìn dịu dàng một cách kỳ lạ trong đôi mắt xám lạnh lẽo của anh. Quà của Serena làm nàng hụt hẫng và nhanh chóng nhét nó trở lại hộp, khiến cho Serena cười lăn cười bò còn Blake thì ngay lập tức lại giằng lấy cái hộp khỏi nàng và gisơ món quà ở bên trong lên: một chiếc áo rất chi là riêng tư với những đường cắt hình

trái tim tại những nơi chiến lược.

“Đây là thứ chị đã bỏ qua mất khi chị mua đám quần áo để gây chiến đấy,” Serena nói cực ngậy thơ, đôi mắt xanh trong veo như một đứa trẻ.

“Aaaa, đám quần áo ấy” Blake thở dài đầy thỏa mãn.

Dione vỗ lấy cái áo liền quần....thứ....mặc kệ nó là gì....khỏi tay anh và thả nó trở lại hộp, hai má nàng đỏ rực. “Sao mọi người đều nhìn tôi thế?” nàng hỏi không thoải mái. “Tại sao mọi người không mở quà của mình đi?”

“Bởi vì em trông quá ư xinh đẹp,” anh trả lời nhẹ nhàng, cúi đầu xuống để chỉ có nàng là nghe thấy được. “Mắt em sáng lên như một cô bé con. Anh có một thứ nữa để em...à, bóc ra vào lúc muộn hơn tối nay. Chắc em sẽ thích nó chứ?”

Nàng nhìn chằm chằm vào anh, tròn mắt mở lớn đến mức gần choán hết viền vàng bên ngoài. “Em thích đấy,” nàng thì thầm, cả cơ thể đã bị kích thích khi nghĩ về cuộc làm tình họ sẽ có tối nay, khi họ nằm dính vào nhau trên chiếc giường to của anh.

“Đây là một cuộc hẹn hò,” anh thì thầm.

Phần còn lại của đồng quà được mở ra giữa những tràng cười và những câu cảm ơn. Sau đó Alberta mang ra những cốc rượu rum nóng có bơ. Dione ít khi uống, từ những ngày đầu thừa thơ ấu nàng đã ác cảm với chất cồn, tuy nhiên nàng uống rượu rum bởi vì nàng đang hạnh phúc và thoải mái và bỗng nhiên những giới hạn đó chẳng còn quá quan trọng nữa. Rượu rum thấm êm ru qua cổ họng nàng, làm nàng tái đi, khi hết rồi nàng lại uống thêm một cốc nữa.

Sau khi Serena và Richard về, Blake giúp Dione bước lên cầu thang với một cánh tay đặt vững chãi quanh eo nàng. Anh đang cười khế, nàng dựa vào người anh, để anh phải đỡ hầu hết trọng lượng cơ thể nàng. “Có gì buồn cười à?” nàng hỏi ngái ngủ.

“Em đấy. Em đang ngà ngà say, và em đẹp tuyệt trần. Em có biết em đã mang cái nụ cười ngái ngủ ngọt ngào nhất trần đời đấy trong suốt mười lăm phút rồi không? Đừng có ngủ biến đi đấy nhá, ít nhất cũng phải đợi đến khi em xong cuộc hẹn hò giữa hai ta đã chứ.”

Nàng dùng bước trên bậc thang rồi nhào người vào vòng tay anh, cuốn mình quanh anh. “Anh biết là em sẽ không đời nào bỏ lỡ nó mà” nàng kêu gừ gừ.

“Anh sẽ làm cho em không bỏ lỡ.”

Nàng để cho anh thuyết phục tròn vào người bộ đồ lót liền mảnh đầy khiêu khích mà Serena tặng, và anh làm tình với nàng trong khi nàng vẫn mặc bộ đồ đó trên người. Rồi ngay cả mẩu vải ấy cũng có vẻ như đang làm vướng anh, thế là cởi nó ra khỏi nàng. “Không có gì dễ thương như làn da của em,” anh thì thầm, trải những nụ hôn chỉ chút dọc qua bụng nàng.

Nàng cảm thấy mê mẩn, trí óc nàng hơi mờ mịt, nhưng cơ thể nàng lại rộn ràng, cong lên theo bản năng để đón những cú thúc nhịp nhàng đang mang nàng đến cực khoái khi anh ngừng lại, hôn khắp người nàng và lại chiếm lấy nàng lần nữa. Khi họ kết thúc, nàng nằm yếu ớt và run rẩy trên giường, lằm bằm phản đối khi cảm thấy anh rời khỏi nàng.

“Anh sẽ quay lại ngay,” anh cam đoan với nàng, và anh làm đúng như vậy, trọng lượng của anh ấn xuống đệm một cách quen thuộc. Nàng mỉm cười, nhấc tay lên chạm nhẹ vào anh mà không hề phải mở mắt.

“Đừng ngủ vội” anh cảnh cáo. “Chưa đâu. Em vẫn chưa mở món quà cuối cùng của em.”

Nàng chống mi mắt lên, “Nhưng em tưởng món quà chính là anhkhi chúng ta làm tình, em nghĩ rằng....” nàng bối rối lăm băm.

Anh cười lục khục, trượt tay ra sau lưng nàng, dựng nàng ngồi dậy. “Anh rất vui khi em thích nó, nhưng anh đã có một thứ khác nữa cho em.” Anh đặt vào tay nàng một chiếc hộp dài và mỏng.

“Nhưng anh đã tặng em quá nhiều rồi,” nàng phản đối, choàng tỉnh khi chạm vào chiếc hộp.

“Nhưng nó khác. Món quà này là đặc biệt. Nào, mở nó ra đi.”

Anh ngồi đó với cánh tay vẫn ôm quanh người nàng, quan sát gương mặt nàng và mỉm cười khi thấy nàng lóng ngóng với đồng giấy bọc màu vàng kim trang nhã, những ngón tay nhanh nhẹn của nàng bỗng trở nên vụng về. Nàng nhấc nắp ra và nhìn chằm chằm cảm lạnh vào một dây chuyền đơn giản đang nằm trên lớp vải lót sa tanh như thể một tấm lưới bằng vàng. Một trái tim đỏ thẫm, được mài giữa tinh xảo đỉnh ở trên dây chuyền.

“Đó là ruby,” nàng lấp bắp.

“Không,” anh nhẹ nhàng chỉnh lại, nhấc nó lên khỏi hộp và đeo nó quanh cổ nàng. “Đây là trái tim của anh.” Sợi dây chuyền dài, và viên ruby hình trái tim trượt ngay xuống ngực nàng nằm yên vị giữa hai bầu ngực, lấp lánh những ánh lửa thẫm tương phản với làn da màu mật ong của nàng.

“Đeo nó mãi mãi nhé,” anh thì thầm, ánh mắt anh đặt trên những đường cong căng tròn mà món quà của anh đang gói lên. “Và trái tim anh sẽ luôn luôn chạm vào trái tim em.”

Một giọt nước mắt trong vắt tràn qua hàng mi và từ từ lăn xuống gò má nàng. Anh vươn tới và bắt nó bằng lưới. “Một chiếc nhẫn đính hôn là không đủ tốt đối với em, vậy nên anh trao cho em một trái tim đính hôn. Em sẽ đeo nó chứ, em yêu? Em sẽ lấy anh chứ?”

Nàng nhìn anh bằng đôi mắt mở lớn và sâu đến nỗi chúng có thể chìm đắm cả thế giới. Cả một tháng nàng đã chia sẻ giường cùng anh, cố gắng tự chuẩn bị sẵn sàng cho cái ngày khi mà nàng không thể làm như vậy được nữa, nhấm nháp từng khoảnh khắc có với anh để cố gắng thu gom lại những niềm vui giống như con sóc thu lượm những quả sồi, một đảm bảo để có thể vượt qua được mùa đông khắc nghiệt. Nàng chắc anh đã mất dần hứng thú đối với nàng, nhưng mỗi ngày anh đều quay về với nàng và ôm nàng trong vòng tay, nói với nàng rằng anh yêu nàng. Có lẽ cuối cùng giấc mơ không phải là giấc mơ, mà là hiện thực. Có lẽ nàng có thể dám tin tưởng.

“Vâng,” nàng nghe thấy mình run rẩy thốt lên khi trái tim và những nỗi mong mỏi khát khao lẫn át lí trí, song lí trí cũng ngay lập tức cố gắng thu hồi lại lãnh địa đã mất của nó bằng cách thêm vào, “nhưng cho em thời gian để quen với ý nghĩ này đã....Nó dường như có vẻ không thật lắm.”

“Tất nhiên là nó thật rồi,” anh lẩm bẩm, trượt tay dọc theo lồng ngực nàng cho tới lúc một bên vú căng tròn ấm áp lấp đầy lòng bàn tay anh. Anh nghiền cứu sự hoàn hảo tuyệt đối của phần da thịt mềm mại lờ mờ gân của nàng, phần núm nhỏ nhỏ căng cứng màu hồng đào ngay lập tức có phản ứng lại với cái chạm nhẹ nhất của anh, và cơ thể anh liền bắt đầu cứng lại bởi nhu cầu quen thuộc mà anh vẫn chưa bao giờ hoàn toàn thỏa mãn nổi. Nhẹ nhàng, anh đẩy nàng xuống vị trí nằm ngửa. “Với anh thì thời gian đính hôn dài cũng chẳng sao cả,” anh lơ đãng nói. “Hai tuần là cực kỳ nhiều rồi.”

“Blake! Em thì đang nghĩ đến khoảng thời gian vài tháng, không phải vài tuần!”

Anh nhìn lên sắc bén; rồi anh trông thấy sự không chắc chắn đầy hoảng sợ trên khuôn mặt nàng, ánh mắt anh mềm lại và miệng anh nở nụ cười mỉm. “Vậy thì chọn ra một ngày đi, em yêu, miễn là nó trong vòng sáu tháng tới và em không chọn ngày Chuột Chũi* hay ngày Cá Tháng Tư.”

(*Ngày chuột chũi - Groundhog day - Lễ hội nổi tiếng và lạ lùng diễn ra vào ngày 2 tháng 2 hàng năm tại Punxsutawney, Pennsylvania (Mỹ). Theo truyền thuyết là ngày dự báo sớm về chuyển biến thời tiết. Đúng vào ngày này, các chú chuột sẽ ra khỏi hang sau thời kỳ trú đông. Theo người dân vùng quan niệm, lúc những chú chuột ra khỏi cửa hang mà thấy bóng của chúng đổ dài trên mặt đất thì còn sáu tuần nữa mùa đông sẽ kết thúc, nếu không thấy bóng đổ tức là mùa xuân ấm áp đã đến. Nguồn: afamily)

Nàng cố suy nghĩ tuy nhiên đầu óc bỗng dưng rối loạn, hoàn toàn bị xao nhãng bởi cảm giác râm ran tuyệt vời của bàn tay anh trên khắp cơ thể. Những ngón tay anh trượt vào giữa hai chân nàng khiến nàng thổn thổn, khoái cảm bắn xuyên qua cơ thể nàng. “Ngày quốc tế lao động,” nàng nói, không còn thực sự quan tâm đến chuyện định ngày nữa.

Anh cũng đang bị rối loạn, các giác quan của anh bị xâm chiếm bởi vẻ đẹp ngây ngất của người phụ nữ đang nằm dưới bàn tay anh khi anh cố nghĩ xem nàng đang nói gì. “Lao động hả*? anh hỏi, bối rối và hơi sốc. „Sao lại phải lao động*?“,

(*Ở đây tác giả chơi chữ. Nguyên văn là Dione nói „May Day“ - ngày Quốc tế Lao động. Blake nghe ra thành „may day“ - tín hiệu cấp cứu nên sau đó có hỏi lại “Em kêu gọi giúp đỡ à?”)

“Không...Ngày Quốc tế Lao động, không phải lao động gì cả,” nàng giải thích, nhấn mạnh để anh có thể nghe thấy cả cụm từ. “Ngày đầu tiên của tháng năm ấy.”

“Ngày đó thì làm sao?” anh lẩm bẩm, ấn đầu xuống để nếm hai bên nụ hoa cương cứng đang cắm dỗ anh. Anh nhanh chóng mất hết hứng nói chuyện.

“Hôm đó chúng ta sẽ làm đám cưới,” nàng thở hổn hển, cơ thể nàng bắt đầu một điệu khiêu vũ chậm rãi, nhấp nhô.

Anh hiểu được nghĩa của những từ này và anh nhắc đầu dậy. “Anh không thể thuyết phục em cưới anh trước đó à?”

“Em..không biết” nàng rên lên. Những móng tay nàng bấm sâu vào vai anh. Theo cái cách mà đang cảm thấy lúc đó thì anh hoàn toàn có thể thuyết phục nàng bất cứ điều gì anh muốn. Mặc dù họ vừa mới làm tình xong, cả người nàng tràn đầy một niềm ham muốn cấp bách đến mức như thể nàng chưa có anh hàng năm rồi. Nàng quay qua anh, cơ thể mượt mà mềm mại ôm thúc giục anh, và không cần phải nói ra thì anh cũng biết nàng muốn gì. Anh nằm ngửa, hai tay dẫn dắt nàng khi nàng trườn lên anh rồi ấn anh xuống. Nàng trở nên hoang dại và khi nàng làm tình với anh theo cách này, sợi tóc dài đổ xuống bờ vai, rơi trên mặt anh khi nàng vươn người tới trước. Nàng suy tôn anh bằng điệu vũ cổ xưa đầy nhục dục của tình yêu, và trái tim bằng rubi nằm giữa hai bầu vú nàng như thể một giọt lửa.

Trong hai ngày sau đó không có gì xâm nhập vào niềm hạnh phúc mê mê đang làm họ đắm đuối. Mọi người ai cũng hài lòng với cuộc đính hôn, từ anh chàng lăm lè Miguel cho đến cô nàng Serena sôi nổi. Alberta thì hài lòng như thể bà là người đã sắp đặt chuyện đó, và Angela cứ hát ngân nga suốt cả ngày. Serena chuyển tới lời chúc tốt đẹp nhất từ Richard; rõ ràng đám cưới chính là điều mà mọi người đều mong muốn, và Dione đã suýt quên mất tại sao lúc đầu nàng lại quá thận trọng thế.

Vào ngày thứ ba Serena ghé qua ăn tối, cô đến một mình và mặt tái nhợt, mặc dù vẫn rất bình tĩnh. “Em nghĩ em nên nói cho anh trước khi ai đó khác làm vậy,” cô nói lạnh lẽ. “Richard và em đang ly thân.”

Dione nén lại không há miệng ra vì sốc. Trong mấy tuần vừa rồi họ đã hòa hợp hơn rất nhiều khiến nàng cũng đã ngừng lo lắng về họ. Nàng nhanh chóng nhìn sang Blake và lại sốc một lần nữa bởi sự thay đổi trong biểu hiện ở anh. Nàng đã nhìn thấy anh cười, yêu, trêu chọc, giận dữ, thậm chí sợ hãi, nhưng chưa bao giờ trước đây nàng trông thấy anh đầy chết chóc và chăm chú như thế. Bất chợt, nàng nhận ra nàng chưa bao giờ thật sự cảm nhận được sức mạnh tính cách của anh, bởi anh luôn kiềm chế hành động của mình vì nàng. Bây giờ thì phần cứng rắn như thép lạnh, phần sức mạnh thật sự của anh đang lộ ra khi anh chuẩn bị bảo vệ em gái mình.

“Em muốn anh làm gì?” anh hỏi Serena trong một tông giọng bình tĩnh, chết chóc.

Serena nhìn anh và thậm chí còn mỉm cười, hai mắt ngập tràn yêu thương. “Không gì cả,” cô nói đơn giản. “Đây là việc mà em phải giải quyết cùng với Richard. Blake, làm ơn, đừng để việc này ảnh hưởng tới mối quan hệ công việc giữa anh và anh ấy; ở đây em có lỗi nhiều hơn, nên sẽ không công bằng nếu anh đổ hết lên đầu anh ấy.”

“Làm sao mà lại là lỗi của em chứ?” anh gầm lên.

“Bởi vì đã không chịu trưởng thành và không chịu sắp xếp lại thứ tự ưu tiên của em trước khi mọi chuyện gần như đã quá muộn,” cô trả lời, một chút chất thép tương tự cũng lộ ra trong giọng nói ngọt ngào của cô. “Em sẽ không từ bỏ anh ấy, sẽ không từ bỏ mà không tranh đấu. Đừng hỏi em nữa, vì em sẽ không trả lời đâu. Anh ấy là chồng em, và đây là vấn đề riêng tư.”

Anh lặng lẽ đánh giá cô trong một lúc, rồi gật đầu cụt lủn. “Được rồi. Nhưng em biết là anh sẽ làm bất cứ điều gì có thể bất cứ khi nào em cần.”

“Đương nhiên làm em biết” cô nói, khuôn mặt giãn ra. “Chỉ là đây là thứ mà em phải tự mình làm. Em phải học để chiến đấu trận chiến của riêng mình.” Khi nói câu đó cô phóng sang Dione một ánh mắt có hàm ý, “Thấy không, tôi đang cố gắng.” Dione gật đầu xác nhận, rồi nhìn lên để phát hiện ra Blake đã để ý thấy sự

trao đổi nhỏ này và đang nhìn nàng chăm chăm, trên mặt anh có một biểu hiện cứng rắn quyết tâm. Dione dịu dàng nhìn lại anh. Anh có thể hỏi nhưng nàng không bắt buộc phải trả lời. Nếu Serena muốn anh mình biết cô đang cố tình tạo khoảng cách giữa hai người thì cô đã tự mình nói cho anh. Nếu không anh sẽ phải tự mình tìm ra. Richard và Serena không cần thêm bất cứ sự can thiệp nào vào cuộc hôn nhân giữa họ nữa, nếu Blake phát hiện ra anh là nguyên nhân chính khiến họ phải ly thân, anh sẽ hoàn toàn có khả năng xử lý chuyện đó riêng với Richard.

Muộn hơn vào đêm đó, sau khi anh đã làm tình với nàng với một cường độ khiến cho nàng mê mụ và ngái ngủ, anh mới lười biếng nói. “Có chuyện gì giữa em và Serena thế? Tất cả những liếc mắt đầy ngụ ý kia hẳn phải có ý nghĩa gì đó.”

Đây đúng là một phát tấn công lén lút, nàng nhận ra, vật lộn lấy lại sự sáng suốt. Anh vẫn làm tình với nàng như mọi khi, đợi cho đến khi nàng sắp ngủ thiếp đi và tóm lấy nàng khi nàng không phòng vệ. Để cho bình đẳng, nàng cuộn mình sát vào anh và lướt tay dọc xuống người anh trong những cái vuốt ve dài, chậm rãi. Khi nàng trượt đến bắp đùi anh, nàng được thưởng bằng sự căng lên của toàn bộ cơ thể anh.

“Nó chẳng là gì cả,” nàng rì rầm, nhấn những nụ hôn mềm mại nóng bỏng lên ngực anh. “Chỉ là cuộc trò chuyện giữa chúng em hôm cô ấy đưa em đi mua sắm cái đồng quần áo gợi cảm mà anh cực thích ấy. Cô ấy chắc hẳn bí mật tôn sùng đám đồ lót không đứng đắn. Cô ấy đã nhặt hầu hết đồng quần áo ngủ ít ỏi ở đó và rồi lại tặng em cái áo lót liền thân ấy vào Giáng Sinh.”

Những ngón tay cứng rắn vòng quanh cổ tay nàng, nhắc tay nàng khỏi người anh. Vươn người lên, anh bật đèn ngủ, ánh sáng tràn lên người họ. Dione nhìn anh, biết rằng anh muốn nhìn thấy những sắc thái biểu hiện trên mặt nàng. Nàng cố che giấu những suy nghĩ của mình, nhưng một chút bất an lạnh lẽo làm da nàng nổi gai ốc khi nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh lục sắc bén đó.

“Em đừng cố gắng thay đổi chủ đề nữa,” anh yêu cầu gay gắt. “Có phải Serena bảo em tránh xa Richard không?”

Lại chuyện này! Nàng cứng người, giận dữ hòa lẫn với đau đớn khi thấy Blake vẫn tiếp tục buộc tội nàng lén lút gặp Richard. Làm sao anh có thể nghĩ thế về nàng? Nàng chỉ mới vừa đồng ý lấy anh hai ngày trước đó, nhưng bằng cách nào đó anh vẫn không thể bỏ được ra khỏi đầu cái ý nghĩ rằng nàng có quan hệ với một người đàn ông khác. Nàng ngồi dậy, tấm chăn rơi xuống eo, nhưng nàng đang quá tức giận để có thể để ý xem nàng có đang khỏa thân hay không.

“Có cái quái gì với anh thế?” nàng điên tiết hỏi. “Anh nghe như thể một cái cửa rì ầm. Có cái gì khiến anh cứ luôn nghi ngờ em thế? Tại sao em luôn là nguyên nhân của mọi rắc rối giữa Serena và Richard?”

“Bởi vì Richard chưa bao giờ có thể rời mắt khỏi em khi bọn em gặp nhau,” anh trả lời, miệng mím thành đường thẳng.

“Em không phải chịu trách nhiệm về mắt của anh ta!” sự bất công của chuyện này khiến nàng muốn hét lên.

“Thật không?” anh quát. “Mỗi lần em nhìn cậu ta, nó đều có vẻ như thể hai người đang trao đổi những thông điệp bí mật ý.”

“Anh vừa kết tội em làm đúng cái điều ấy với Serena đấy. Chắc em cũng lảng tránh với cô ấy đúng không?” Dione nổi đóa lên. Nàng nắm chặt bàn tay trong nỗ lực kiểm soát cơn thịnh nộ đang bộc phát trong nàng. Sẽ là ngu ngốc nếu nàng mất kiểm soát, nên nàng bắt mình hít vào một hơi thật sâu, điềm tĩnh và để thả lỏng các cơ bắp.

Mắt anh nheo lại nhìn nàng, “Nếu em không có gì để giấu diếm thì tại sao em lại không nói cho anh Serena có ý gì khi nó nói như thế?” anh hỏi.

Lại một phát tấn công lén lút nữa. Nàng ghi nhận cú đánh và nhận ra anh lại một lần nữa tóm lấy nàng khi nàng bị tuột mất sự kiểm soát. “Nếu anh quá tò mò thế tại sao anh không đi mà hỏi cô ấy?” nàng đáp chua cay, nằm xuống trở lại, quay lưng về phía anh và kéo chăn lên tận cằm.

Nàng nghe thấy hơi thở anh rít qua răng và chỉ trong nháy mắt sau cái chặn bị hất ra khỏi người nàng và bị ném xuống phía cuối giường. Một bàn tay cứng như sắt tóm lấy vai nàng và xoay nàng lại, ấn nàng nằm

ngửa. “Đừng có quay lưng lại anh,” anh cảnh báo nhẹ nhàng, và cảm giác bất an lạnh lẽo trong nàng chuyển sang nỗi kinh sợ băng giá.

Lặng lẽ, khuôn mặt trắng bệch và bất động, nàng hất tay anh ra khỏi vai. Nàng đã chưa, chưa bao giờ chịu đựng một cách thụ động, ngay cả khi kháng cự khiến nàng còn bị đánh đau hơn. Nàng không hề suy nghĩ, chỉ phản ứng lại theo bản năng, kiểu kháng cự tự động của những người chiến đấu để sống sót. Khi anh vươn tới nàng, tức giận bởi sự từ chối của nàng, nàng lẩn tránh bàn tay anh và trượt khỏi giường.

Việc đó là Blake cũng chẳng còn quan trọng. Bằng cách nào đó điều đó còn làm cho sự việc trở nên tệ hơn. Hình ảnh của anh nhòe vào hình ảnh của Scott và nàng cảm thấy một cơn đau như cắt khiến nàng gần như khụy xuống. Nàng đã tin anh, yêu anh. Làm sao anh có thể phản bội nàng như vậy, khi anh đã biết rõ nàng đến thế? Cảm giác bị phản bội khiến nàng gần như nghẹn thở.

Anh nhảy khỏi giường và tóm lấy nàng khi nàng vươn tay ra về phía tay nắm cửa. Anh nắm lấy khuỷu tay và xoay nàng lại. “Em sẽ không đi đâu cả!” anh gầm lên. “Quay trở lại giường.”

Dione giật mạnh khỏi tay anh, lại dính sát cơ thể nàng vào cửa. Đôi mắt vàng kim của nàng không nhìn thấy gì, mở lớn khi nhìn chăm chăm vào anh. “Đừng chạm vào tôi,” nàng hét lên khàn khàn.

Anh lại vươn tới nàng lần nữa, nhưng đột ngột dừng lại khi anh nhìn nàng và thấy biểu hiện bất động trong mắt nàng. Nàng tái mét, nhợt nhạt đến nỗi anh sợ rằng nàng sẽ ngất xỉu bất cứ lúc nào, nhưng nàng vẫn cố giữ mình đứng thẳng. “Đừng chạm vào tôi,” nàng lại nói lần nữa, và hai cánh tay anh nặng nề rơi xuống cạnh người.

“Bình tĩnh nào,” anh nói dỗ dành. “Mọi chuyện ổn rồi. Anh sẽ không làm em đau, em yêu. Hãy quay trở lại giường nào.”

Nàng không di chuyển, mắt nàng vẫn khóa chặt vào anh khi nàng đang đánh giá từng cử động của anh cho dù là nhẹ nhất. Thậm chí ngực anh giãn nở mỗi khi thở cũng tác động lên các giác quan của nàng. Nàng nhìn thấy lỗ mũi anh phập phồng, những ngón tay anh co lại.

“Ổn rồi,” anh lặp lại. “Dee, chúng ta chỉ tranh cãi thôi, tất cả chỉ có thế. Chỉ là tranh cãi thôi. Em biết là anh sẽ không đánh em mà.” Anh từ từ đưa tay về phía nàng, nàng nhìn những ngón tay anh đang đến gần. Bằng cách nào đó cơ thể nàng tuy không hề cử động nhưng vẫn thu vào, co rúm lại cố gắng tránh cái chạm của anh. Ngay trước khi anh chạm được vào nàng, nàng trượt nhanh sang bên, tránh xa khỏi bàn tay đe dọa của anh.

Không nhụt chí, anh đi theo, di chuyển theo nàng nhưng không tiến tới gần hơn. “Em đi đâu thế?” anh nhẹ nhàng hỏi.

Nàng không trả lời. Mắt nàng đang rất cảnh giác, thay cho cái nhìn mù lòa. Blake đưa cả hay tay về phía nàng, lòng bàn tay ngửa lên nài xin.

“Em yêu, đưa tay em cho anh đi,” anh thì thầm, tuyệt vọng len vào tĩnh mạch anh, làm máu anh đông lại. “Làm ơn hãy tin anh; anh sẽ không bao giờ làm em đau. Trở lại giường với anh rồi để anh ôm em nào.”

Dione nhìn anh. Nàng cảm thấy thật kì lạ, giống như một phần trong nàng đang lùi lại sau và quan sát tình hình. Việc này đã từng xảy ra trước đây, với Scott, như thể nàng bằng cách nào đó phải tách rời bản thân khỏi cái xấu xa đang xảy ra với mình. Cơ thể nàng phản ứng một cách không suy tính, cố gắng tự bảo vệ nó, trong khi tâm trí lại triển khai một cơ chế bảo vệ riêng bằng cách phủ một tấm màn không thực lên những gì đang xảy ra. Bây giờ cảnh này đang được lặp lại với Blake, nhưng vì một lý do nào đó nó lại rất khác. Scott chưa bao giờ đi theo nàng, chưa bao giờ nói với nàng bằng một giọng ngân nga và khàn khàn như thế. Blake muốn nàng đưa tay cho anh và trở lại giường với anh, nằm cạnh anh như thể chưa có gì xảy ra. Nhưng điều gì đã xảy ra? Anh đã giận dữ, đã tóm lấy vai nàng, ném nàng nằm ngửa.....không, đó chính là Scott. Scott đã có lần làm điều đó nhưng lúc đó họ không ở trên giường.

Trán nàng nhăn lại và nàng nhấc cả hai tay lên xoa trán. Lạy Chúa, chẳng nhẽ nàng sẽ không bao giờ thoát khỏi Scott, khỏi những gì hắn ta đã làm cho nàng? Cơn giận của Blake đã làm sống lại những kí ức về quãng thời gian ấy, và cho dù nàng không nhầm lẫn nhân dạng của họ, nàng đã phản ứng với Scott, không phải với Blake. Blake không làm đau nàng; anh đã cấu giận, nhưng anh không làm đau nàng.

“Dee? Em ổn chứ?”

Giọng nói lo âu đầy thương yêu của anh làm nàng không thể chịu nổi. “Không,” nàng trả lời, giọng nàng nghẹn lại giữa hai bàn tay. “Em không biết liệu em có bao giờ ổn được nữa hay không.”

Đột nhiên nàng cảm thấy cái chạm của anh, tay anh nắm lấy cánh tay nàng, từ tốn kéo nàng về phía anh. Nàng có thể cảm nhận sự căng thẳng ở anh khi anh ôm nàng vào lòng. “Đương nhiên là em sẽ ổn” anh cam đoan với nàng, hôn lên thái dương nàng. “Quay trở lại giường với anh; em bị lạnh rồi.”

Bỗng nhiên nàng thấy lạnh, hơi lạnh của màn đêm phủ trên làn da trần của nàng. Nàng đi cùng anh trở lại giường, để anh đặt nàng vào trong chăn và kéo tấm phủ lên cho nàng. Anh đi vòng sang phía đối diện, tắt đèn và leo lên giường nằm cạnh nàng. Cẩn thận, như thể anh đang cố không làm nàng giật mình, anh kéo nàng vào vòng tay anh, giữ nàng thật chặt bên cạnh anh.

“Anh yêu em,” anh nói trong bóng tối, chất giọng thấp rung lên trên da nàng. “Anh thề, Dee, rằng anh sẽ không bao giờ chạm vào em khi cáu giận. Anh yêu em quá nhiều để khiến em phải trải qua điều đó một lần nữa.”

Nước mắt nóng hổi thiêu đốt hai mắt. Làm sao anh có thể xin lỗi cho một điều mà về bản chất chính là một khiếm khuyết của nàng chứ? Sẽ mất bao lâu trước khi anh bắt đầu oán giận cái thiếu sót này trong bản tính của nàng đây? Anh sẽ không bao giờ còn có thể cư xử tự nhiên với nàng nữa, và sự căng thẳng ấy sẽ chia rẽ họ. Những cặp đôi bình thường cũng cãi nhau, hét vào mặt nhau, biết rằng sự tức giận sẽ không làm tổn hại đến tình yêu giữa họ. Blake sẽ tự kiểm chế mình, sợ rằng tình huống tương tự sẽ lại xảy ra; liệu Blake sẽ dần ghét nàng vì anh thấy bị hạn chế bởi nàng không? Blake xứng đáng với một ai đó trọn vẹn, ai đó tự do, vì anh cũng tự do như thế.

“Có lẽ sẽ tốt hơn nếu em ra đi,” nàng nói, từ ngữ run rẩy bất chấp mọi nỗ lực của nàng giữ cho giọng nói bình tĩnh.

Cánh tay đang ở dưới cổ nàng căng lên, anh nhóm dậy tựa lên khuỷu tay, bóng anh lơ mơ trên nàng trong màn đêm. “Không,” anh nói, và anh đã đạt được sự kiên quyết mà nàng đã cố gắng có được nhưng đã thất bại. “Em đang ở nơi em thuộc về, và em sẽ ở lại đó. Chúng ta sẽ làm đám cưới, nhớ chứ?”

“Đấy chính là điều em muốn nói,” nàng phản đối. “Làm sao chúng ta có thể sống cùng nhau nếu anh cứ luôn phải cẩn trọng lời nói và hành động của mình, sợ rằng sẽ làm em buồn? Anh sẽ căm ghét em, và em sẽ căm ghét bản thân mình!”

“Em chỉ đang lo lắng chuyện không đâu,” anh nói ngắn gọn. “Anh sẽ không bao giờ ghét em, vậy nên quên điều ấy đi.”

Sắc thái trong giọng nói của anh cắt vào lòng nàng. Nàng rơi vào im lặng, tự hỏi tại sao có lúc mình lại ngu ngốc đến nỗi thực sự tin rằng họ có thể có một cuộc sống bình thường cùng nhau cơ chứ. Đến giờ nàng lẽ ra đã phải biết được rằng đời nàng sẽ chẳng có được tình yêu. Blake không yêu nàng; chẳng phải lương tri nàng đã nói cho nàng biết như thế ngay từ đầu rồi sao? Anh chỉ mê đắm nàng, bị quyến rũ bởi thử thách chinh phục nàng và bầu không khí theo kiểu nhà kính tạo ra bởi chương trình tập luyện khắc nghiệt của anh. Nhà kính sản sinh ra những mùa hoa rực rỡ, nhưng nàng phải ghi nhớ rằng những mùa hoa này không thể có trong thế giới thực.

Họ phải sống trong bầu không khí được bảo vệ chu đáo ấy; họ sẽ héo mòn và chết đi khi họ tiếp xúc với những yếu tố thường là không thân thiện của một cuộc sống bình thường.

Đỉnh cao của cơn mê đắm của Blake cũng đang chết dần, không phải vì anh bị hấp dẫn bởi một người phụ nữ khác như nàng đã từng lo sợ, mà bởi vì nó hàng ngày phải đối đầu với thực tế.

Nàng gần như bị đốt cháy vì ngược, nghĩ về những điều nàng đã làm, đóng quần áo lộ liễu nàng đã mặc. Rồi nàng cảm thấy tay anh trên ngực mình, và hơi nóng tăng lên, nhưng không phải vì xấu hổ nữa. Anh đã không làm tình với nàng mấy ngày rồi: anh đi ngủ muộn và ngủ thiếp đi ngay khi đầu anh chạm gối, và nàng đã nhớ những cái chạm của anh.

“Em không phiền đúng không?” anh nhẹ nhàng hỏi, kéo áo ngủ qua đầu nàng. “Em đang làm gì mà lại mặc cái thứ này vậy?”

“Em bị lạnh khi anh không ở trên giường,” nàng giải thích, duỗi người trong tay anh, say sưa cảm nhận sự thô nhám những sợi lông trên da anh trên da của nàng.

Với một tiếng gầm gừ anh xoay nàng nằm giữa rồi vùi mặt mình giữa hai bầu ngực nàng. “Giờ anh đã ở đây, vì thế em không cần nó nữa,” anh nói, giọng bị nghẹt lại bởi da thịt nàng. Anh nhanh chóng chiếm lấy nàng, mất kiên nhẫn bởi mấy ngày không có nàng. Nàng vẫn ôm lấy anh sau khi anh đã ngủ say, những nghi ngờ tạm thời được thả lỏng bởi sự say đắm trong việc làm tình của anh.

Sáng hôm sau Serena gọi điện. “Mình vừa nói chuyện với Blake,” cô nói và cười nhẹ. “Anh ấy thực tế đã ra lệnh cho mình đưa cậu ra ngoài ăn trưa. Anh ấy còn bảo cậu đang phát điên lên với anh ấy vì quá bận bịu với công việc. Liệu anh ấy có thực sự nghĩ rằng mình tin vào điều ấy?”

Dione cười lớn. “Anh ấy nghĩ cậu đang ngồi một mình cô độc, ừ ừ, và anh muốn cậu ra khỏi nhà một lúc. Chúng ta sẽ làm anh ấy vui và cùng nhau đi ăn trưa chứ?”

“Sao lại không? Mình sẽ đón cậu lúc mười hai giờ.”

“Mình có ừ ừ gì đâu,” Serena nói chắc chắn vài tiếng sau đó khi cô đang cắn một miếng củ cải giòn. “Richard muốn có một khoảng thời gian cho riêng mình, và mình đưa nó cho anh ấy thôi. Bọn mình không hề tranh cãi hay làm bất cứ điều gì tương tự. Anh ấy đang ở Aspen. Anh ấy thích trượt tuyết và mình thì vẫn chưa học cách trượt: từ khi chúng mình cưới nhau anh ấy chưa hề đi trượt tuyết vì không muốn làm việc gì mà mình không thích. Mình không thể thao lắm,” cô cười toe toét giải thích.

“Cậu không hề buồn chứ?”

“Đương nhiên là mình có buồn, nhưng mình học tập cậu, giữ mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.” Cô nhẹ nhún vai. “Chúng mình đã nói chuyện với nhau rất lâu trước khi anh ấy đi, làm rõ mọi thứ với nhau. Đây là lần đầu tiên Richard làm vậy. Anh ấy cực giỏi việc giữ kín mọi ý nghĩ đến mức nhiều khi mình muốn hét lên. Chúng mình kết luận rằng anh ấy đã phải chịu quá nhiều áp lực và điều tốt nhất nên làm là tách nhau ra, để anh ấy xả hơi và ngủ bù trước khi tụi mình bàn luận tiếp.”

“Thế cậu đã nói chuyện với anh ấy kể từ khi anh ấy đi chưa?”

“Chưa. Đây là một phần của thỏa thuận. Khi nào anh ấy trở về chúng mình sẽ giải quyết mọi việc một cách triệt để.”

Serena đã thay đổi rất nhiều trong những tháng sau khi họ gặp nhau, trở thành một người phụ nữ tự tin. Mọi thứ có thể không được như ý cô muốn, nhưng cô sẽ đối mặt với tương lai bằng gương mặt ngẩng cao; Dione chỉ mong nàng cũng làm được như thế. Khi Blake làm tình với nàng, nàng có thể quên đi việc anh đang dần rời xa nàng, nhưng họ lại không thể dành cả đời ở trên giường. Trái tim bằng ruby nằm ầm ập trên vùng trung giữa hai bầu ngực nàng. Anh đã nói đây là trái tim của anh, nên nàng sẽ không ích kỉ. Nàng sẽ trả lại cho anh trái tim của anh.

“Mình biết chúng mình nên làm gì rồi,” Serena nói kiên quyết. “Đi mua sắm đi! Chúng ta có thể tìm váy cưới cho cậu.”

Mua sắm là liều thuốc chữa bách bệnh của Serena, và Dione cũng hưởng ứng ý kiến đó, cho dù nàng không thể có nổi chút hứng thú nào với bất kì cái váy nào họ tìm thấy. Làm sao nàng có thể lo lắng về một chiếc váy cho một đám cưới sẽ không bao giờ diễn ra?

Blake quá mệt mỏi khi trở về nhà tối hôm đó đến mức anh đi tập tễnh nặng hơn bình thường, thế nhưng anh vẫn tra hỏi nàng rất ghê vào bữa tối, bắt nàng liệt kê từng từ Serena đã nói, trông con bé thế nào, con

bé có vẻ lo lắng hay không. Dione cố gắng cam đoan với anh, nhưng nàng biết anh vẫn đang lo lắng cho cô em gái.

Đam mê như đêm trước đã không lặp lại; cuối cùng khi anh cũng chịu đi ngủ, anh quàng tay qua tay nàng và chìm ngay vào giấc ngủ trước cả khi kịp lẩm bẩm câu chúc “Ngủ ngon”. Nàng lắng nghe tiếng thở đều đặn của anh trong một lúc lâu, chưa muốn đi ngủ và tiếc nhớ khoảng thời gian nàng có cùng với anh.

Hôm sau, cùng với sự cam chịu lặng lẽ, nàng vạch kế hoạch cho tương lai; nàng liên lạc với tiến sĩ Norwood, đồng ý chấp nhận ca bệnh tiếp theo, rồi đặt vé máy bay đến Milwaukee. Bệnh nhân tiếp theo của nàng hiện vẫn đang nằm viện nhưng trong ba tuần tới cậu bé sẽ sẵn sàng cho việc trị liệu, như thế nàng sẽ còn có ba tuần nữa cùng với Blake.

Mỗi ngày anh lại càng trở nên càng xa cách nàng hơn, dần mình sâu hơn vào công việc, cần nàng ít đi. Trong những lúc yếu đuối nàng cố gắng tự nhủ rằng đó chỉ vì anh quá nhiều việc, tuy vậy nàng cũng không thể tin tưởng lâu dài như vậy. Nàng phản ứng bằng cách cư xử như trước đây nàng vẫn thế, đẩy lùi nỗi đau và sự khốn khổ vào một góc tối tăm trong tâm trí và xây nên một bức tường quanh chúng. Nếu chuyện đó có giết chết nàng, thì nàng vẫn sẽ rời khỏi anh với đôi vai vươn thẳng, không làm anh lo lắng bằng cách khóc lóc than van. Anh sẽ không thích điều ấy, và nàng cũng chẳng phải là thể loại hay khóc lóc. Nàng sẽ không tổng thẳng điều đó vào mặt anh, nàng sẽ nói với anh rằng nàng có chút nghi ngờ về cuộc hôn nhân giữa họ và nàng nghĩ rằng tốt nhất họ nên xa nhau một thời gian. Nàng sẽ nói với anh nàng đã nhận ca bệnh tiếp theo và khi làm xong họ sẽ thảo luận về chuyện của họ. Lương tâm của anh sẽ không quấy rầy anh nếu nàng làm theo cách đó; anh sẽ thấy nhẹ nhõm rằng đó là ý tưởng của nàng.

Nàng biết được Richard đã quay lại thị trấn khi anh ta gọi cho nàng và hỏi xem có nói chuyện riêng với nàng được không. Nàng ngần ngừ, và anh ta nói một cách châm biếm, “Serena biết tôi ở đây. Cô ấy gợi ý rằng tôi nên nói chuyện với cô.”

Tại sao Serena lại muốn Richard nói chuyện với Dione?

Có điều gì nàng có thể nói cho anh ta mà Serena không thể? Nhưng người ngoài cuộc đôi khi có thể nhìn mọi chuyện rõ ràng hơn là những người có liên quan, vì thế nàng đồng ý.

Anh lái xe đến vào đầu giờ chiều hôm đó. Anh ta trông trẻ hơn trước đây, rám nắng nhờ ánh mặt trời mùa đông trong mấy tuần ở Aspen, và trông thoải mái hơn rất nhiều. Những đường nét căng thẳng từng có trên khuôn mặt giờ đã biến mất, được thay thế bởi một nụ cười.

“Cô trông thậm chí còn xinh đẹp hơn cả trước đây,” anh nói, cúi người xuống hôn lên má nàng. Nàng không ngại ngừng quay mặt đi nữa; Blake đã dạy nàng rằng không phải mọi đàn ông đều đáng sợ. Nàng mỉm cười với anh ta.

“Anh trông rất là ổn đấy. Tôi đoán anh đã gặp Serena?”

“Chúng tôi đã cùng ăn tối hôm qua. Cô ấy gửi tôi đến gặp cô.”

“Nhưng tại sao?” Dione bối rối hỏi. Họ bước vào sân trong và ngồi dưới ánh mặt trời. Những bức tường chắn hết gió và cái lạnh tháng giêng vẫn còn khá dễ chịu nên nàng không cần đến áo len.

Richard dựa người lên tấm dựa lưng bằng bê tông của chiếc ghế dài, bắt chéo hai chân. Nàng vẫn vờ để ý anh ta đang mặc quần jean, lần đầu tiên nàng thấy anh ta ăn mặc thoải mái đến thế, và cái áo len chui đầu màu xanh khiến cho màu mắt xám của anh ta dường như chuyển thành màu xanh. “Bởi vì cô ấy là một người phụ nữ thông minh,” anh trầm ngâm. “Cô ấy biết ngay từ lúc đầu là tôi bị cô thu hút, và cuộc hôn nhân của chúng tôi sẽ tan vỡ nếu cô vẫn đứng giữa chúng tôi.”

Mắt Dione mở lớn “Cái gì cơ?” nàng hỏi yếu ớt. “Nhưng...nhưng Serena rất thân thiện, rất cởi mở...”

“Thì như tôi nói, cô ấy là một người phụ nữ thông minh. Cô ấy biết cô sẽ không đáp lại mối quan tâm của tôi. Cô không thể nhìn thấy ai ngoài Blake cả. Cảm giác của tôi về cô là một điều mà tôi phải tự xử lý lấy.”

Nàng lắc đầu, “Điều này thật nực cười. Anh không yêu tôi; anh chưa bao giờ yêu tôi cả. Anh yêu Serena.”

“Tôi biết,” anh ta thừa nhận và cười lớn. “Nhưng trong suốt một khoảng thời gian tôi khá là bối rối. Serena có vẻ như chẳng thèm quan tâm xem tôi có ở quanh đó hay không, và rồi cô đến, quá đáng yêu đến mức

gây đau đớn mỗi khi tôi nhìn cô, quá mạnh mẽ và chắc chắn về bản thân. Cô biết rõ cô muốn gì và không để thứ gì cản đường mình. Sự tương phản ấy thật nổi bật.”

Đây là điều mà anh ta nghĩ về nàng ư? Mạnh mẽ và tự tin? Chẳng lẽ anh ta không nhận ra nàng chỉ như vậy khi nàng làm việc, còn trong cuộc sống riêng nàng què quặt, lo sợ mọi người trở nên gần gũi với mình? Kì lạ là một người sắc sảo như Richard lại không hề nhận ra con người thực của nàng.

“Còn bây giờ?” nàng hỏi.

“Tôi luôn luôn ngưỡng mộ cô” anh cười khúc khích. “Nhưng chuyến thăm này chỉ để cho Serena cảm thấy thanh thản thôi. Cô lúc nào cũng đúng; tôi yêu cô ấy, và tôi đã trừng phạt cô ấy vì cô ấy tin cậy Blake thay vì tôi. Tôi sẵn sàng thừa nhận sự phi logic của việc này, nhưng những người đang yêu chẳng ai logic cả.”

“Cô ấy muốn anh chắc chắn trước khi anh quay trở lại với cô ấy.”

“Đúng vậy. Và tôi hoàn toàn chắc chắn. Tôi yêu thích trượt tuyết nhưng toàn bộ thời gian ở Aspen tôi chỉ cầu mong cô ấy cũng ở đây với tôi. Cô nên mở phòng khám với tư cách là bác sĩ tâm lý đi,” anh nói, phá lên cười và đặt tay lên vai nàng cho một cái ôm.

Nàng tiễn anh ta ra cửa, mừng cho anh đã giải quyết được rắc rối của mình. Tuy vậy, nàng cũng thất vọng với ý nghĩ mình dù sao cũng đã có liên quan trong chuyện đó, cho dù nàng vô tội. Nàng quay trở lại khu vườn, ngồi lại trên ghế. Nàng mệt mỏi, rất mệt mỏi vì những tháng đầy cảm xúc căng thẳng vừa qua. Nàng nhắm mắt, ngửa đầu hứng ánh mặt trời, để cho suy nghĩ trôi dạt.

“Cậu ta đã ở đây bao lâu rồi?”

Giọng nói khắc nghiệt bắn qua không khí làm nàng nhảy dựng lên, xoay người lại đối diện với Blake. “Anh về sớm,” nàng lắp bắp.

“Anh biết,” anh nói, giọng anh vừa cứng vừa lạnh lẽo như khuôn mặt anh. “Dạo gần đây anh đã không thể dành nhiều thời gian cho em, nên hôm nay khi anh đã cố gắng làm xong hết mọi việc, anh quyết định khiến em bất ngờ. Anh không có ý cắt ngang bất cứ cái gì cả,” anh kết thúc với một nụ cười khinh khỉnh.

Cảm giác nôn nao trong dạ dày làm nàng phải nuốt xuống trước khi nói. “Anh không hề,” nàng đáp ngắn gọn, nâng cằm lên. Bất thành linh, nàng nhận ra nó đây rồi, cái lý do mà anh sẽ viện ra để hủy hôn ước giữa họ, và nàng không thể chịu được việc nghe anh nói những từ sẽ khiến trái tim nàng tan vỡ. Nó dù sao cũng sẽ tan vỡ khi nàng rời đi nhưng nàng cũng không muốn có những kí ức về những lời lẽ không hay ho giữa họ.”

“Anh ta ở đây chưa đến năm phút,” nàng nói mơ hồ, nhắc tay chặn lời anh khi anh bắt đầu mở miệng. “Anh ấy và Serena đã hàn gắn những rạn nứt giữa họ, và anh ấy muốn nói chuyện với tôi. Cô ấy bảo anh ta đến đây, thực ra là như thế, nhưng anh cứ gọi điện cho Serena đi nếu anh không tin em.”

Mắt anh trở nên sắc nhọn, anh bước lại gần nàng, một tay với ra. Dione quay đi. Phải làm ngay bây giờ, trước khi anh chạm được vào nàng. Anh có thể không yêu nàng, nhưng nàng biết anh thêm muốn nàng, và giữa họ thì động chạm đều không thể tránh khỏi dẫn thẳng đến tình dục. Đây cũng là một thứ nàng không chịu nổi, làm tình với anh và biết rằng đây là lần cuối cùng.

“Giờ là lúc tốt để cho anh biết,” nàng nói, vẫn với tông giọng xa cách ấy, mặt nàng như một chiếc mặt nạ vô cảm. “Em đã đồng ý nhận bệnh án tiếp theo, và sẽ rời khỏi đây trong vài ngày tới. Ít nhất đó cũng là kế hoạch lúc đầu của em, nhưng giờ em nghĩ sẽ tốt hơn nếu em đi luôn ngày mai, đúng không?”

Da trên gò má anh căng lại. “Em đang nói cái gì đấy?” anh hỏi gay gắt.

“Là em đang hủy bỏ hôn ước giữa hai ta,” nàng nói, lóng ngóng với cái khóa tinh tế đằng sau cổ rồi cuối cùng cũng tháo nó ra được. Nàng nhắc trái tim ruby lên và đưa ra cho anh.

Anh không cầm. Anh đang nhìn chằm chằm vào nàng, mặt anh trắng bệch. “Vì sao?” anh hỏi, từ ngữ phát ra từ đôi môi gần như bất động.

Nàng mệt mỏi thở dài, dụi trán. “Chẳng lẽ đến giờ anh vẫn không nhận ra là anh không yêu em ư?”

“Nếu em nghĩ thế, tại sao em lại chọn ngày cưới?” anh hỗn hển.

Nàng trao cho anh một nụ cười yếu ớt. “Anh đang làm tình với em lúc đây,” nàng nhẹ nhàng nói. “Đầu óc em không được thông suốt. Em vẫn biết rằng anh không yêu em,” nàng thốt lên, tuyệt vọng muốn làm cho anh hiểu. Nàng không thể chịu đựng thêm nữa “Em đã chiều theo anh, nhưng giờ là lúc kết thúc. Anh đã thay đổi trong ba tuần vừa qua, cần đến em càng ngày càng ít hơn.”

“Chiều theo anh!” anh quát lên, nắm tay siết chặt. “Thế em cũng có ‘chiều theo anh’ khi chúng ta làm tình không? Anh sẽ bị nguyên rửa nếu em làm thế!”

Nàng nhăn mặt. “Không. Nó là thật....và là một sai lầm. Em chưa bao giờ có quan hệ với bệnh nhân trước đây, và em sẽ không bao giờ để nó xảy ra lần nữa. Nó trở nênphức tạp quá.”

“Quý cô, anh không tin em!” anh phủ định. “Em sẽ đơn giản lướt ra khỏi đây như thể chẳng có gì xảy ra chứ gì? Em sẽ đánh dấu anh như một sai lầm và quên anh luôn.”

Không, anh đã lầm. Nàng sẽ chẳng bao giờ có thể quên anh. Nàng nhìn chăm chăm anh bằng đôi mắt mờ đi vì đau khổ, cảm thấy như thể bên trong đang vỡ vụn. Một cơn đau đầu đập vào thái dương nàng, và khi nàng lại đưa cái vòng cổ hướng ra cho anh, tay nàng run rẩy. “Tại sao anh lại tranh cãi?” nàng hỏi một cách rời rạc. “Anh nên mừng mới phải. Em đã giải thoát cho anh. Hãy nghĩ xem anh sẽ khốn khổ ra sao khi cưới phải một người anh không hề yêu.”

Anh đưa tay ra nhận lấy cái vòng, để cho sợi dây vàng nhỏ xíu chảy qua kẽ ngón tay như những giọt nước mắt bằng kim loại. Mặt trời xuyên qua trái tim ruby, đổ một cái bóng màu đỏ nháy nhót lên cái ghế băng trắng cạnh nàng. Anh cúi kính nhét nó vào túi áo. “Vậy em còn chờ gì nữa?” anh quát “Làm thế đi, đi khỏi đây đi! Em muốn anh làm gì? Suy sụp và van xin em ở lại hả?”

Nàng lão đảo, rồi lại đứng vững lại. “Không,” nàng thì thầm. “Em không bao giờ muốn anh phải cầu xin bất cứ điều gì hết.” Chậm chạp nàng di chuyển vượt qua anh, hai chân yếu ớt và không chịu hợp tác. Nàng nên đi đóng gói đồ và đi đến một khách sạn, và cố bắt một chuyến bay sớm hơn, hơn là ngồi đợi chuyến bay nàng đã đặt. Nàng không hình dung được nó lại khó đến thế, hay là nàng cảm thấy tả tơi thế này. Điều này còn tệ, tệ hơn nhiều tất cả những thứ Scott đã làm với nàng. Hắn tổn thương nàng về mặt thể chất và tinh thần, nhưng hắn chưa bao giờ chạm được đến trái tim nàng. Nàng sẽ chết dần chết mòn khi phải xa Blake, nhưng nàng phải làm vậy.

Cơn đau đầu trở nên tệ hơn. Nàng loạng quạng đi quanh phòng ngủ, khi cố gắng thu gom quần áo, mấy lần nàng phải tóm lấy thứ đồ gỗ gần đấy để khỏi khụy ngã. Đầu óc nàng mù mịt, những suy nghĩ rối lên như bong bóng, và chẳng còn gì có ý nghĩa ngoại trừ nhu cầu áp đảo cần phải thoát ra khỏi đây. Nàng phải đi ngay trước khi bị tổn thương thêm nữa, bởi nàng không nghĩ mình có thể sống nổi nếu lại có thêm điều gì nữa xảy ra.

“Dừng lại,” một giọng trầm thấp ra lệnh, rồi một bàn tay tóm lấy cổ tay nàng, kéo những ngón tay nàng khỏi đồng quần áo lót nàng đang ném bừa vào vali. “Em có thể đóng gói sau cũng được, khi em cảm thấy khá hơn. Em đang đau đầu đúng không?”

Nàng quay đầu lại nhìn anh rồi gần như lão đảo khi tầm nhìn bỗng xoay vòng vòng một cách báo động. “Vâng,” nàng lầm rầm.

“Anh cũng nghĩ thế. Thực ra anh đã quan sát em bò lên cầu thang.” Anh vòng tay quanh eo nàng, một cử chỉ không riêng tư một cách đáng ngạc nhiên, và dẫn nàng về cái giường nơi họ đã cùng chia sẻ rất nhiều đêm. “Thôi nào, em cần một giấc ngủ ngắn. Em đã làm anh ngạc nhiên; anh chưa từng nghĩ em thuộc kiểu người hay kích động, nhưng đây thì đúng là một cơn đau đầu vì căng thẳng, nếu như kiểu đau đầu này có tồn tại.” Những ngón tay anh lần xuống mặt trước áo nàng, trượt những chiếc cúc khỏi khuyết áo, rồi anh kéo áo ra khỏi người nàng.

“Em hầu như không bao giờ ốm,” nàng nói. “Em xin lỗi”. Nàng để cho anh tháo khóa áo lót và quăng nó sang một bên. Không, đây không phải chuyện để anh làm cái gì. Sự thực là nàng bây giờ cảm thấy không thể đấu tranh với anh về việc ai sẽ cởi quần áo ra cho nàng, bên cạnh đó nàng thực sự cần một giấc ngủ như anh đã gợi ý. Cũng chẳng phải là anh chưa từng nhìn thấy từng inch trên cơ thể nàng. Anh đặt nàng nằm xuống giường và cởi quần nàng, trượt tay xuống dưới nâng người nàng lên để anh có thể kéo nó qua

hông. Đôi giày của nàng cũng được cởi theo cái quần; rồi bàn tay anh trở lại và nhanh chóng tụt nốt phần còn lại của bộ quần áo của nàng là cái quần lót mỏng.

Anh nhẹ nhàng xoay nàng nằm sấp, khiến nàng thở dài khi anh xoa bóp những phần cơ đang cứng ngắc trên cổ. “Anh đang trả ơn em đây,” anh rì rầm.

“Hãy nghĩ về tất cả những bài xoa bóp em đã làm cho anh. Thư giãn và ngủ đi em. Em mệt rồi, quá mệt để làm bất cứ cái gì. Ngủ đi, em yêu.”

Nàng đã ngủ thật, một giấc sâu và không mộng mị, mê đi bởi những ngón tay anh xoa bóp những chỗ đau trên vai và lưng cho nàng. Lúc nàng tỉnh dậy trời đã tối nhưng cơn đau đầu đã biến mất. Cảm thấy lơ mơ và mất phương hướng, nàng chớp mắt nhìn cái bóng đen nhô lên trên chiếc ghế ngay cạnh giường.

“Em thấy khá hơn chưa?” anh hỏi.

“Rồi ạ,” nàng trả lời, đẩy mái tóc dày khỏi mặt. Anh bật đèn rồi ngồi xuống mép giường, quan sát nàng bằng đôi mắt nhắm lại, như thể tự đánh giá xem nàng ổn đến đâu.

“Cám ơn anh đã chăm sóc em” nàng lúng túng nói. “Em sẽ đi gói đồ bây giờ, và đến khách sạn-”

“Đã quá muộn để đi bất cứ đâu đêm nay rồi,” anh cắt ngang. “Em đã ngủ đến mấy tiếng. Alberta đã để lại bữa ăn cho em, phòng trường hợp em thấy đói. Anh nghĩ em nên cố ăn một chút không sẽ lại đổ bệnh mất. Anh không nhận ra em đã phải chịu căng thẳng nhiều đến thế,” anh thêm vào đầy trầm tư.

Nàng thấy đói, nên nàng ngồi dậy, giữ chặt cái chăn bên mình. “Em cảm thấy như thể em có thể ăn được cả một con bò ý,” nàng rầu rĩ nói.

Anh cười nhỏ, “Hi vọng em hài lòng với một thứ khác không to được bằng con bò,” anh nói, gỡ cái choàng ngủ ra khỏi đồng lộn xộn vẫn nằm trên giường. Anh kéo phần chăn ra khỏi tay nàng và choàng áo ngủ qua đầu nàng một cách vô tư như thể anh đang mặc quần áo cho một đứa trẻ. Rồi anh tìm được cái áo choàng, và nàng ngoan ngoãn trượt tay vào ống tay áo khi anh đang giữ nó.

“Anh không cần phải chiều chuộng em thế này đâu,” nàng nói. “Em thấy khá hơn nhiều rồi. Sau bữa ăn em cần tắm một chút và thế là em sẽ ổn.”

“Anh thích được chiều chuộng em,” anh đáp lời. “Hãy nghĩ lại về bao nhiêu lần em đã giúp anh mặc đồ, bao nhiêu lần dỗ dành bắt anh ăn, bao nhiêu lần em đã nâng anh dậy khi anh sổng soài trên nền nhà.”

Anh xuống cầu thang cùng với nàng, ngồi cạnh nàng trong khi nàng ăn. Nàng có thể cảm thấy ánh mắt anh trên người nhưng cơn giận dữ trước đó thì đã biến mất. Có phải chỉ vì lòng kiêu hãnh thôi mà anh đã quát tháo nàng âm ỹ thế. Bây giờ anh có nhận ra rằng nàng đã đúng không?

Khi nàng đi lại lên lầu anh đã ở ngay sau lưng nàng. Nàng nhìn anh đầy thắc mắc khi anh đi vào phòng ngủ cùng nàng. “Em đi tắm đi,” anh nói, nắm lấy vai nàng và xoay nàng về phía buồng tắm. “Anh sẽ đợi em ngoài này. Anh muốn chắc rằng em ổn cả trước khi anh đi ngủ.”

“Em ổn mà,” nàng cự lại.

“Anh sẽ ở lại,” anh nói cứng rắn, và đó là quyết định cuối cùng. Biết rằng anh đang đợi, nàng tắm nhanh chóng. Lúc nàng bước ra anh vẫn đang ngồi trên ghế như lúc trước, và anh liền đứng dậy.

“Đến giờ ngủ rồi,” anh cười, đẩy áo choàng bông tuột khỏi vai nàng. Nàng không thắt nút nó, biết trước rằng rồi nó cũng sẽ lại bị cởi ra ngay, chiếc áo trượt xuống sàn nhà. Anh cúi xuống nâng nàng lên khỏi mặt đất, đặt nàng nằm lên giường. Nàng hụt hơi và bám chặt vào vai anh.

“Như thế nghĩa là thế nào?” nàng hỏi, nhìn lên anh.

“Nghĩa là thế này,” anh từ tốn trả lời, rồi hôn nàng. Đó là một nụ hôn sâu lắng và thân mật, miệng anh mở miệng nàng ra và lưỡi anh đưa vào để chạm lấy lưỡi nàng. Nàng bấm móng tay vào vai anh trong sự ngạc nhiên.

“Thả em ra,” nàng nói, quay miệng tránh khỏi anh.

“Anh sẽ thả em vào sáng mai,” anh rì rầm. “Đêm nay em là của anh.”

Anh lại cúi xuống nàng, nàng lại xoay đầu đi; từ chối sự rực rỡ ngọt ngào của đôi môi nàng, anh tìm thấy điểm nhạy cảm ở phần nối giữa vai và cổ của nàng và cắn nó bằng răng mình, khiến nàng lại hỗn hển. Anh thọc tay vào vạt áo ngủ của nàng, lòng bàn tay chà lấy hai bầu ngực tròn luôn khiến anh bị cám dỗ.

“Blake...đừng làm thế,” nàng đau đớn van xin.

“Tại sao? Em thích anh chạm vào ngực em mà,” anh phản đối.

Nàng quay đầu lại để nhìn anh, hai môi run rẩy. “Đúng thế,” nàng thừa nhận. “Nhưng ngày mai em sẽ đi. Cái này...chỉ làm mọi chuyện khó khăn thêm. Em đã nhận công việc khác, em phải đi.”

“Anh hiểu,” anh thì thầm, vẫn vuốt ve da thịt nàng. “Anh sẽ đưa em lên máy bay ngày mai, nếu đó là điều em muốn. Nhưng chúng ta vẫn còn đêm nay cùng nhau, và anh muốn dành nó để làm tình với em. Chẳng lẽ em không thích điều chúng ta làm cho nhau ư? Chẳng lẽ em không thích khiến anh bị mê muội ư? Em có thích. Em khiến anh hoang dại, với cơ thể như lửa nóng bỏng kia của em trên anh. Thêm một đêm nữa, em yêu. Hãy để chúng ta cùng chia sẻ đêm cuối này với nhau.”

Đây chính xác là điều nàng không mong muốn, làm tình với anh và biết rằng sẽ không bao giờ còn được làm điều ấy nữa. Nhưng lời hứa hẹn đầy khoái lạc anh trao cho nàng bằng hai tay và cơ thể anh thì lại thật cám dỗ. Thêm một đêm nữa, thêm một kí ức nữa.

“Được rồi,” nàng thì thầm, bắt đầu tháo cúc áo anh. Làn da nóng bỏng của anh kêu gọi nàng, và nàng ấn môi mình lên đó, cảm nhận lớp lông xoắn dưới môi mình và những cơn rung mình của anh. Niềm đam mê đầy kích động luôn chiếm lấy nàng mỗi khi chạm vào anh lại đang bùng lên, nàng cởi cúc quần anh, giúp anh đá nó đi. Anh tách hai chân nàng và nằm vừa vặn giữa chúng, cơn sốt cảm xúc đã bùng lên quá cao không cần phải nhờ những bước dạo đầu, không cần thêm bất kì màn mở đầu yêu đương để làm cho nàng sẵn sàng cho anh.

Bằng một nhát đâm chậm rãi, nhẹ nhàng, anh chiếm lấy nàng, nàng điều chỉnh cơ thể theo trọng lượng và cử động của anh, để cho sự kích thích bốc lên như những đợt sóng nhấp nhô cuốn nàng đi.

Thêm một đêm nữa. Và chuyện này sẽ kết thúc.

13. Chương 13

Nó chẳng khá hơn chút nào. Nàng đã nghĩ chuyện này sẽ trở nên dễ dàng hơn, cho dù vết thương có thể không bao giờ lành hẳn. Tuy nhiên, kể từ lúc Blake đưa nàng lên máy bay ở phi trường Sky Harbor, thì nỗi đau chẳng hề lên cao trào rồi là giảm đi. Nó ở lại với nàng, ăn mòn nàng. Nếu như nàng có thể quên nó đi vào ban ngày khi nàng làm việc cùng Kevin, bệnh nhân mới của nàng, thì nó lại quay trở lại mạnh mẽ vào ban đêm khi nàng lên giường và nằm đó một mình.

Milwaukee gần như ở đầu kia thế giới so với Phoenix, hay có vẻ là như thế. Chỉ trong vài tiếng đồng hồ, nàng đã chuyển từ vùng hoang mạc khô ráo đến nơi có tuyết dày đến vài feet nên nàng dường như không thể đủ ấm. Nhà Colbert rất tốt và thân thiện, luôn lo lắng muốn làm mọi điều có thể để giúp nàng chăm Kevin, và Kevin cũng là một cậu bé đáng yêu, nhưng cậu không phải là Blake. Vòng tay trẻ con ôm lấy nàng rất tự nhiên đó không làm nàng thỏa mãn nhu cầu về một vòng tay mạnh mẽ đầy nam tính. Hay những nụ hôn ướt mềm dễ thương từ Kevin và chị gái cậu, Amy tặng cho nàng hàng đêm cũng không làm nàng quên đi được những nụ hôn đã khiến nàng chìm đắm vào đại dương khoái cảm.

Nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nhớ những trận cãi nhau giữa nàng và Blake, những cuộc tranh luận âm ỉ và nảy lửa, nhưng nàng đã nhớ chúng. Nàng nhớ mọi điều về anh, từ tâm trạng gắt gỏng lúc sáng sớm đến nụ cười xấu xa bùng sáng trên mặt mỗi khi anh trêu chọc nàng.

Trong nỗi tuyệt vọng ngu ngốc, nàng hi vọng đêm cuối cùng của họ đã tạo ra một đứa trẻ; anh đã không dùng bất cứ biện pháp phòng ngừa nào đêm ấy, và trong gần ba tuần sau đó nàng đã có thể mong ước, có

thể giả vờ. Sau đó nàng phát hiện ra điều đó sẽ không xảy ra, và thế giới của nàng trở nên tối tăm hơn biết bao.

Khi nàng nhận được một tấm séc lớn trong bức thư được chuyển tiếp bởi tiến sỹ Norwood, nàng đã kìm lại không hét lên đau đớn khi nhìn thấy chữ kí của anh. Nàng muốn xé nát nó, nhưng nàng không thể. Tấm séc trả công cho khoảng thời gian nàng làm việc ở đó, và nàng thì cần tiền. Nàng lướt ngón tay lên hàng chữ đậm góc cạnh. Mọi thứ đúng như nàng đã dự đoán; một khi nàng rời bỏ anh, nàng chỉ trở thành một phần trong quá khứ của anh. Nàng đã làm điều tốt nhất có thể cho anh, nhưng nàng không biết liệu mình có thể sống nốt quãng đời còn lại cùng nỗi đau đớn cùng cực như vậy không.

Bằng quyết tâm sắt đá, nàng lên kế hoạch xây dựng lại hàng rào phòng thủ anh đã hạ đổ. Nàng cần có chúng, để đẩy đau đớn và những kí ức lại đằng sau, để giữ cho bóng tối không lại gần nàng. Một ngày nào đó, nàng nghĩ, ngược nhìn lên bầu trời xám ảm đạm, mình sẽ lại có thể tìm thấy niềm vui sống. Một ngày nào đó, mặt trời sẽ lại chiếu sáng.

Nàng đã ở với gia đình Colbert được đúng một tháng khi nàng được gọi đến nghe điện thoại. Cau mày vì bối rối, nàng đưa cho Kevin tập sách tô màu cùng hộp bút sáp của cậu bé để giữ cho cậu bận rộn cho đến khi nàng quay trở lại, rồi bước ra hành lang nhận điện.

“Là một người đàn ông,” Francine Colbert thì thầm, mỉm cười vui sướng với nàng, rồi cô bỏ đi xem chuyện gì đang xảy ra khiến Amy tự nhiên rống lên như bị lột da vậy.

Dione đưa ống nghe lên tai. “Xin chào,” nàng nói cảnh giác.

“Anh sẽ không cần em đâu,” một giọng nói trầm và đầy đặn cất lên đầy hài hước, và nàng đổ sụp vào tường khi hai đầu gối muốn khuỵu lại dưới nàng.

“Blake!” nàng thì thào.

“Em đã ở đây được một tháng rồi,” anh nói. “Thế bệnh nhân của em đã phải lòng em chưa?”

Nàng nhắm mắt, chiến đấu chống lại nỗi đau và niềm sung sướng đang trộn lẫn vào nhau khiến cổ họng nàng thắt lại. Nghe lại giọng nói của anh làm cho nàng yếu ớt toàn thân, và nàng không biết nàng muốn khóc hay cười. “Đã phải lòng rồi,” nàng nuốt nước bọt. “Anh ta yêu em điên cuồng.”

“Hắn ta trông như thế nào?” anh gầm gừ.

“Anh ấy có một mái tóc vàng rực rỡ, với đôi mắt lớn màu xanh lục, không sẫm như của anh. Anh ấy sẽ hờn dỗi đến hàng tiếng đồng hồ nếu anh ấy không thắng khi bọn em chơi trò Go Fish,” nàng trả lời, quệt những giọt nước mắt đang rơi xuống má.

Blake khúc khích. “Cậu ta nghe có vẻ như là một đối thủ thực sự đấy nhỉ. Cậu ta cao bao nhiêu?”

“Ồ em không biết. Chắc cao bằng anh khi anh được năm tuổi, em đoán thế,” nàng nói.

“Ồ, thật là nhẹ nhõm. Anh chắc anh có thể để em lại với cậu ta thêm vài tháng nữa.”

Nàng suýt thì làm rơi tai nghe và phải vội vàng tóm lấy nó ngay trước khi nó hoàn toàn tuột khỏi tay nàng. Đặt nó lại gần tai, nàng nghe thấy anh nói, “Em còn ở đó chứ?”

“Vâng” nàng nói, và gạt đi những giọt nước mắt khác.

“Anh đã suy nghĩ rất nhiều,” anh nói đơn giản. “Em cứ nói đi nói lại với anh rằng anh không yêu em; em giải thích rất chi tiết cụ thể lý do tại sao anh không thể yêu em. Nhưng có điều em không bao giờ nói là em không yêu anh, và có vẻ như với anh lẽ ra đó mới là lí do quan trọng nhất của em để hoãn đám cưới. Đúng không?”

Anh muốn gì vậy? Để cam đoan với bản thân rằng nàng vẫn ổn à? Rằng nàng đang không chết dần chết mòn à? Nàng cắn môi, rồi nói yếu ớt, “Em không yêu anh.”

“Em đang nói dối,” anh đáp trả, nàng có thể cảm nhận anh đang nổi cáu. “Em quá yêu anh đến mức em đang đứng đó khóc, đúng không?”

“Không,” nàng phủ nhận, nhanh chóng lau đi nước mắt trên mặt.

“Em lại nói dối rồi. Có một cuộc họp đang chờ anh, nên anh sẽ để em lại với bệnh nhân của em, nhưng anh chưa xong việc với em đâu. Nếu em nghĩ em có thể kết thúc mọi thứ bằng cách bước lên máy bay thì còn nhiều thứ mà em phải biết về anh đấy. Anh sẽ gọi lại cho em. Mơ về anh nhé, em yêu.”

“Em sẽ không!” nàng nói dữ dội, nhưng nàng chỉ nói với tiếng máy báo rảnh, và chẳng nào thì nàng cũng đang nói dối. Nàng đã mơ về anh gần như hàng đêm để rồi thức dậy với cái gối ướt đầm những giọt nước mắt nàng đã nhỏ xuống trong giấc ngủ.

Hoàn toàn bối rối, nàng quay trở lại với Kevin và khiến cậu bé vui sướng bằng cách thua cậu trong trò Go Fish.

Vài ngày tiếp theo, dây thần kinh của nàng đã hoàn toàn suy sụp. Nàng đã thôi không nhảy lên mỗi khi chuông reo nữa. Trận bão tuyết cô lập thành phố trong hai ngày, làm sập hoàn toàn hệ thống điện thoại và điện. Hệ thống điện được sửa lại ngay sau vài tiếng, tránh cho họ khỏi bị đóng băng, nhưng đường dây điện thoại phải đợi đến khi trời sáng hẳn. Nàng đang ở bên ngoài nghịch tuyết với Kevin và Amy, nặn một người tuyết cho chúng với sự giúp đỡ vụng về nhưng rất vui nhộn của chúng thì Francine gọi nàng.

“Dione, em có điện thoại này! Lại là bạn lần trước của em đấy. Đi vào đi; chị sẽ kéo bọn trẻ vào sau và lau khô chúng cho.”

“Ái chà, mẹ,” Kevin cự lại, nhưng Francine đã đẩy cái xe lăn nhỏ của cậu vào, và Amy ngoan ngoãn đi theo.

“Chào em,” Blake nói ấm áp sau khi nàng lấp bắp một lời chào ngập ngừng. “Em có thai không?”

Lần này nàng đã có chuẩn bị và nắm chặt tai nghe. “Không. Em...em cũng đã nghĩ về nó, nhưng mọi chuyện vẫn ổn cả.”

“Tốt. Anh không muốn bị kích động quá. Serena đang mang bầu rồi. Con bé chẳng lẽ chút thời gian nào kể từ khi Richard quay về. Con bé quá phần khích trước khả năng có bầu nên đã làm những những cuộc kiểm tra sớm, hay là bất cứ cái tên nào em dùng để gọi việc này.”

“Em mừng cho cô ấy. Anh cảm thấy thế nào khi được làm bác?”

“Anh thấy cũng ổn thôi, nhưng anh thích được làm bố hơn.”

Nàng tận trọng tựa vào tường. “Ý anh là sao?”

“Ý anh là sau khi chúng ta cưới nhau anh sẽ vất hết đống-”

“Chúng ta sẽ không cưới xin gì hết!” nàng quát, rồi vội liếc quanh xem có ai không. Không có một ai trong tầm nhìn, vậy nên nàng đoán Francine vẫn đang bận rộn với bọn trẻ.

“Chắc chắn chúng ta sẽ cưới,” anh bình tĩnh đáp trả. “Vào ngày mừng một tháng năm. Em đã chọn ngày mà. Em không nhớ à? Lúc ấy anh đang làm tình với em.”

“Em có nhớ,” nàng thì thầm. “Nhưng anh không nhớ à? Em đã hủy hôn, đã trả trái tim của anh lại cho anh rồi.”

“Đấy là điều em nghĩ thôi,” anh nói. “Chúng ta vẫn cứ sẽ làm đám cưới kể cả anh có phải trối em lại kéo về Phoenix, mặc cho em có giấy dựa và kêu gào.”

Một lần nữa nàng lại bị bỏ lại với đường dây đã ngắt.

Nàng chẳng thể hiểu nổi việc anh đang làm có ý nghĩa gì. Càng ngày càng khó ngủ, nàng nằm thức chong chong nghĩ về các khả năng. Tại sao anh cứ khẳng khẳng là họ sẽ làm đám cưới? Tại sao anh không thể đơn giản từ bỏ nó?

Một tuần sau anh gọi lại, và mắt Francine lấp lánh chút hài hước khi đưa điện thoại cho nàng. “Vẫn là anh chàng ngon lành à,” cô nói khi Dione nhận tai nghe.

“Nói với cô ấy anh cảm ơn,” Blake khúc khích “Em thế nào, em yêu?”

“Blake, sao anh lại gọi cho em?” nàng tuyệt vọng hỏi.

“Tại sao anh lại không được gọi? Gọi cho người phụ nữ mà mình sắp lấy là phạm pháp à?”

“Em sẽ không lấy anh!” nàng nói, lần này thì nàng gầm lên. Francine thò đầu ra từ nhà bếp và nhìn nàng cười.

Blake phá lên cười. “Chắc chắn em sẽ lấy anh. Em đã biết tường tận mọi tính xấu của anh thế mà vẫn yêu anh; còn điều gì tốt hơn nữa đây?”

“Anh không nghe lí lẽ à?” nàng hét lên. “Sẽ không có chuyện em sẽ cưới anh đâu!”

“Em mới là người không nghe lí lẽ ấy,” anh cự lại. “Em yêu anh, và anh cũng yêu em. Anh chẳng hiểu tại sao em cứ tin chắc là anh không thể yêu em, nhưng em đã nhầm rồi. Nghĩ về những niềm vui chúng ta sẽ có trong khi anh chỉ ra cho em thấy em đã sai như thế nào.”

“Điều này thật điên rồ,” nàng rên rỉ.

“Không, điều này chẳng điên tí nào. Tuy nhiên, em thật sự đã có những ý nghĩ điên khùng, và em sẽ phải từ bỏ chúng. Em cứ luôn tự thuyết phục mình rằng không ai yêu quý em cả, rồi em từ bỏ anh, biết rõ nó sẽ làm anh đau khổ biết bao và đồng thời em cũng tự giết chết mình. Mẹ em không yêu em, Scott cũng không yêu em, nhưng đó chỉ là hai người mà thôi. Đã có bao nhiêu người kể từ đó yêu quý em nhưng đã bị em đẩy bấn ra chỉ vì em sợ bị tổn thương lần nữa? Anh sẽ không để em đẩy anh ra đâu em yêu. Hãy nghĩ về điều đó.”

“Một số anh chàng,” Francine trêu khi Dione bước vào bếp. Rồi cô nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Dione, liền nhanh chóng kéo ghế cho nàng và đưa cho nàng một cốc cà phê. “Có gì không ổn à?”

“Vâng. Không. Em chẳng biết nữa”. Choáng váng, nàng uống cà phê, rồi ngước đôi mắt đang sưng söt lên nhìn người phụ nữ. “Anh ấy muốn lấy em.”

“Chị cũng đoán thế. Có gì ngạc nhiên ở đây nào? Chị nghĩ có rất nhiều đàn ông mong muốn lấy được em.”

“Anh ấy sẽ không chấp nhận bị từ chối,” nàng lơ đãng nói.

“Nếu anh ta trông cũng tuyệt như giọng nói của anh ta thì tại sao em lại muốn từ chối?” Francine hỏi một cách thiết thực. “Trừ khi anh ta là đồ vô công rồi nghề.”

“Không, anh ấy không phải thế. Anh ấy....thậm chí còn tuyệt hơn cả giọng nói.”

“Em có yêu anh ta không?”

Dione vui mặt vào lòng bàn tay. “Nhiều đến mức có thể chết được nếu thiếu anh ấy.”

“Thế thì cưới anh ta đi!” Francine ngồi xuống bên cạnh nàng. “Cưới anh ta, rồi tất cả mọi rắc rối khiến bọn em phải xa nhau sẽ được giải quyết sau đó. Em sẽ ngạc nhiên khi biết có bao nhiêu rắc rối mà người ra có thể giải quyết khi họ cùng ngủ trên một chiếc giường mỗi đêm và thức dậy cùng với khuôn mặt đó mỗi buổi sáng. Đừng lo sợ khi phải mạo hiểm; mọi cuộc hôn nhân đều là một trò may rủi, nhưng băng qua đường cũng như thế mà thôi. Nếu em không mạo hiểm em sẽ chẳng bao giờ đạt được cái gì cả.”

Từ ngữ nhảy múa trong đầu Dione đêm đó khi nàng nằm thao thức trên giường. Blake nói rằng nàng sợ bị tổn thương lần nữa, và điều đó là đúng. Nhưng có phải nàng quá sợ bị tổn thương đến mức đã cố tình quay lưng lại với người đàn ông yêu nàng không?

Trước đây chưa từng có ai yêu nàng. Chưa từng có ai lo lắng cho nàng, ôm nàng khi nàng khóc, xoa dịu nàng khi nàng buồn....

Ngoại trừ Blake. Anh đã làm tất cả mọi điều ấy. Ngay cả Richard cũng nghĩ rằng nàng mạnh mẽ và tự tin, nhưng Blake đã nhìn thấy cái ẩn giấu đằng sau những hành động, nhận ra nàng mong manh đến thế nào, dễ bị tổn thương ra sao. Blake đã thay thế những kí ức về quá khứ bạo lực bằng những kí ức về tình yêu. Bây giờ khi nàng mơ về sự động chạm của đàn ông, nàng mơ thấy sự động chạm của anh, lấp đầy nàng với ham muốn đến đau đớn.

Blake yêu nàng! Thật là không thể tin nổi, nhưng nàng phải tin vào điều ấy. Nàng đã giải phóng anh, mong anh quên nàng đi, nhưng mọi chuyện đã không xảy ra như thế. Đây không phải là kiểu “xa mặt, cách lòng”. Anh đã vất vả tìm ra nơi nàng đang ở, đã trao cho nàng thời gian để suy nghĩ về một cuộc sống không có anh trước khi anh gọi cho nàng. Anh đã không hề từ bỏ.

Ngày tháng trôi qua, nàng thực hiện lịch trình cùng với Kevin với nụ cười luôn thường trực trên khuôn mặt, luôn miệng ngâm nga. Cậu bé sẵn sàng làm mọi thứ nàng bảo khiến nàng rất vui sướng làm việc cùng nó, và nàng biết sớm thôi cậu bé sẽ chẳng cần mình nữa. Vụ tai nạn xe hơi làm cậu bị thương đã rơi vào quên lãng. Tất cả những gì cậu bé quan tâm giờ là liệu cậu có thể chơi bóng lại khi hè đến không.

“Bệnh nhân của em thế nào?” Blake hỏi nàng trong lần gọi tiếp theo. Dione mỉm cười khi nghe thấy giọng anh.

“Thằng bé rất tuyệt. Em đang nghĩ đến chuyện hướng dẫn nó đi bằng nạng.”

“Đúng là tin tốt, không chỉ cho thằng bé. Nó có nghĩa là em sẽ có thể có một tuần trăng mật dài.”

Nàng chẳng nói gì, chỉ đứng đó mỉm cười. Không, Blake Remington đã không đầu hàng. Bất cứ một người đàn ông nào khác đã gờ tay đầu hàng trong chán nản, nhưng khi Blake đã quyết định muốn cái gì, anh sẽ theo đuổi đến cùng.

“Em ngất đấy à?” anh thận trọng hỏi.

“Không,” nàng trả lời, bật khóc. “Chỉ là em yêu anh quá nhiều, và em cũng nhớ anh.”

Anh buông ra một tiếng thở dài mệt mỏi. “Trời, tạ ơn Chúa,” anh lẩm bẩm. “Anh đang bắt đầu nghĩ rằng anh thật sự sẽ phải bắt cóc em đấy. Quý cô, em sẽ phải mất xa cho anh cả đời để bồi thường cho những gì em đã bắt anh trải qua đấy.”

“Thậm chí em sẽ ký cả hợp đồng nữa nếu anh muốn,” nàng nói, gạt nước mắt.

“Ồ anh muốn đấy. Một bản hợp đồng không thể bị phá vỡ ấy. Hôm nào anh có thể đón em về đây? Theo như hiểu biết của anh về em, lịch làm việc của em với Kevin đã được em lên kế hoạch cho đến tận ngày em hôn tạm biệt thằng bé và rời đi. Anh sẽ đến để gặp em ngay khi em bước chân ra khỏi cửa. Em sẽ không ra khỏi tầm mắt anh cho đến khi em trở thành bà Remington.”

“Ngày mười hai tháng bốn,” nàng nói, vừa khóc vừa cười.

“Anh sẽ đến.”

Anh đã đến. Dựa người vào cửa ra vào chính xác lúc chín giờ sáng, khi cơn bão tuyết mùa xuân phủ trắng mái tóc trần của anh. Khi Francine mở cửa, anh cười toe toét với cô. “Tôi đến đón Dione,” Blake nói. “Cô ấy đã dậy chưa?”

Francine mở rộng cửa, mỉm cười với người đàn ông cao lớn có bước đi hơi tập tễnh đang bước vào nhà. Sự táo bạo tỏa ra từ anh; anh ta là kiểu đàn ông không đời nào để cho người phụ nữ mình yêu bỏ đi.

“Cô ấy đang cố gắng đóng gói đồ đạc, nhưng bọn trẻ đang cố gắng giúp cô ấy và chắc sẽ phải mất một lúc đấy,” Francine giải thích. “Tôi đoán cả hai đứa chúng nó đều đang bám lấy chân cô ấy khóc lóc.”

“Tôi hiểu cảm giác đó,” anh lẩm bẩm, và trước cái nhìn dò hỏi của Francine anh lại toe toét cười. “Tôi là một trong những bệnh nhân cũ của cô ấy,” anh giải thích.

“Chăm sóc cô ấy tốt nhé,” Francine nói. “Cô ấy đã rất tốt với Kevin, luôn giữ vững tinh thần cho thằng, không làm nó buồn chán. Cô ấy thật đặc biệt.”

“Tôi biết,” anh nhẹ nhàng nói.

Dione xuất hiện ở khúc ngoặt của cầu thang với hai đứa trẻ đang nức nở trên tay. Nàng dừng lại khi nhìn thấy Blake, cả khuôn mặt nàng bừng sáng. “Anh đã đến,” nàng thở phào, như thể nàng không dám để mình tin vào điều ấy.

“Cùng với sự náo nức,” anh nói, bước lên cầu thang bằng một bước nhảy đầy duyên dáng, làm cho chút khập khiễng kia có vẻ chỉ như một trò đùa. Chẳng có cách nào để anh ôm lấy nàng mà không ôm theo hai đứa trẻ, nên anh đã kéo cả ba vào lòng rồi hôn nàng. Amy thò tay vào giữa miệng họ, cười khúc khích.

Blake lùi lại, tặng cho cô bé con cái nhìn rầu rĩ, cô bé đáp trả bằng cái nhìn ngây thơ với đôi mắt mở to. “Có phải chú là người sẽ mang Dee đi không?” Kevin khóc hỏi, nhấc khuôn mặt ướt nhèm của cậu khỏi cổ Dione.

“Đúng là chú đấy,” Blake trả lời nghiêm trang, “nhưng chú hứa sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt nếu cháu để chú có cô ấy. Chú cũng là một bệnh nhân của cô ấy và chú cần cô ấy rất nhiều. Chân chú vẫn còn đau vào đêm nên cô ấy phải xoa bóp nó.”

Kevin có thể hiểu điều đó, và sau một lúc cậu bé gật đầu. “Được rồi,” cậu thở dài. “Cô ấy xoa bóp chân rất giỏi.”

“Kevin, để Dione thả con xuống đi,” Francine ra lệnh. Khi cả hai đứa trẻ đều đặt chân trên sàn, Amy liền vòng hay cánh tay nhỏ xíu mũm mĩm xung quanh chân Blake rồi ngược lên tí cao nhìn anh. Anh nhìn xuống cô bé, sau đó hướng mắt về phía khuôn mặt Dione. “Ít nhất hai đứa,” anh nói. “Thậm chí ba cũng được, nếu sau hai lần thử đầu em vẫn chưa cho anh được đứa con gái nào.”

“Em ba mươi rồi, nhớ không,” nàng thận trọng nói. “Gần ba mốt nữa cơ.”

“Thì sao nào? Em có cơ thể của một cô gái mười tám, chỉ khỏe mạnh hơn mà thôi. Anh biết thế mà,” anh lầm bầm, ánh sáng nóng bỏng trong đôi mắt anh khiến má nàng ửng hồng. Với tông giọng bình thường anh nói, “Em đã đóng gói đồ đạc chưa?”

“Rồi, em sẽ mang vali xuống. Anh đợi ở đây nhé,” nàng vội vã nói, xoay người và lao lên cầu thang. Tim nàng đập thình thịch trong ngực nhưng chẳng phải do leo cầu thang. Chỉ riêng việc lại được nhìn thấy anh có cảm giác như thể bị đá, mỗi tội là không bị đau. Nàng cảm thấy sống động, thật sự sống động; thậm chí đầu ngón tay nàng cũng râm ran vui sướng. Nàng sẽ kết hôn trong vòng mười tám ngày nữa!

“Nhanh lên nào!” anh gọi, khiến nàng rùng mình hạnh phúc. Nàng nhặt hai vali lên và chạy xuống cầu thang.

Khi họ đã ở trong xe anh ngồi một lúc thật lâu chỉ để ngắm nhìn nàng. Francine và đám trẻ đã chào tạm biệt họ lần cuối ở trong nhà vì không muốn ra ngoài tuyết, nên họ được ở một mình. Tuyết đã phủ lên cửa kính xe, bao bọc họ trong một chiếc kén màu trắng.

“Anh có thứ này cho em,” anh lầm bầm, tìm trong túi áo. Anh lôi ra trái tim bằng ruby, đựng đưa nó trước mắt nàng. “Em tốt hơn nên giữ cái này,” anh nói đồng thời vòng nó vào cổ nàng. “Nó chẳng hề hoạt động tốt một tí nào sau khi em trả nó lại cho anh.”

Lệ đốt nóng mắt nàng khi viên ruby hình trái tim trượt xuống yên vị giữa hai bầu ngực nàng. “Em yêu anh,” nàng run rẩy nói.

“Anh biết. Anh đã có một vài khoảnh khắc tồi tệ khi em mới trả lại anh trái tim, nhưng sau khi nghĩ về điều đó, anh nhận ra em đang hoảng sợ đến thế nào. Anh phải để em ra đi để thuyết phục em rằng anh yêu em. Quý cô, đó là điều khó khăn nhất anh từng làm trong đời, để em bước lên cái máy bay đó mà không có anh. Học cách bước đi trở lại so với điều ấy chỉ là trò trẻ con.”

“Em sẽ đền bù cho anh,” nàng thì thầm, thả mình vào vòng tay anh. Mùi hương của anh trên choker các giác quan của nàng, và nàng hân hoan hít nó vào. Mùi hương từ anh mang lại kí ức về những ngày nắng nóng bức và tiếng vọng của những tràng cười giòn giã.

“Bắt đầu từ tối nay,” anh đe dọa. “Hay tốt hơn là ngay khi chúng ta đến căn phòng trong khách sạn mà anh đã đặt cho chúng ta.”

“Thế hôm nay chúng ta không bay về Phoenix à?” nàng hỏi, ngẩng đầu lên đầy ngạc nhiên.

“Trong trường hợp em vẫn chưa nhận ra, chúng ta đang ở giữa một trận bão tuyết.” Anh cười. “Tất cả mọi chuyến bay đều bị hoãn cho đến khi bão tan, mà chắc phải mất rất nhiều ngày. Em có sẵn lòng chia sẻ rất nhiều ngày ấy ở trên giường với anh không?”

“Em sẽ cố chịu đựng nó,” nàng thở dài.

“Em có thể đánh vần từ C-H-I-U Đ-Ư-N-G được không?” anh hỏi, vùi mặt vào cổ nàng. Rồi, chậm rãi, như thể anh cố gắng đợi lâu nhất có thể, anh khép môi lên môi nàng. Anh hôn nàng rất lâu, tận hưởng vị và cảm giác của nàng. Sau đó anh đẩy mình ra trong nỗ lực rõ rệt.

“Giờ anh đã có thể lái xe,” anh nói một cách không cần thiết khi anh khởi động ô tô.

“Em cũng thấy thế.”

“Và anh cũng đã bay trở lại. Anh đã thử nghiệm một động cơ mới tuần trước-”

“Anh định tiếp tục làm mấy thứ nguy hiểm đó đấy à?” nàng cắt ngang.

Anh quan sát nàng. “Anh đã nghĩ về điều ấy. Anh không nghĩ anh sẽ mạo hiểm nhiều như trước đây nữa. Có quá nhiều náo động ở nhà và anh không muốn có nguy cơ bỏ lỡ bất cứ chuyện gì.”

Nàng đang bơi sải, mặt trời nóng bỏng thàng năm đang đốt cháy trên đầu nàng. Tập luyện mang lại cảm giác tốt cho cơ thể nàng, làm giãn các phần cơ bị căng cứng. Nàng nhớ bể bơi và phòng tập nhỏ được trang bị nhiều thiết bị nơi mà nàng cùng Blake đã giải quyết biết bao nhiêu cơn khủng hoảng của họ. Sáng nay nàng đã đến bệnh viện Phoenix và được thuê ngay. Nàng sẽ nhớ cường độ của mối quan hệ trị liệu theo kiểu một bác sỹ một bệnh nhân, nhưng giờ làm việc thông thường sẽ cho phép nàng được ở cùng Blake vào ban đêm mà vẫn tiếp tục được làm công việc nàng yêu thích.

“Hãy!” một giọng trầm cất lên. “Em đang luyện tập chuẩn bị thi Olympic à?”

Nàng bắt đầu khỏa nước. “Anh về sớm thế để làm gì thế,” nàng hỏi, hất tóc ra khỏi mắt.

“Một lời chào mừng hay đấy,” chồng mới cưới được hai tuần của nàng lầm bầm. Anh cởi áo khoác thả lên một trong những chiếc ghế, rồi ngồi lỏng cà vạt. Dione quan sát anh cởi đồ một cách có hệ thống, thả rơi quần áo lên ghế cho đến khi anh đứng đó trần truồng như ngày anh mới sinh ra vậy. Anh nhảy xuống nước bằng một cú lặn nông khéo léo và tới được chỗ nàng bằng vài sải tay đầy sức mạnh.

“Nếu anh bị phát hiện như thế này, đừng có đổ lỗi cho em,” nàng cảnh báo.

“Quá nóng để có thể mặc quần áo,” anh phàn nàn. “Em có nhận được việc không?”

“Đương nhiên là em được nhận,” nàng khịt mũi.

“Kiêu ngạo.” Anh đặt tay lên đỉnh đầu nàng rồi dìu nàng, việc này chẳng hề làm phiền nàng. Ở dưới nước nàng cũng bơi tốt như ở trên mặt nước, và nàng đá hai cẳng chân duyên dáng, lao xa ra khỏi anh. Anh đuổi kịp nàng khi nàng chạm đến thành bể.

“Anh vẫn chưa nói tại sao anh về sớm thế,” nàng nói, quay lại đối mặt với anh.

“Anh về nhà để làm tình với vợ anh,” anh trả lời. “Anh không thể để nổi đầu óc vào việc đang làm; anh cứ nghĩ về đêm qua,” anh nói, ngắm nhìn đầy mê mẩn lúc đôi mắt nàng trở nên trĩu nặng vì nhớ lại lúc đó.

Anh di chuyển lại gần nàng hơn, ấn môi mình lên môi nàng, tay luồn ra sau đầu, kéo miệng nàng nghiêng qua miệng anh. Lưỡi họ gặp nhau trong sự khao khát của cả đôi bên. Dione run rẩy, để mặc cơ thể tựa vào anh. Chân nàng xoắn lấy chân anh, làm cho chúng vững vàng.

“Anh đang đứng,” nàng nói, nhấc miệng nàng ra khỏi miệng anh.

“Anh biết.” Tay anh di chuyển có mục đích lên trên lưng nàng, khéo léo tháo nút thắt của phần trên bộ bikini. Anh kéo nó ra khỏi người nàng và ném nó ra khỏi bể bơi. Nó hạ cánh trên nền gạch ướt sũng. Những ngón tay anh chạm vào ngực nàng, khum lại kéo chúng lại với nhau khi anh cúi xuống phía trước và đặt một nụ hôn khác.

Với một tiếng rên rỉ nàng vòng tay quanh cổ anh, bám lấy anh như dây leo. Không quan trọng anh đã làm tình với nàng bao nhiêu lần, mọi thứ vẫn càng trở nên tuyệt hơn khi cơ thể nàng khám phá ra những cách mới để đáp ứng lại anh. Nước lạnh bao xung quanh họ nhưng chẳng thể làm mát làn da nóng hổi. Ngọn lửa giữa họ đang bùng lên quá mãnh liệt tới mức một chút nước cũng chẳng thể dập tắt nổi.

Anh nâng nàng lên khỏi mặt nước cho đến khi hai bầu ngực nàng vừa tầm miệng anh; rồi anh thưởng thức bữa yến tiệc trên những đường cong chín mọng đang chìa về mình một cách quá hấp dẫn. “Anh yêu em,” anh rên lên, kéo nút buộc đang giữ phần dưới bộ bikini bé xíu của nàng trên hông.

“Blake! Không phải ở đây,” nàng chống cự, nhưng cơ thể nàng vẫn tựa vào anh trong sự phóng túng ngọt ngào. “Có ai đó sẽ thấy mất. Miguel.....Alberta.....”

“Miguel không có ở đây,” anh thì thầm, trượt nàng xuống chiều dài cơ thể mình. “Và cũng chẳng ai thấy được chúng ta đang làm gì đâu. Ánh phản chiếu của mặt trời trên mặt nước sẽ lo liệu việc đó. Quần hai chân em quanh hông anh,” anh chỉ đạo.

Bất thành lỉnh nàng phá lên cười, ngửa cổ ra sau và hướng mặt lên về phía mặt trời nóng bỏng của Phoneix. “Anh vẫn là tên liều lĩnh,” nàng ngân nga, hụt hơi khi anh có nàng bởi một trượt dài êm ái của da trên da. “Em thích mạo hiểm mà.”

Nàng bám vào vai anh, các giác quan đều choáng váng, đắm chìm trong vẻ đẹp của ngày hôm đó. Anh ngắm nhìn khuôn mặt nàng, ngắm nhìn những biểu cảm tuyệt vời trong đôi mắt lạ kì, ngắm nhìn chúng trở nên mơ màng, ngắm nhìn hàm răng nàng cắn vào bờ môi dưới đầy đặn, gợi cảm khi nàng run lên vì khoái cảm anh đang cẩn thận tạo nên trong nàng. “Quý cô” anh ngân nga. “Quý bà. Bà hoàn toàn là của tôi, đúng không?”

Nàng lại cười, say sưa vì khoái lạc. Nàng giơ cánh tay về phía mặt trời. “Cho đến khi nào anh vẫn cần em,” nàng hứa hẹn.

“Vậy thì cho đến khi xuống mồ em vẫn là người đàn bà của anh,” anh nói. “Và thậm chí đó cũng chưa phải là kết thúc đâu.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/come-lie-with-me>